

Giới thiệu Bốn Miệng Ăn Dịch Gia

Truyện Bốn Miệng Ăn Dịch Gia, một âm mưu mà cô sắp đặt từ lâu từ mười năm trước nhằm hại anh có nhà mà không thể về, những ngày quen biết cô khiến anh cảm thấy rất đau khổ và hối hận.

Hai người vẫn chưa hết duyên, lại gặp nhau một lần nữa sau nhiều năm xa cách, dường như không thể tách rời cô. Dừng nhìn về ngoài hiên lạnh mà vội vàng phẩn xết thực chất trong tâm cô là một ác ma. Chính cô là người chủ động tỏ tình và cũng chính cô là người kết thúc, tình yêu với cô giống như một trò đùa không quan trọng. Cho dù cô có dùng mọi thủ đoạn uy hiếp anh thì anh cũng không tái hợp với cô. Cô hiểu lời anh nói nhưng giả vờ lại không hiểu và bám lấy anh.

Mỗi lần nhìn thấy cô thì tim anh lại một lần nữa rung động không ngừng, quay lại với cô với một điều kiện rằng trong tương lai cô còn đùa giỡn với tình cảm thì anh sẽ không tha cho cô đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miệng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Tuần tới là sinh nhật mười tám tuổi của em.”

Anh ngần đầu, rời mắt khỏi chiếc điện thoại trong tay, nhìn cô một cái một cái, miễn cưỡng đáp lại: “Anh sẽ không tặng quà cho em.” Anh không nhớ rõ sinh nhật của bất kỳ ai, bao gồm cả chính mình.

Cô ngồi ở bên cạnh hắn, trên giường của cô.

Cha mẹ đã đi thăm bạn bè từ một tiếng trước, buổi tối sẽ không trở về. Vì thế cô mời anh ở cách vách tới nhà làm khách.

Trên cơ bản, cha mẹ cô chán ghét người như anh, bởi vì anh ngang tàng, bướng bỉnh, học hành không tốt, lại là đại ca đầu gấu, là đứa con thứ hai khiến cô chú đau đầu, cha mẹ tuyệt đối sẽ không thích con rể như vậy, nhưng cô lại phi thường thích anh, dường như là nhất kiến chung tình.

Bắt đầu từ ngày được anh cứu, cô đã nhớ anh mãi không quên, một lòng muốn. muốn trở thành bạn gái của hắn.

Năm mười bốn tuổi, cô tỏ tình —— anh ngây người 3 phút, hỏi cô là ai?

Năm mười lăm tuổi, cô tỏ tình —— anh cười đau cả bụng, vỗ vỗ đầu cô, nói cô còn quá nhỏ, không biết rõ thích là như thế nào, muốn cô trở về nhà học bài thật tốt, không nên suy nghĩ bậy bạ.

Năm mười sáu tuổi, cô tỏ tình —— rốt cục anh cũng tốt nghiệp trung học, sau khi kết thúc buổi lễ tốt nghiệp lại đánh nhau, tâm tình đang khó chịu, mượn cô một nghìn đồng xoay người bỏ đi, hai ngày không về nhà.

Năm mười bảy tuổi, cô tỏ tình —— diện mạo, dáng người đều là loại tốt, có thể trở thành người mẫu quảng cáo, anh hỏi cô anh tốt ở chỗ nào? Cô nói cái gì anh cũng tốt. Anh hỏi cô bao nhiêu tuổi, cô trả lời mười bảy, nháy mắt sự im lặng bao phủ bọn họ, anh thấp giọng thì thào, sau đó vỗ vỗ đầu cô, muốn cô chờ đến năm mười tám tuổi.

Thật ra cô có nghe thấy anh thì thào tự nói —— Mẹ nó, muốn hại mình trở thành tội phạm hay sao chứ!

Thật vất vả, ngày lại ngày đi qua, rốt cục cũng đợi đến năm mười tám tuổi.

Bây giờ, cô không phản đối việc anh ăn cô.

Bỗng nhiên cảm giác được sau lưng có hơi lạnh, anh nhìn ra cửa sổ đang đóng chặt, vậy không phải là do gió lạnh bên ngoài thổi vào, sao lại thế nhỉ?

Anh chưa kịp tìm ra nguyên nhân, cô đã dựa sát vào, trưng ra khuôn mặt vô tội áp sát vào, đôi môi hồng phấn, ngực rất tròn lại no đủ, hai cánh tay non mềm trắng nõn, đủ khiến cho người ta muốn cởi sạch quần áo. Tóm lại, cô có thể cho người ta phạm tội, nhưng anh biết rõ ba của cô bé này không dễ chọc, nếu không muốn bị vô tù, tốt nhất là đừng đụng đến hàng cấm.

“Em muốn một món quà chỉ anh có thể đưa cho em, hơn nữa. Em chờ món quà này đã lâu rồi, em rất, rất, rất muốn nó. Anh xem, rốt cục thì em cũng đã mười tám tuổi rồi, anh có thể đưa cho em hay không?” Cô liếm liếm môi, đáng vẻ rất gọi cảm nhưng vẫn đáng yêu hồn nhiên.

Trong lòng anh vang lên tiếng chuông cảnh tỉnh thật lớn, anh cũng không phải ngu ngốc, ngay lập tức dùng tay đẩy gương mặt đang dán sát vào anh của cô ra, cách đủ một cánh tay mới thôi.

“Anh không có tiền cũng không muốn đưa, em nói có cái gì để ăn cho nên anh mới qua đây, nếu không đúng như vậy, anh muốn đi.”

Mềm không được vậy dùng vũ lực đi! Cô vòng hai tay ôm lấy hắn, chặt chẽ , rất giống gấu koala treo trên cây, chết cũng không buông ra.

Hắn nhìn bộ dạng của nàng, vừa bức mình vừa buồn cười.

“Món quà này em đã nghĩ thật lâu, em thật sự rất muốn, anh đưa cho em được không?” Nàng sốt ruột, mắt cũng đã đỏ.

“Anh sẽ bị ba em giết đó!” Hàng xóm hai bên ai cũng biết cha của cô cưng chiều bảo bối như cô tới mức nào, anh cũng chưa muốn chết.

Cô ngây ngốc một chút, ngây thơ hỏi: “Vì sao?”

“Vô nghĩa! Nếu anh mà ăn em, ba em không lấy dao truy sát anh mới là lạ!” Anh nói thẳng.

À. Nàng đỏ mặt.

“Thì ra, thì ra anh nghĩ như vậy với em.” Thật xấu hổ.

“.” Anh tròn mắt, lại muốn đẩy hàng cấm khăn cấp này ra, bất đắc dĩ nhìn chiếc áo cổ trễ lộ ngực kia, hơn nữa chiếc quần đùi đến không thể ngắn hơn được nữa đang che chỗ nhạy cảm trên người cô. Khắp nơi là cạm bẫy, nơi này không thể đụng vào, nơi đó không được sờ, cuối cùng chỉ có thể dùng chân đá.

“Anh không muốn ăn em! Anh muốn đi về!” Tuy rằng sắc đẹp trước mặt nhưng anh cũng không phải người ngu, nếu chiếm cô thật, phiền toái đem tới ngay lập tức.

“Quà của em đâu?” Trong mắt ngập nước, cô giống như người vợ bị chồng ruồng bỏ đang ai oán trách than cho số phận của mình. (Di: ta chém ghê thật ☐)

“Liên quan gì anh!” Bỏ đi cũng không xong, thật là phiền toái.

“Một cái hôn cũng không thể cho em sao?” Cô chờ đợi lâu như vậy, cũng phải thưởng cho cô chút gì ngọt ngào chứ.

Anh ngây người.”Một cái. Hôn?”

Cô gật đầu lia lịa.”Em chỉ muốn một cái hôn coi như quà sinh nhật thôi.” Thẹn thùng đỏ mặt, cô không giống anh, sớm có ý định vượt rào cấm đầu, cô rất đơn thuần, muốn”như thế...kia” ít nhất phải đợi thêm năm năm nữa.

Một cái hôn có thể chấm dứt chuyện này, anh không do dự lâu lắm, dù sao cô cũng khiến anh cảm thấy thoải mái.

Được rồi, vì hôm nay là sinh nhật của cô, anh sẽ “Từ bi hi xả” cho cô một cái hôn.

“Anh đồng ý, trước tiên em đứng lên đã.” Quỳ trên mặt đất ôm lấy chân của anh, nhìn kiểu gì cũng không vừa mắt được.

Cô nở nụ cười tươi như hoa, đứng dậy ngay lập tức, nhắm mắt lại ngửa đầu lên, chờ đợi lúc món quà đẹp nhất đã khiến cho cô đợi thật lâu.

Cô thật xinh đẹp,tựa như một đóa hoa hồng chớm nở, đáng tiếc bọn họ không thích hợp. Cái hôn này, coi như là làm từ thiện, để lại cho cô làm kỷ niệm đi.

Đáng lẽ ra chỉ là một cái hôn nhẹ, không biết tại sao càng lúc càng nóng, càng trầm sâu vào, không thể chia lìa cho nên kết quả cuối cùng của hai người là.....lên giường.

Anh thở gấp nhìn cô, hỏi: “Không sợ sao?”

Cô xấu hổ nhưng ánh mắt kiên định trả lời: “. Không sợ.”

Về việc còn phải chờ năm năm đã bị nam sắc trước mặt khiến cô sớm quên từ lâu.

Anh thuận thực cởi chiếc áo thun và quần jean của cô, cô còn đang phân vân không biết có nên giúp anh cởi quần hay không, hay là làm phiền anh cởi bỏ trối buộc trên người cô thì.

Ngay lúc Thiên Lôi sắp sửa khai hòa thì một tiếng gầm mạnh mẽ như sấm khiến hai bọn họ giật mình vang lên ——”Dịch Mạc Lạc, người đang làm gì con gái bảo bối của chú hả? !”

Nhạc Phi thức tỉnh.

Mở mắt, nhìn bốn phía, xác định là mình đang ở trong căn phòng nhỏ mà không phải tại nhà, mới ý thức được đó là ác mộng . Mấy ngày gần đây ác mộng tuổi mười tám tẽ hại kia luôn quấy nhiễu cô, thật sự là.

Điều này có nghĩa là gì?

Lẽ nào ác mộng này báo trước việc điều này có thể trở thành hiện thực?

Ai, đến nay cô vẫn tiếc nuối là vì sao cha mẹ không về trễ một chút, nếu không cô đã sớm. Ha ha, thực hiện được .

Bởi vì không có được, nên nhớ mãi không quên, cho dù sau quen một người đàn ông khá tốt nhưng cô vẫn khó rung động—— đây là khuyết điểm tệ nhất của cô, sửa thế nào cũng không sửa được. Nhưng mà sau này cô cũng nghĩ thoáng, không rung động thì sao? Chuyên tâm thực hiện sự nghiệp, kiếm được trăm vạn một năm không phải rất tốt hay sao?

Một khi xác định mục tiêu sẽ dốc hết toàn lực tiến lên, không chút do dự hướng tới mục tiêu, cho dù gặp khó khăn cũng sẽ giải quyết trong thời gian ngắn nhất là tính cách của cô. Bây giờ cô là tổng giám của “Hạnh phúc nhân thọ”, điều hành một chi nhánh, hai năm trước người quản lý lâu nhất ở phía trên cô cũng đã chuyển ra ngoài điều hành một chi nhánh khác, cho nên cô cũng được thăng cấp, tiền lương cũng tăng theo, nhưng mục tiêu kế tiếp của cô chính là trở thành tổng giám khu vực.

Buổi sáng hôm nay có cuộc họp nội bộ, là người chủ trì hội nghị lần này cho nên cô không thể tới trễ. Thật ra cô cũng chưa từng đến trễ, nhưng là quản lý, cô cũng phải đến sớm hơn so với những nhân viên hành chính phụ trách xử lý nghiệp vụ.

Nghiêm túc với bản thân, khoan dung với người ngoài —— đây là quy tắc làm việc của cô.

Nhạc Phi mang theo bữa sáng bước vào trung tâm thương mại, phát hiện bảo vệ không ở vị trí của mình, thường thì theo thói quen cô sẽ chào hỏi bảo vệ, hôm nay không có người tiếp đón, cô cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không chú ý lắm, đi vào thang máy lên lầu, thang máy dừng lại ở tầng 12, đây là nơi tổng công ty thuê văn phòng cho nhân viên.

Hôm nay cô không phải là người đầu tiên đến văn phòng, cũng không chú ý là ai đến trước, cô bỏ bữa sáng ở văn phòng, sau đó vào phòng họp chuẩn bị máy chiếu.

Trong phòng hội nghị to như vậy chỉ có một mình cô, ngay lúc cô đang điều chỉnh máy chiếu thì nghe thấy âm thanh nước nở nho nhỏ, lập tức nổi da gà.

Cô từng nghe nói ở đây có ma, nhưng giờ là ban ngày ban mặt, ánh sáng mặt trời chói mắt xuyên vào, phòng họp không có bất kỳ góc tối nào, không thể nào có khả năng có ai đó trốn mà không bị cô phát hiện, cũng chưa từng nghe nói ma đi dạo ban ngày ban mặt, từ đó có thể biết cô suy nghĩ nhiều quá.

Nhạc Phi tiếp tục điều chỉnh độ sáng của máy chiếu.

“Hu hu hu.”

Lạnh cả sống lưng, cô run rẩy một chút.

Lần này cô xác định mình không nghe sai, thật sự có tiếng khóc lóc ở bên trong phòng họp này. Nhạc Phi quay đầu nhìn xung quanh, chậm rãi mở cửa ra, tường cách âm, trừ tiếng hít thở của cô thì không có tiếng của người thứ hai, tại sao có thể có tiếng khóc?

Không, không thể nào? Chẳng lẽ thật sự có ma?

Nàng nín thở, hàng tháng đều đi miếu cầu bình an, hôm kia mới đi xong, trên người chắc chắn còn linh khí của thần thánh, chắc hẳn là ma không dám làm càn đâu nhỉ?

“Hu hu hu.” Tiếng khóc đứt quãng.

Sắc mặt cô tái nhợt, thân thể cứng ngắc như đá.

Cứu, cứu mạng! Sáng sớm đã phát sinh chuyện này, cô không sợ mới lạ.

“Ba ba, Tuyên Tuyên sợ, ba đang ở đâu? Hu hu hu.”

Ngay lúc Nhạc Phi định chạy ra khỏi phòng họp thì nghe thấy những lời này, là tiếng của một đứa trẻ, nghe giọng có thể đoán được tuổi còn rất nhỏ, theo những gì bác bảo vệ từng nói với cô, nơi này toàn là người trưởng thành, không có trẻ con, bởi vậy có thể chứng minh cô không gặp ma.

“Haiz!” Làm cô sợ chết khiếp.

Nếu là trẻ con thì không có lực sát thương, cô bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra tiếng khóc, cuối cùng cũng phát hiện là chỉ ở dưới bàn hội nghị mới có thể đủ chỗ cho một đứa trẻ trốn.

“Con à, con ra đây được không, đi dẫn con đi tìm ba ba nha?”

“Hu hu hu.”

Bị một cái bàn lớn cản trở, Nhạc Phi không nhìn thấy đứa trẻ là nam hay là nữ, chỉ biết là rất nhỏ, cô không ngừng dụ dỗ, đứa trẻ vẫn khóc nức nỏ. Cô rất thích trẻ con nên không cảm thấy phiền, chỉ là cảm thấy kỳ lạ. Vào tầm giờ này, ở nơi này, tại sao có một đứa trẻ?

Dù sao thì có tưởng tượng nữa cũng vô dụng, cô nên tìm cách dụ đứa trẻ ra, thuận tiện giúp việc tìm ba ba, như thế mới có thể hợp.

“Ngoan, trước tiên con đi ra đã, di cam đoan nhất định sẽ dẫn con đi tìm ba ba, được không?”

“Hu hu”

Vẫn chỉ có tiếng khóc, Nhạc Phi chịu không nổi, không để ý hình tượng quỳ rạp trên mặt đất, rốt cục thấy rõ ràng ở dưới đáy bàn, là một cô bé mặc váy màu hồng phấn.

“Bé con ngoan, đừng khóc, nhất định là ba con đang ở tìm con, di dẫn con đi tìm. Con ăn sáng chưa?”

Cô bé chớp chớp đôi mắt long lanh như nước, nhìn người phụ nữ đang gần sát mình, rốt cục ngừng khóc. “Nhưng mà, nhưng mà ba ba nói không thể nói chuyện với người xa lạ, cô là người xa lạ. Tuyên Tuyên không thể nói chuyện với di.”

Cha của cô bé dạy dỗ thật tốt. “Nhưng con đang nói chuyện với di rồi, di không được tính là người xa lạ nữa, di còn biết con tên là Tuyên Tuyên nè, cho nên di không phải người xa lạ đúng không?” Cô xuất thân từ marketing, từ trước đến nay nói chuyện là sở trường của cô.

Cô bé ngây ngốc một chút, hiển nhiên là không rõ vì sao có thể biết người cô này. “Nhưng con không biết. tên của di là gì.”

Nhạc Phi mỉm cười. “Tuyên Tuyên có thể gọi di là di Tiểu Phi.”

Bỗng nhiên bụng của cô bé phát ra tiếng ùng ục.

Ngay lập tức Nhạc Phi vươn tay ra. “Tuyên Tuyên, con đói bụng rồi, nhất định là chưa có ăn sáng, nhanh ra đây đi, di dẫn con đi ăn sáng, sau đó chúng ta đi tìm ba ba được không? Ba ba tìm không thấy Tuyên Tuyên nhất định sẽ rất lo lắng, nói không chừng sắp khóc.”

Cô bé lắc đầu, kiêu ngạo nói: “Ba ba sẽ không khóc, ba ba dũng cảm nhất, ba ba chưa bao giờ khóc.”

Đúng là một khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiêu ngạo, Nhạc Phi nhìn không được cười trộm.

“Được rồi, di nói sai rồi. Ba ba Tuyên Tuyên sẽ không khóc, nhưng mà nhất định sẽ lo lắng cho con, vì thế Tuyên Tuyên mau ra đây được không? Trốn ở trong đó sẽ không không thoải mái phải không?”

“Không biết, con rất thích nơi này.” Cô bé nghiêm túc nói, như thể chỉ có dưới đáy bàn mới là vùng trời của mình.

Nhạc Phi nghi ngờ tự hỏi làm gì có ai thích ở dưới gầm bàn, chẳng lẽ vì ba ba Tuyên Tuyên đánh đòn, cho nên Tuyên Tuyên mới thích trốn dưới gầm bàn sao?

“Nhưng nếu con vẫn trốn ở chỗ này, làm sao ba ba có thể tìm được con? Cho nên con nhanh ra đi, chúng ta cùng đi tìm ba ba, được không?”

Cô bé nhìn cô, chiếc đầu nhỏ dường như đang cân nhắc có nên đi ra ngoài hay không. Ba ba có dạy cô nếu lạc đường thì không thể đi cùng người xa lạ, nhưng cô biết tên của nàng, vậy coi như không thể tính cô là người xa lạ đâu nhỉ?

Mặt của cô vẫn đang dán trên mặt thảm, nếu có người tiến vào, chắc chắn là mắt mắt muốn chết.

Thực tế, từ mười giây trước, đã có người đi vào phòng họp, là trợ lý Viên Viên của Nhạc Phi.

Cô nhìn người đang dán mặt trên thảm nhìn phía dưới gầm bàn, khoanh hai tay trước ngực nhìn hồi lâu, thấy người đó không có động tác kế tiếp, cảm thấy quái dị, nên mở miệng hỏi: “Tổng giám, chưa tìm được Tiểu Cường sao?” Tổng giám ghét nhất là gián, chỉ cần thấy gián, kết cục chắc chắn là chết, nhưng mà từ trước đến nay đều là tổng giám toàn thắng, cho dù gián có chạy thế nào đi nữa, cũng khó địch lại tổng giám mà.

Choáng váng. Thực sự có người vào phòng họp rồi, may mắn là Viên Viên, bằng không thật sự quá mất mặt.

“Không phải, là có một cô bé lạ trốn ở bên trong.”

Viên Viên mờ to mắt, như là nghe thấy chuyện khó tin. “Sao có thể? Làm sao có trẻ con xuất hiện ở trung tâm thương mại này được? Tổng giám, hôm nay chị là người đầu tiên vào văn phòng phải không?”

“Không phải, lúc chị vào đã thấy toàn bộ đèn sáng.”

“A, vậy chắc là là trợ lý giám đốc Từ, vừa nãy em nhìn thấy bữa sáng của cô bé đặt lên bàn, chắc là con của cô ấy.” Viên Viên tìm ra đáp án.

Nhạc Phi bắt đầu dĩ giải thích: “Viên Viên, chị nhớ là con của trợ lý giám đốc Từ ít nhất cũng đã học cao trung rồi, chị ấy cũng hơn năm mươi tuổi, không phải là mẹ của cô bé này.” Huống chi người Tuyên Tuyên tìm là ba ba.

“Vậy. là con của tổng giám sao?” Viên Viên hỏi.

“Tốt nhất là em bớt nói đi!” Nhạc Phi quay đầu tiếp tục nhìn cô bé dưới gầm bàn “Tuyền Tuyền, mau ra đây đi? Dì dẫn con đi ăn MacDonald, được không?”

Tuyền Tuyền nghe thấy MacDonald, ánh mắt sáng ngời. “Thật vậy sao?”

“Đương nhiên là thật, dì không lừa con, cho nên mau ra đây đi!” Hi vọng đang ở trước mắt, rốt cục cô cũng thấy một tia sáng.

Chờ..., lại chờ thêm mười giây, cô bé còn đang do dự không chừng.

Lúc này bên cạnh Viên Viên nhiều thêm một người đàn ông gia nhập hàng ngũ.

“Viên Viên, thủ trưởng nhà em lại đang bắt gián sao?” Phó Từ Kỳ cố ý trêu chọc.

Ở “Hạnh phúc nhân thọ”, tổng giám đại nhân ghét gián là bí mật mọi người đều biết.

“Làm gì mà cực khổ vậy, tìm nhân viên vệ sinh không phải tốt hơn sao! Ai, đường đường là một tổng giám công ty bảo hiểm lại quỳ rạp trên mặt đất bắt gián, còn thể thống gì?” Phó Từ Kỳ một mặt nói một mặt che miệng cười. “Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chúng ta còn mặt mũi gì nữa? Nhất định là người khác sẽ cho là chúng ta bạc đãi tổng giám, không tìm nhân viên vệ sinh, lại bắt cô ấy bắt gián.”

Anh được lắm Phó quản lý, đợi đến lúc họp nhất định anh phải chết!

Nhạc Phi âm thầm tìm kế hoạch chinh tằm tiểu nhân này.

“Tuyền Tuyền, đi ra nhanh nào, chúng ta đi tìm MacDonald ăn rồi tìm ba ba con.”

Phó Từ Kỳ nghe vậy, cười ngật ngưỡng. “Viên Viên, thủ trưởng nhà em thật tốt!”

Nhạc Phi quay đầu trừng mắt nhìn hân.

“Tuyền Tuyền, dì nói sai rồi, là tìm ba con rồi sau đó đi ăn MacDonald, nhanh ra đi nào!” Nếu không ra, nằng nết mặt chết mất, tên Phó Từ Kỳ không lương tâm kia nhất định sẽ dùng chuyện này cười nhạo nàng đến chết.

Rốt cục, rốt cục, thật sự là rốt cục. Tuyền Tuyền chậm rãi chui ra.

Giương mặt của cô bé trắng nõn nà, lại mặc váy màu hồng phấn, rất giống tiểu thiên sứ, đáng yêu chết đi được, ngay cả người bình thường rất ghét trẻ con như Phó Từ Kỳ cũng không chịu được cũng muốn những chằm.

Ba một tiếng, Nhạc Phi đẩy tay heo của hân ra. “Chạm vào của bảo bối của em, muốn bị đánh sao?”

Phó Từ Kỳ lập tức làm ra vẻ khoa trương “Thì ra là con của em, thật là bí mật, anh vẫn đang chờ uống rượu mừng của em đó!”

“Viên Viên, em giúp chị chuẩn bị một chút, mười giờ sẽ họp.” Nhạc Phi vượt qua người vẫn đang cười ngả trái ngả phải không biết tai vạ sắp đến nơi Phó Từ Kỳ, lạnh lùng nói: “Nhớ rõ giúp chị nói với Phó quản lý, hân đợi mà diễn thuyết đi, chưa được ba tiếng không cho phép xuống, cho dù hân muốn biểu diễn xướng âm cũng được.”

Phân công xong, Nhạc Phi mặc kệ tên diễn lúc sáng sớm này, dắt cô bé quay về phòng làm việc của mình, dùng giấy lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé trước, sau đó lại đưa cho cô bé một ly nước.

“Tuyền Tuyền, nói cho dì biết, ba con tên gì?” Bây giờ điều quan trọng là giúp Tuyền Tuyền tìm được ba mình.

“Ba ba.”

“Đúng, là ba ba của con, ba con tên là gì?” Tuyền Tuyền thật đáng yêu, cô nhện không được sờ sờ bàn tay nhỏ bé mập mạp của con bé.

Tuyền Tuyền thật sự trả lời: “Ba ba.”

“.” Nhạc Phi không nói gì. “Tuyền Tuyền mấy tuổi?”

Năm ngón tay nhỏ nhỏ vươn ra. “Con năm tuổi.”

Trẻ con phát âm không tiêu chuẩn, bộ dáng đứng đắn nhìn rất hay, giống như một viên ngọt ngào, chậm rãi hòa tan trong miệng.

“Con năm tuổi rồi sao. Vậy nói cho dì biết, vì sao con lại ở chỗ này?”

“Bởi vì bị bệnh, cho nên ba ba dẫn con tới, ba ba còn nói chỉ cần con ngoan ngoãn sẽ mua nhiều hơn.”

“Mua cái gì nhiều hơn?” Cô tò mò với từ mới này.

“Là dâu tây. dâu tây nhiều hơn.”

Nhạc Phi im lặng suy nghĩ.

“Tổng giám, nhiều hơn chính là Yakult.” Viên Viên đi tới giúp cô đáp thắc mắc, thuận tiện báo cho cô biết một tin tức tốt, ” Ba ba của Tuyên Tuyên sẽ đến ngay lập tức.”

“Sao lại như thế?”

“Lần trước không phải là văn phòng bị trộm sao? Bác bảo vệ đã sáu mươi tuổi, tuy rằng vẫn còn nhanh nhẹn, nhưng tim không tốt, chạy vài bước thì bệnh tim phát tác, đuổi không kịp kẻ trộm, cho nên quản lý trung tâm quyết định đổi một bảo vệ mới, ba ba Tuyên Tuyên chính là bảo vệ mới tới, vừa mới có người nói bảo vệ mới tới đang tìm một cô bé mặc váy màu hồng phấn, chính là cô bé chị vừa tìm được đó.” Viên Viên giải thích xong.

Tuyên Tuyên nhìn ngoan ngoãn, lại rất dễ thương, Nhạc Phi càng nhìn càng thích, vuốt mái tóc mềm mại bóng loáng của cô bé, hận không thể đem cô bé về nhà, nhưng lý trí nói cho cô biết một khi làm như vậy, sẽ bị mang tội dụ dỗ trẻ em.

Nàng vuốt ve hai má của Tuyên Tuyên, “Ngày đầu tiên phải mang theo con gái đi làm, chắc chắn là có khó khăn, chúng ta nên hỗ trợ một chút.” Thuận tiện quang minh chính đại chiếm lấy cô bé.

Viên Viên liếc mắt, thiếu chút nữa quên tổng giám chán ghét Tiểu Cường yêu thích nhất là trẻ con.

“Buổi chiều em bê bộn nhiều việc đó.” Ý là tuy rằng thân là trợ lý, nhưng chăm sóc cô bé không ở trong phạm vi công tác của cô.

“Chắc, Viên Viên, em thật lạnh lùng.”

“Còn đỡ hơn chị phân phát tình yêu tràn lan vô số tội.” Viên Viên nhìn ra ngoài cửa, thấy bảo vệ mặc đồng phục, sắc mặt lo lắng đang đi về phía này.” Tổng giám, cha của cô bé đến đây, đừng đùa giỡn con nhà người ta nữa!” Mê như vậy mà không chịu sinh một đứa.

Vì muốn để lại ấn tượng tốt với cha của Tuyên Tuyên, Nhạc Phi vội vàng đứng lên, cầm lấy bữa sáng cho cô bé ăn, hiện ra hình tượng dịu dàng, định thuận lợi xách. À không, là kéo dài thời gian hai người ở chung.

“Xin lỗi, tôi là ba ba của Tuyên Tuyên, cảm ơn cô giúp tôi tìm được Tuyên Tuyên.” Nghe giọng trầm thấp có lực, tiếng thở gấp nghe rất khẩn trương, có thể đoán gặp vì con gái của người đàn ông có thể biết, không biết là anh ta đã cuồng quít biết bao lâu.

“Ba ba!” Tuyên Tuyên thấy ba ba, cười vui vẻ.

Đưa lưng về phía cửa, lúc này Nhạc Phi tao nhã đứng dậy, cố gắng không túm lấy khuôn mặt của cô bé, song khi cô xoay người thì trong nháy mắt, cô kinh ngạc không kém người đàn ông trước mặt.

Ba ba của Tuyên Tuyên lại là anh —— Dịch Mạc Lặc, người đã biến mất mười năm.

Ác mộng của cô. Không, là mộng đẹp thật sự trở thành hiện thực!

Dịch Mạc Lặc vừa hết lo lắng vì an toàn của con gái, ngay sau đó bị ngạc nhiên đến mức hoàn toàn ngơ ngẩn.

Từ trước tới giờ luôn cho rằng sẽ không gặp lại Nhạc Phi —— cô gái mười năm trước ở cách vách luôn dây dưa với mình.

Vì cô mà từ nay về sau có nhà không thể về.

Bởi vì này cô nói mình đã qua mười tám tuổi, cố ý giấu diếm sinh nhật thật sự, kết quả, còn mười ngày nữa mới đến sinh nhật mười tám tuổi, bọn họ ở trên giường suốt nửa khai hỏa, hại anh bị ba cô đuổi giết, cha anh cũng hoàn toàn thất vọng, anh cho rằng mình đã phá đến mức không còn gì nữa, cho nên rời nhà trốn đi, để cho bọn họ nhầm lẫn làm ngơ.

Thật không ngờ mười năm sau vẫn không thể buông tha.

“Mạc Lặc, đã lâu không gặp, anh còn nhớ em không? Em là.” Nhạc Phi cười ngọt, ngoài ý muốn gặp người trong lòng ngày xưa, bây giờ cô như sắp bị hòa tan, thậm chí sẽ tan ra trên tay Dịch Mạc Lặc.

Dịch Mạc Lặc không thay đổi sắc mặt trả lời: “Đương nhiên là anh nhớ rõ em, cái thói tiểu quý đã tính kế anh, nếu không phải vì em, bây giờ anh cũng sẽ không.” Ý thức được chính mình vì chuyện cũ tức giận, anh vội vàng áp chế cơn giận.

“Cảm ơn em đã giúp anh tìm được con gái của anh. Tuyên Tuyên, chúng ta đi.”

Dịch Tuyên vội vàng nhảy xuống ghế, dắt tay ba ba, ngoan ngoãn quay lại vẫy tay với Nhạc Phi vẫy tay.” Cô Tiểu Phi, bye bye .”

Chính mình đưa tới con mồi đến cửa, đâu có thể để cho chạy như vậy, Nhạc Phi nhanh chóng đóng cửa chặn lại.

“Em còn muốn làm gì?”

“Tâm sự.” Nàng cười vô hại.

“Anh và em không có gì hay để tán gẫu.” Anh sẽ không ngại thơ đến mức đem mọi việc đổ tội cho cô, nhưng dù sao cô cũng là đầu sỏ gây nên, nếu như không có sự kiện năm đó, có lẽ tình huống bây giờ sẽ khác.

Dịch Tuyên vô tội nhìn hai người lớn, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, bây giờ cô bé để ý là trên bàn còn bánh trứng bột chưa ăn xong, bánh trứng bột ăn thật ngon, cô bé nhớ quá.

Nhạc Phi phát hiện vẻ mặt thèm thuồng của cô bé, vội vàng nói: “Anh đi làm mang theo Tuyên Tuyên không tiện, tốt xấu gì thì em từng là hàng xóm của anh, rất muốn giúp anh chăm sóc con bé, như vậy anh cũng có thể chuyên tâm đi làm, không phải sao?”

“Không cần, cảm ơn. Xin mở cửa dùm.” Anh không nắm chắc ý đồ của cô cho lắm.

Nhạc Phi thở dài.”Ai, Tuyên Tuyên đói bụng rồi, anh đói hay không không quan trọng, đừng để cho con bé cũng đói bụng, con bé còn nhỏ, không thể đói lâu được, đói với sự phát triển không tốt. Tuyên Tuyên, con còn muốn ăn bánh trứng bột phải không?” Lớn không đói phở được, cô chuyển sang đói phở với đứa nhỏ. Di không ăn được bánh trứng bột, con giúp di ăn có được hay không? Còn có sữa đậu nành nữa, không phải là con vừa mới nói con thích nhất là uống sữa đậu nành sao?”

Dịch Tuyên nhìn ba ba lại nhìn Nhạc Phi, cắn răng lắc đầu; cô bé biết ba ba tức giận, cho nên muốn cùng đi với ba ba.

Nhạc Phi thấy thế, đau lòng chuyển hướng nói với Dịch Mạc Lặc: “Em biết anh rất giận em, nhưng không cần thiết phải làm cho con bé chịu ảnh hưởng bởi cảm xúc của anh, anh muốn mang em tuyệt đối sẽ không cãi lại, nhưng để cho Tuyên Tuyên ở lại phòng làm việc của em, em cam đoan sẽ chăm sóc tốt cho con bé, sẽ không bắt nạt con bé đâu.”

Dịch Tuyên kéo kéo tay ba ba, “Ba ba, di Tiểu Phi không có bắt nạt con, di đối xử với con tốt lắm.”

Bé ngoan, Nhạc Phi vui mừng.

Dịch Mạc Lặc dao động trong lòng. Bảo mẫu chăm sóc Tuyên Tuyên bị cảm lạnh, anh tìm không được người giúp, đành phải mang Tuyên Tuyên đi làm, nhưng vừa phải đi làm vừa phải chăm sóc con bé, không tiện chút nào.

Nhạc Phi biết anh khó xử, tiếp tục khuyên bảo.

“Anh đi làm đi, em cam đoan chờ anh tan tầm tới đón Tuyên Tuyên, con bé tuyệt đối hoàn hảo, em lấy tính mạng của mình đảm bảo, tin tưởng em được không?”

Dịch Mạc Lặc nhìn ra sự chờ đợi trong mắt con bé, rốt cục mềm lòng, anh ngồi xổm người xuống, ngang bằng với con bé, dịu dàng nói: “Tuyên Tuyên, con ngoan ngoãn ở nơi này với di ấy, ba ba tan tầm lại đến đón con được không?”

Dịch Tuyên nghiêng đầu hỏi: “Ba ba còn giận di Tiểu Phi không?”

“. Không biết.” Không phải là anh thật sự bức Nhạc Phi đã tính kế lúc trước, chẳng qua là cảm thấy mình luôn không có cách đối với cô, đối với loại cảm giác vô lực này khiến anh khó chịu mà thôi.

“Con sẽ ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, ba ba nhớ phải đến đón con nha!” Cô bé giống Spongebob Squarepant rất ngoan.

Dịch Mạc Lặc sờ sờ đầu con gái, thận trọng dặn dò Nhạc Phi: “Đối với anh con bé rất quan trọng.”

“Em biết.” Cô đưa Dịch Tuyên trở lại ghế ngồi xong, tiếp tục giúp cô bé ăn bánh trứng bột.”Bánh trứng bột phải nhân lúc còn nóng ăn mới ngon!”

Dịch Mạc Lặc nhìn ra được Nhạc Phi thật sự thích trẻ con, mới yên tâm rời khỏi văn phòng.

Viên Viên vừa vặn đến báo cho Nhạc Phi đi họp, khi cô phát hiện ánh mắt khác thường thù trưởng, nhin không được nói: “Tổng giám, anh ta có đứa nhỏ.”

“Cho nên?” Tuyên Tuyên há mồm ăn bánh trứng bột thật đáng yêu, thật đáng tiếc hôm nay không mang máy chụp ảnh theo.

“Anh ta có thể kiện chị đó.”

Á. Điều quan trọng như vậy lại quên mất, làm sao cô có thể thấy người trong lòng lại quên đi sự thực được chứ? Haiz, thật ra cô cũng không dám chờ mong gì, nhưng nghe thấy sự thật này, trong lòng vẫn cảm thấy đau đau.

Dịch Mạc Lặc kết hôn, sinh một cô bé đáng yêu như vậy, vì sao vợ của anh không phải là cô?

Cô thật sự thực thích Dịch Mạc Lặc, vốn tưởng rằng qua mười năm, có lẽ cảm tình đối với anh sẽ không còn sâu đậm như trước, không ngờ rằng vừa mới đổi mặt, cảm giác ngày xưa lại xuất hiện lần nữa, quả nhiên thích một người không dễ quên như vậy. Trừ anh ra ít có người con trai nào có thể là cô rung động, nhưng giờ người ta đã có vợ rồi, hu hu hu.

Không thể vượt khỏi ranh giới, không thể xằng bậy —— Nhạc Phi mặc niệm mười lần, rốt cục tâm tình cũng ổn định rất nhiều.

“Tuyền Tuyền đáng yêu như thế, nhất định là mẹ con rất đẹp, đúng không?” Mắt cô rung rung.

“Mẹ.” Dịch Tuyền lại lắc đầu, hơi ngập ngừng.”Con không biết, Tuyền Tuyền chưa từng gặp mẹ.”

“Làm sao có thể chưa từng gặp mẹ được? Con có ba thì nhất định sẽ có mẹ, có phải mẹ con thường xuyên không ở nhà phải không?” Có những cặp vợ chồng vì công tác mà xa nhau, con nít không gần gũi với cha mẹ cũng là chuyện có khả năng.

Dịch Tuyền lại lắc đầu, nuốt nốt miếng bánh trứng vào miệng rồi nói: “Con không có mẹ, cho tới bây giờ Tuyền Tuyền chưa từng được gặp mẹ, bởi vì ba ba nói mẹ. đã mất.”

Mất có hai loại, ly hôn hoặc là đã qua đời, cô không hi vọng là trường hợp thứ hai.

Sau khi nghe xong Nhạc Phi không mừng rỡ như điên, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, con nít luôn luôn vô tội.

“Tuyền Tuyền nhớ mẹ không?”

Dịch Tuyền lắc đầu, cười ngọt ngào.”Tuyền Tuyền có ba là đủ rồi, Tuyền Tuyền rất ngoan, sẽ không ảm ỹ.”

Nhạc Phi sờ sờ đầu cô bé, cho cô nhóc uống sữa đậu nành.”Đúng, Tuyền Tuyền thật sự rất ngoan.”

“Tổng giám, đã tới giờ họp.” Viên Viên nhin không được nhắc lại một lần nữa.

“Tuyền Tuyền cùng đi Tiểu Phi đi họp, sau đó, chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn MacDonald.”

Cô có rất nhiều điều muốn biết về Dịch Mạc Lặc, có lẽ tiểu Tuyền Tuyền chính là người để hỏi tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miếng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Dịch Mạc Lặc có con nhỏ, không thể trực ban đêm, ông chủ của anh rất thích anh, bởi vậy cho anh ngoại lệ không cần trực ban đêm. Sau khi tan tầm, Nhạc Phi nắm tay Dịch Tuyền đi vào đại sảnh. Một lớn một nhỏ chỉ ở chung trong nửa ngày, đột nhiên cảm tình tăng mạnh, xa xa anh nhìn thấy Nhạc Phi chọc cho con gái của mình cười thoải mái, con bé không sợ hay thẹn thùng vì người lạ. “Bạn gái của anh sao?” Cao Thuận mới nhận ca buổi chiều thấy Dịch Mạc Lặc nhìn qua, tò mò hỏi. “Không phải.” Có loại bạn gái này không sống yên ổn. “Thật vậy sao? Nhạc tiểu thư nhìn rất được lại có khí chất, cũng rất biết cách chăm sóc Tuyền Tuyền, nếu như anh không biết nắm chắc thì thật là đáng tiếc.” Tiểu Cao vỗ vỗ bờ vai của anh cổ vũ. Nhạc tiểu thư luôn chủ động chào hỏi, ấn tượng của hân đối với cô rất tốt. “Anh và cô ấy tuyệt đối không có khả năng.” Dịch Mạc Lặc phủi sạch quan hệ. “Mọi chuyện không có tuyệt đối. Vì sao anh lại nói tuyệt đối không có khả năng? Hai người từng có quan hệ sao? Vì anh để ý việc tiền lương của cô ấy nhiều hơn mình à?” Nói chung là thân phận hai bên có chênh lệch, nhưng mà hân nghĩ Dịch Mạc Lặc sẽ không để ý, dù sao thái độ công tác của Dịch Mạc Lặc rất nghiêm túc, ngoài bí mật về thân thế, thì cũng rất có cá tính, chắc chắn sẽ không để người khác dễ dàng bắt nạt. “Chuyện cô ấy kiếm được bao nhiêu tiền không liên quan đến anh, dù sao cô ấy cũng không thích hợp với anh.” Dịch Mạc Lặc nói cô không thích hợp với anh, ý anh là không có ý định chọn vợ khác, một khi đã như vậy, tiểu Cao cũng không nói tiếp, chuyện tình cảm là chuyện riêng tư, hân không thể quản nhiều. “Ba ba, tan việc rồi sao?” Đi đến gần quầy, vì không đủ cao nên Dịch Tuyền để cho Nhạc Phi bế lên, mới có thể thấy ba ba phía sau quầy. Dịch Mạc Lặc thấy con gái, tinh thần cũng thả lỏng.”Ba ba tan việc, chúng ta đi đón anh trai con trở về nhà nha.” Dịch Tuyền ngẩng ngực một chút, khó nén mắt mát.”Nhưng mà.” “Em đã hứa sẽ dẫn Tuyền Tuyền đi ăn MacDonald, chúng ta đi đón tiểu Cần rồi đi MacDonald. Con bé đã chờ mong cả một ngày rồi, cô không định cướp đoạt hi vọng nho nhỏ ấy của con bé, nhưng anh là cha của con bé, có quyền quyết định sẽ làm như thế nào, cô cũng vậy chỉ có thể tôn trọng, nhưng vẫn hi vọng anh không để cho em thất hứa.” Nhạc Phi nói xong lời cuối cùng khí thế cũng yếu hẳn, giống như thật sự nghe lời anh, sẽ không phản đối. Đương nhiên là cô không cần phản bác, bởi vì người xấu là anh. Anh cũng muốn biết rốt cuộc thì cô đã moi ra bao nhiêu thông tin về anh từ miệng của con gái, chắc chắn là cô đã điều tra xong mọi chuyện về anh, trong khi anh lại hoàn toàn không biết gì về cô cả. Bữa MacDonald, nhất định phải ăn. “Được, chúng ta đi đón tiểu Cần xong rồi đi MacDonald.” “Tốt quá!” Dịch Tuyền không thể hiểu tâm tư phức tạp của người lớn nên vui vẻ không thôi. Dịch Tuyền đáng yêu, Dịch Cần lại giống như ông cụ non, dường như không có hứng thú với cô, từ đầu tới đuôi chỉ lo chăm sóc em gái. Hai đứa trẻ đều rất có cá tính, Nhạc Phi càng nhìn càng thích. Đưa con trong giấc mộng của cô đại khái là như vậy, một nam một nữ hoàn hảo, nghe lời ngoan ngoãn. Dịch Mạc Lặc thừa dịp toàn bộ sự chú ý của cô dừng trên người hai đứa trẻ, cũng bí mật đánh giá cô. Nhìn ra được mười năm nay cuộc sống của cô rất tốt, khuôn mặt vẫn vô tội như trước, đáng người vẫn nóng bỏng, cái thay đổi là sự thành thực của cô, cái không thay đổi là đối một thứ gì đó mà mình thích, sự hứng thú của cô vẫn cao như cũ, nhưng mà. Lúc này lại chuyển dời đến hai đứa con của anh, khiến anh không thể không nghi ngờ cô đang có âm mưu gì đó. “Đi tiểu Phi, con muốn ăn thêm khoai tây nữa được không ạ?” Nhạc Phi còn chưa kịp mở miệng, ông cụ non Dịch Cần đã ngăn cản đứa em gái tham ăn. “Không được, không thể ăn nhiều, đối với chúng ta đồ ăn nhanh không tốt cho thân thể.” Cậu nhóc xoa đầu em gái mình. Dịch Tuyền bĩu môi, không dám lên tiếng nữa. Nhạc Phi nhìn con bé đau lòng, dỗ dành: “Tuyền Tuyền, anh trai con nói rất đúng, đồ ăn nhanh không nên ăn

hiều, bằng không bụng sẽ đau; thỉnh thoảng mới có thể ăn một lần, biết không?” “Đã biết.” Dịch Tuyên nghiêm túc gật đầu với cô. Trải qua mấy giờ ở bên nhau, Dịch Tuyên rất có cảm tình với Nhạc Phi, liệu mạng tôi gần cô ồm. Cô bé chủ động ôm cô “thắm thiết” khiến cho Nhạc Phi vô cùng cảm động, càng ôm càng chặt, nhất thời hai người trình diễn một màn mẹ con gấp lại, ngồi nhìn mà hai người đàn ông không nói được gì. Rõ ràng là ngày đầu tiên hai người quen biết, có cần phải diễn kịch sến nhanh như vậy không? Sau khi ăn uống no say, Dịch Mạc Lặc nói con trai mang em gái đi sang khu trò chơi bên cạnh chơi đùa, nếu có hai đứa nhóc ở cạnh, chỉ sợ chính mình cũng phân tâm không thể chuyên tâm đối phó Nhạc Phi. Thời xưa có Nhạc Phi thuần chất trung thành đền nợ nước, ngày nay có Nhạc Phi phiền toái này. “Anh hỏi trước hay em trước?” Nhạc Phi mở miệng, không nhanh không chậm. “Cái gì mà anh trước hay em trước?” “Anh muốn hỏi trước hay để em?” Cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng mà để tránh dọa đối phương bỏ chạy, vẫn nên rụt rè một chút. Dịch Mạc Lặc suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên để cho cô hỏi trước. “Ưu tiên phụ nữ.” Vậy đừng trách cô không khách khí. “Mẹ của Tuyên Tuyên đâu?” Quả nhiên là cô đi thẳng vào vấn đề, không vòng vèo quanh co. “Cô ấy đã mất.” “Ly hôn sao.” “Sau khi sinh Tuyên Tuyên thì qua đời.” “À.” Ai, quả nhiên là người tính không bằng trời tính. “Một mình anh nuôi hai đứa nhỏ cũng không dễ dàng gì, rất cực khổ.” “Không sao, anh là ba ba của hai đứa, chăm sóc hai đứa là trách nhiệm của anh.” Dịch Mạc Lặc nhìn hai anh em đang chơi đùa, lúc này tiểu Cần mới trở về đúng tuổi của mình, hoạt bát hiếu động. “Có phải là anh vẫn còn rất nhớ cô ấy hay không?” Không thể phủ nhận, cô vẫn còn tình cảm với anh, nếu anh và vợ anh ly hôn, cô có thể danh chính ngôn thuận mà theo đuổi, nhưng bây giờ nghe thấy vợ của anh qua đời, tâm tình của cô cũng chịu ảnh hưởng, tốt xấu gì thì cô cũng hiểu được cái gì nên làm cái gì không nên làm, chỉ là. “Phải.” Dịch Mạc Lặc thân nhiên thừa nhận. Không có phản ứng rõ ràng, Nhạc Phi không biết nên nói thế nào, vì yêu nên nhớ, cho nên mới khó có thể mở miệng; đàn ông đều như vậy, rất ít khi bày tỏ tình cảm trong lòng, cô có thể hiểu được. “Ban ngày anh đi làm, buổi tối còn phải chăm sóc hai đứa nhỏ, một người làm được sao? Em nghe Tuyên Tuyên nói cô bị bệnh rồi, là bảo mẫu vẫn luôn chăm sóc cho con bé?” “Phải.” “Đối phương có giấy chứng nhận hay không?” “.” Điều ấy anh không chú ý, chỉ là hàng xóm lân cận đều giao con cho dì Trần chăm sóc, cho nên anh cũng bắt chước gửi Tuyên Tuyên sang đó. “Thường thì bảo mẫu ngược đãi trẻ con bên ngoài không biết, tri nhân tri diện bất tri tâm, anh phải cẩn thận một chút.” “Cám ơn.” Qua vài câu nói với nhau, Dịch Mạc Lặc cảm nhận được Nhạc Phi rất quan tâm hai đứa trẻ, phản ứng của con bé cũng rất chân thật, cô là người đối xử tốt rồi lại phá hư toàn bộ cuộc sống của anh, chính anh cũng không hiểu vì sao cô phải thân thiết như vậy? “Đừng rồi, chú, đi và anh Dịch cũng khỏe chứ?” Năm mười tám tuổi ấy có thể nói là rối loạn, cha cô cực lực phản đối chuyện cô thích Dịch Mạc Lặc, bởi vì suýt nữa hành sự trên giường, cha thờ hồn hèn, xúc động nhất thời quyết định phân rõ giới tuyến với hàng xóm, cả đời không qua lại với nhau, hai người đàn ông trung niên cũng quần nhau túi bụi, không bao lâu sau Dịch gia chuyển nhà ra khỏi Đài Trung, cô cũng bị cấm túc nửa năm. “Bình an.” Anh chỉ nói hai chữ đơn giản. Nhạc Phi không ngu ngốc, tất nhiên là cảm nhận được sự phòng bị của Dịch Mạc Lặc, nếu anh đập bàn tức giận mắng cô còn thấy nhẹ lòng, đằng này anh chỉ lạnh lùng nhìn, một chút thuốc súng cũng không có, ngược lại khiến cô như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than, lo sợ bất an. Không cần nghĩ cũng biết nhất định là đối với sự kiện năm đó anh hận thấu xương, dù sao nếu không bị cô phá phách, hai nhà vẫn là hàng xóm tốt, nói không chừng bọn họ cũng đã đi vào lễ đường. Nhưng ngàn vàng khó mua được tương lai, chỉ trách lúc ấy điên cuồng muốn trở thành bạn gái của anh, kết quả tạo thành hậu quả nghiêm trọng như thế. Ai ai ai. Tại sao trước kia cô lại ngu ngốc như vậy? Không sao, rốt cục thì hai người cũng gặp lại, cô nguyện dốc hết toàn lực bồi thường cho anh. “Trẻ con không nên để người lạ chăm sóc, chú và dì chắc cũng rất muốn cùng chơi đùa với cháu.” Cô cố gắng lựa chọn chủ đề an toàn. “Ba anh vẫn không tha thứ cho anh.” Về mặt của Dịch Mạc Lặc không có quá nhiều cảm xúc, giống như là kể một sự kiện. Quả nhiên là vì chuyện đó, đúng là cô đã gây ra tội ác tày trời. “Xin lỗi. Năm đó em đã sai, khi đó em giải thích, nhưng chú không tin, không bao lâu mọi người cũng chuyển nhà, nếu có thể, hãy để em giải thích với chú và dì được không?” Cô chân thành xin lỗi, “Em nhất định sẽ không để cho bọn họ tiếp tục hiểu lầm anh.” Nếu là hiểu lầm, không có chuyện mười năm cũng chưa coi bỏ, chỉ có thể nói hiểu lầm này tới đúng lúc, khiến cho anh nhân cơ hội thoát khỏi chính mình, cho tới bây giờ anh vẫn không phù hợp với sự chờ mong của bọn họ, cho dù là gì cũng là sai lầm, anh cũng không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của bọn họ, rồi đi là kết quả tốt nhất. Cho nên, anh cũng không trách Nhạc Phi, đó chỉ là một cái lấy cớ thôi. “Không phải lỗi của em. Đó là khẳng định chắc chắn. Ở trong mắt họ hẳn vốn là đồ xấu xa, gỗ mục không thể thay đổi. Sự tồn tại của anh là vết nhơ trong đời bọn họ, bọn họ chỉ cần anh trai anh với tiền đồ sáng như ngọc, về phần anh.” Ánh mắt âm trầm của Dịch Mạc Lặc, trong giọng nói có chút gì đó cô đơn. “Có anh hay không cũng không quan trọng, khi đó anh có làm hay không cũng không phải điều quan trọng, khi trong lòng họ anh đã bị phán có tội rồi, thì cho dù ai giải thích cũng như vậy mà thôi.” Giọng nói của anh toát lên vẻ bất đắc dĩ, Nhạc Phi nghe xong càng thấy có lỗi, “Xin lỗi. Lúc ấy em không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là đơn giản muốn đòi anh một cái hôn.” Cho tới giờ khi nhớ về đêm hôm đó, trong lòng vẫn là nai con đi loạn như cũ. Rốt cục cũng vào trọng điểm rồi, anh thật sự không hiểu với người có diện mạo, thành tích xuất sắc như Nhạc Phi lại yêu anh say đắm như vậy, cho dù bộ dạng của anh cũng không tệ lắm, nhưng cũng không thể là con rể tốt trong mắt cha mẹ của cô, nay lại có thêm hai đứa nhỏ, anh không muốn kết hôn lần nữa, thậm chí ngay cả yêu đương cũng thấy phiền toái. Lúc trước không có khả năng cùng cô ở chung một chỗ, bây giờ càng không, anh có hai đứa trẻ cần chăm sóc đã đủ hao tổn tinh thần lắm rồi, không muốn thêm phiền phức nữa đâu. “Mọi chuyện đã qua, anh sẽ không nhàm chán đến mức vẫn đề ở trong lòng. Cám ơn em đã giúp anh chăm sóc Tuyên Tuyên, anh rất ít khi thấy con bé nhanh chóng quen thân với người lạ như vậy.” Dì Trần có chuyện, anh đã luống cuống tay chân. “Em rất thích trẻ con, cũng rất có duyên với chúng.” Cho dù là bạn bè hay kẻ thù cũng vẫn nói chuyện rõ ràng. “Em còn gì muốn hỏi không?” Đương nhiên là còn, cô còn rất nhiều chuyện quan trọng vẫn giấu trong lòng, rất muốn hỏi rõ ràng, nhưng mà bây giờ chưa phải là thời điểm tốt, sau này nói sau vậy. “Không có, tôi lướt anh, anh muốn hỏi em gì sao?” Nhạc Phi chớp chớp mắt, giống nhau chờ mong anh có thể hỏi đúng bị mặt trong lòng cô. Hỏi cô cái gì đây? Lúc trước bọn họ cũng không quá quan thuộc, nay xa cách mười năm, anh cũng không có gì để nói, thậm chí hai người cũng không nên gần gũi quá, bởi vì có vết xe đổ, nhưng mà. Cặp mắt tha thiết chờ đợi kia chiếu thẳng vào ngực anh, cho dù là mười năm trước hay hiện tại, cặp mắt vô tội đó vẫn là nhược điểm của anh, làm cho anh không thể quá lạnh lùng với cô, dù sao bọn họ cũng từng là hàng xóm, vậy thì hỏi đại đi. “Mấy năm nay em thế nào?” Nhạc Phi cười nhạt, nhắc tới công việc là tự nhiên thôi. “Cũng không tệ lắm, bây giờ em làm về bảo hiểm, sắp tới sẽ có thêm ba chi nhánh nữa, như vậy em sẽ có thể làm tổng giám khu vực.” Đợi một chút! Cô đúng là quá ngu ngốc mà, Dịch Mạc Lặc là bảo vệ, mà lương của cô một năm là trăm vạn, tại sao có thể nhắc tới chuyện công việc ở trước mặt anh, bình thường không sao, lúc này lại ngu ngốc như thế, anh nhất định sẽ nghĩ cô là người ngu ngốc, là người kiêu ngạo cho xem, hu hu hu. Thấy cô ngừng nói, về mặt cũng trở nên phiền muộn, Dịch Mạc Lặc không hiểu. “Sao lại không nói tiếp?” Cô mím môi, khó xử cố gắng nghĩ cách bỏ qua cái chủ đề ngu xuẩn này. “Cái đó. Kỳ thật công việc của em rất nhàm chán, mỗi ngày xoay như chong chóng, không có thời gian thờ, ông chủ rất khó tính, đồng nghiệp rất chán ghét, khách hàng cũng phiền toái, tóm lại là một lại không có hứng thú, thật sự rất phiền!” Tốt lắm, qua loa cho xong. Biểu hiện của cô rất “Bình thường” như những người khác—— bị ông chủ bóc lột lại bị đồng nghiệp xa lánh, còn phải cãi nhau với khách hàng mỗi ngày. Về mặt chột dạ của Nhạc Phi làm cho anh buồn cười, biết cô đang suy nghĩ gì. Nhạc Phi là cô gái rất lương thiện và tốt bụng, tuy rằng thỉnh thoảng nhanh nhồm nhanh miệng, nhưng cũng giấu không được ý tốt của mình, anh còn nhớ rõ dì Nhạc là chủ tịch hội từ thiện, có lẽ là từ nhỏ mưa dầm thấm đất, cho nên toàn thân Nhạc Phi phát ra khí chất dịu dàng thân thiện, bất cứ lúc nào chỗ nào, cũng sẽ không nói lời ngoan độc là tổn thương người khác. “Nếu không thích như vậy, sao không đổi làm?” Anh cũng ra vẻ rất “Bình thường”. “Không có cách khác, em cần làm việc để nuôi sống chính mình, cho nên tạm thời không có ý định đổi chỗ làm.” Cô cười xấu hổ. “Tiền lương của nghề bảo hiểm chắc là rất cao?” Biết rõ cô muốn che giấu, Dịch Mạc Lặc cố ý truy vấn. “À.” Trời ạ, sao lại hỏi về tiền lương vậy chứ, nếu người bên ngoài hỏi vấn đề này, cô sẽ tự hào, nhưng người hỏi là Dịch Mạc Lặc, là người mà cô xem như thần tượng từ nhỏ, giống như là người nhà của cô, mà cô sẽ không giấu diếm người nhà. “Cái kia, cái kia. Cũng tốt, cuộc sống không gặp khó khăn.” “Bao nhiêu?” Anh kiên quyết hỏi. Nhạc Phi bất đắc dĩ đưa ra ba ngón tay. Dịch Mạc Lặc nhếch miệng, “Thì ra tiền lương là ba trăm vạn. Chắc chắn, thật nhiều.” Ba trăm vạn? Cô nhanh chóng nói. “Không có nhiều như vậy, mới ba mươi. . . .

.” Xong đời, tự chui đầu vào rọ rồi, cô âm thầm tự rửa mình. Anh ung dung khoanh tay trước ngực, dựa vào ghế dựa nhìn thẳng cô, cười thầm. Trước kia cô cũng rất dễ dàng bị anh lừa, giờ vẫn thế. Nhìn cô ngồi trước mắt, anh không thể không nghĩ ngợi, thì ra mười năm đã qua lâu như vậy, khi đó là cô bé luôn tìm anh gây phiền toái, nay đã trở mã thành một cô gái duyên dáng yêu kiều, rất hấp dẫn, nhưng mà. Anh vẫn thích khi dễ cô. “Vậy là sợ anh biết tiền lương của em, sẽ lo lắng anh vay tiền em sao?” Thái độ đối xử với người ngoài từ trước đến nay của anh rất ôn hoà, ngay cả người nhà cũng vậy, chỉ có trước mặt Nhạc Phi là lộ ra cá tính ác liệt nhất của mình, anh thích nhìn cô lúc bất an, khi dễ cô làm anh cảm thấy khoái trá. “Không phải!” Cô vội vàng giải thích, “Em chỉ là.” Biết cô nói không nên lời, anh giúp cô giải thích: “Chỉ là sợ anh vì kiếm ít tiền hơn em nên tự ti, sợ anh chạm tự ái phải không?” Nhạc Phi cắn môi dưới, gật đầu. “Em cho rằng anh là loại người này sao?” “Từ trước đến nay làm theo ý mình đã quen, không toan tính với người bên ngoài, nhưng điểm ấy rất khó nói, chuyên gia nói nếu nhà gái kiếm tiền nhiều hơn nhà trai, tỷ lệ thất bại tình cảm sẽ là tám mươi phần trăm” Bọn họ đã có nguy cơ. Dịch Mạc Lặc lạnh lùng cười, xa hội này thật là trêu đùa người khác quá đáng rồi.” Anh sẽ không để ý việc này, đó là năng lực của em tốt, cho nên kiếm nhiều tiền như vậy, vì sao anh lại cảm thấy tự ti? Năng lực của anh không tốt thôi, không phải sao? Nếu cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng thì quá ngầy thơ rồi, huống chi anh không ăn trộm, dựa vào lao động mà kiếm tiền, anh càng không cần phải cảm thấy tự ti, hiểu không?” Anh có ý định xem nhẹ những ý tứ hàm ẩn trong lời nói của Nhạc Phi—— cô vẫn còn thích anh. Mười năm rồi, trong khoảng thời gian đó, không thể xác định là có gặp lại hay không, vì sao cô vẫn không từ bỏ? Anh nhớ lúc ấy tình cảm của hai người cũng không tốt cho lắm, nhiều lắm là nửa đêm bị khóa chốt ngoài cửa, hẳn sẽ đi sang phòng cô ngủ một đêm, hoặc thiếu tiền thì mượn cái máy trăm nguyên của cô ăn cơm mà thôi, anh thật sự không hiểu, thật sự không rõ sao cô lại coi trọng anh như vậy? Chẳng lẽ cũng bởi vì khuôn mặt dễ nhìn này? “Em cũng cảm thấy có một công việc tốt là đáng quý rồi.” Cô đồng ý với ý kiến của anh. Trước kia cô sùng bái anh, cho dù trong mắt người khác anh không tốt một chút nào, cũng vì anh không thích có ý biểu hiện cho ai xem, anh chỉ cố ý làm sai là vì muốn nghịch ý trường bối, cô vẫn vụng trộm quan sát anh, biết được bí mật thật ra anh tốt lắm, chỉ là không tỏ ra mà thôi. Biết rõ không nên có tâm tính ích kỷ, cô vẫn rất cao hứng phát giác ưu điểm của anh. “Cho nên, em rất thích công việc này? Anh muốn nghe em nói thật.” “Phải, trước kia bảo hiểm chưa thông dụng, rất nhiều người đều cho rằng bảo hiểm chỉ là trấn an lòng mình mà thôi, cũng không có hiệu quả thực tế và lợi ích, cho nên rất nhiều gia đình ở mắt đi trụ cột kinh tế bị phân tán. Em cảm thấy bảo hiểm thật ra là một phần giúp người, không chỉ có thể làm cho người ta cảm thấy an tâm, mà còn nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ có bảo hiểm mới có thể là phương thức bảo đảm tốt nhất, cho nên đối với công việc này em vẫn rất tự hào.” Từ lúc đảm nhiệm công việc bảo hiểm này, cô rất thích. Nói đến công việc, cô hưng phấn bùng bùng, có thể thấy được cô rất yêu thích công việc này, không chút do dự đi con đường của mình, quả thật rất giống cá tính của cô, một khi xác lập mục tiêu sẽ đứng cam kết tới, sẽ không chần chờ, do dự, khách quan mà nói cô đã sớm xác lập mục tiêu, trái lại chính mình còn đắn đo, chỉ muốn đi từng bước tính từng bước. Anh cũng không nhọc, có người một bước lên mây, có người thay đổi rất nhanh, cũng có người ngã xuống đầy dốc, mà trùng hợp anh lại ở trung gian, bình bình đạm đạm, không cần mạo hiểm. Nhưng anh vui vẻ chịu đựng “Nếu anh muốn mua bảo hiểm có thể tìm em không?” “Đương, đương nhiên. Anh đưa ra nhu cầu của mình, em sẽ giúp anh thiết kế hợp đồng hoàn hảo.” Tự mình đưa hàng đến nhà. “Đúng rồi, em kết hôn chưa?” Lại hỏi thêm 1 câu, đây là quan tâm cơ bản. Nhạc Phi ngẩng người mắt nhắm nghiền, trong lòng rất cảm động, rốt cục thì anh cũng quan tâm đến cô! “Chưa, em quá bận rộn, chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, trên thực tế ——” Anh mắt thẹn thùng vẫn lén lút theo dõi anh.” Rất nhiều người nhiệt tình giới thiệu người cho em, cũng không hiểu vì sao em không có cảm giác, cảm thấy còn thiếu một điểm gì đó. Em cảm thấy, mình cần cảm giác, nếu như không có cảm giác, cho dù điều kiện của đối phương rất tốt thì không thích vẫn là không thích, anh nói xem —— có đúng hay không?” Cô có cảm giác với anh. Duyên phận rất kỳ quái, có người trời sinh không có duyên, có người chỉ cần vài câu nói cũng trở thành bạn tốt. Tuy rằng cô cũng không có thân mật gì quá với anh, nhưng ít nhất hai người từng ngủ chung một giường, cũng coi như có quan hệ “Đa thịt”. Trước kia chỉ cần anh trở về trễ không được vào nhà, sẽ chiếm lấy giường của cô, ngay từ đầu cảm thấy anh sẽ không vượt qua lễ giáo, nhưng từ lâu rồi, cô vẫn ngoan ngoãn nhường một nửa giường ngủ. Nhường hoài nhường hoài cho đến khi tìm cũng dành ra một nửa cho anh. “Ừ.” Dịch Mạc Lặc ngập ngừng. Người bên cạnh anh luôn đến rồi đi, cho dù có người nguyện ý dừng lại, anh cũng cũng không giữ đối phương lại, hay bởi vì không có cảm giác, người nào anh cũng đều đối xử rất tốt, nhưng ai cũng vậy thì là sai ư? (Đi ta chém tiếp) “Giống như anh và vợ anh sao, nếu không phải không có cảm giác, làm sao có thể kết hôn, cảm giác giữa người và người thật sự là điều kỳ diệu, cho nên. Chắc là anh vẫn rất yêu thương vợ anh nhỉ?” Cô cẩn thận nói đông nói tây, cuối cùng vẫn là đi đường vòng nói về trọng điểm, thật sự là quá vô si. Dịch Mạc Lặc chăm chú nhìn cô, không cần hỏi cũng hiểu được của ý của cô. Vẻ đẹp của cô thật sự không nên lãng phí ở trên người mình, vì thế quyết định cho cô nghe đáp án không mong muốn nhất. “Đúng, đến bây giờ anh vẫn yêu cô ấy, anh cũng hạ quyết tâm đời này sẽ không kết hôn, chỉ muốn chăm sóc thật tốt hai đứa nhỏ.” Đáp án này đủ gọn gàng dứt khoát rồi chứ? Vốn tưởng rằng chắc hẳn là cô khó nín thất vọng, không ngờ rằng Nhạc Phi lại lộ ra nụ cười thần bí mà anh không thể nhìn thấu —— đáng chết, cô lại đang có kế hoạch gì vậy? “Em cũng cảm thấy quyết định này của anh rất tốt.” Cô đồng ý bên ngoài, nhưng bên trong chỉ còn đứng dậy vỗ tay lớn tiếng ăn mừng. Câu trả lời của cô khiến cho Dịch Mạc Lặc thấy lạnh cả người, rung mình một cái, anh có cảm giác, cảm thấy chính mình giống như con mồi trên mạng nhện. “Thời gian không còn sớm, anh muốn dẫn bọn trẻ về nhà, hôm nay thật sự cảm ơn em.” Anh đứng dậy thu thập mớ hỗn độn trên mặt bàn, sau đó một tay nắm cậu nhóc, một tay ôm con bé. “Không cần khách sáo.” Nhạc Phi đi ra khỏi tiệm ăn nhanh cùng bọn họ, người ở bên ngoài nhìn bọn họ chắc tưởng đây là người một nhà. Được rồi, cô lại đang vọng tưởng, nhưng ai nói vọng tưởng không có khả năng trở thành hiện thực, nếu Dịch Mạc Lặc không có ý định kết hôn, cô cũng không muốn kết hôn, có lẽ lúc đó nói không chừng hai người sẽ có cơ hội. Dù sao chỉ cần có thể ở cùng anh, cho dù có kết hôn hay không kỳ thật không quan trọng, cũng chỉ là một trang giấy mà thôi. Cô muốn người thật, không cần tờ giấy mỏng manh kia. Bây giờ ngoài trừ chức vụ tổng giám đốc vực, cô lại có thêm mục tiêu —— Tiếp tục chuyện mười năm trước vẫn chưa xong. Hắc hắc! (Đi: Tội nghiệp anh Dịch Mạc Lặc TT ____ TT) Dịch Mạc Lặc giúp con gái tắm rửa xong, sấy tóc, ôm cô bé trên giường, đồng thời, Dịch Cận cũng làm xong bài tập thu dọn tủ sách chuẩn bị ngủ. Vì muốn huấn luyện cho hai đứa trẻ tính cách độc lập, từ nhỏ hai đứa nhỏ đều tự mình ngủ, mỗi người một cái giường, Dịch Cận có thể duy trì một tư thế ngủ đến sáng, Dịch Tuyên lại xoay vòng đủ ba trăm sáu mươi độ, chân tay dang rộng lại thích đá lung tung, không ai có thể nằm cùng. “Ba ba, đừng đi!” Hôm nay Dịch Tuyên rất vui vẻ, ngủ không được, quấn quít Dịch Mạc Lặc để nói chuyện trong chốc lát. Dịch Mạc Lặc sờ tóc con gái. “Tuyên Tuyên hôm nay rất vui vẻ sao?” Tâm trạng của cô bé viết hết trên mặt. Dịch Tuyên dùng sức gật đầu. “Đúng vậy, bởi vì đi tiểu Phi rất tốt với con đó! Còn nói lần khác sẽ dẫn con đi vườn bách thú xem hươu cao cổ.” “Tuyên Tuyên thích đi tiểu Phi sao?” Xem ra Nhạc Phi thực sự có chút tài năng, nhanh như vậy đã thu phục được chứng sợ người lạ đến ngay cả đi Trần cũng phải mất mấy ngày, tổn không ít sức lực mới thu phục được con bé, nếu để cho đi Trần biết nha đầu kia trong vòng một ngày đã vui lòng phục tùng, chỉ sợ tức đến mức đấm ngực dậm chân. “Đạ, rất thích, ngày mai con còn có thể đi tìm đi tiểu Phi không?” “Vấn đề này. Chỉ sợ không được, bởi vì đi tiểu Phi phải đi làm, nếu con đi quấy rầy, đi ấy sẽ không thể đi làm, ông chủ sẽ không thích đi ấy, nếu như đi tiểu Phi không đi làm, con cảm thấy được không?” Dịch Tuyên nhăn mặt nhíu mày. “Không được. Con sẽ kiên nhẫn không đi tìm đi tiểu Phi.” Minh là người lớn, phải học cách kiên nhẫn. Dịch Mạc Lặc hôn cô bé một cái, khen ngợi: “Tuyên Tuyên đã lớn hơn lúc còn nhỏ. Tốt lắm, hai con đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.” Trong phòng tối sầm, chỉ còn lại trong góc một chiếc đèn vẫn sáng mờ. “Anh trai không thích đi tiểu Phi sao?” Dịch Tuyên dùng chăn che khuất cái mũi, nhỏ giọng hỏi. Anh trai không nói chuyện, cô bé cảm thấy rất kỳ quái. “Đương nhiên không thích!” “Vì sao?” Cô bé cảm thấy đi tiểu Phi tốt lắm mà, đi sẽ không làm mình cảm thấy không thoải mái. “Em thật ngu ngốc!” Dịch Cận trung thành với một tư thế ngủ, hai tay đặt ở trên chân. Dịch Tuyên chu miệng phản bác: “Em không ngu ngốc, ba ba cũng nói không thể nói ngốc, anh dám nói, em sẽ mếc ba ba.” Dịch Cận tròn mắt, không có ý định so đo loại việc nhỏ này với em gái mình. “Bây giờ đi ấy đối xử tốt với em là có mục đích, bởi vì đi ấy muốn gả cho ba ba, nếu có một ngày đi ấy thật sự kết hôn với ba ba, sẽ biến thành mẹ của chúng ta, đến lúc đó bọn họ có con rồi, em nói xem, đi ấy còn có thể đối xử tốt với chúng ta sao? Chẳng lẽ em quên chuyện cô bé lọ lem và Bạch Tuyết công chúa rồi à?” Nói xong, nó nhắm mắt

lại ngủ. Cô bé lọ lem và Bạch Tuyết công chúa. Dịch Tuyền tròng mắt, cuộn mình lại, cô bé lọ lem bị mẹ kẻ khi dễ, Bạch Tuyết công chúa bị.

. Đột nhiên, cô bé cảm thấy đi tiểu Phi thật đáng sợ, đi ấy có thể lấy quá táo độc cho mình ăn hay không? Cùng thời gian đó, Nhạc Phi đang nằm tắm bồn hất xì một cái. Nhạc Phi mua thịt nướng bánh trứng bột, và sữa đậu nành, vì muốn lấy lòng Dịch Tuyền. Hôm qua hai người trò chuyện với nhau thật vui, cô đã biết người chăm sóc Dịch Tuyền bị bệnh hai ngày, không có khả năng khôi phục nhanh như vậy, cho nên hôm nay có tới 99% cơ hội có thể cùng cô bé ở chung cả ngày. Bởi vậy tâm tình của cô rất tốt, đến ngay cả việc buổi sáng sáu giờ bị khách hàng dựng đầu dậy đòi bồi thường bảo hiểm cũng không tức giận, cô còn có thể kiên nhẫn nghe đối phương nói 50 phút mà mặt không đổi sắc, cuối cùng còn lấy thái độ khách khí mong đối phương yên lặng mấy ngày. Nhạc Phi vừa đi vào trung tâm thương mại, đã thấy vóc dáng một mét tám mươi lăm của Dịch Mạc Lặc, bên cạnh anh còn có một bóng dáng nhỏ nhỏ, một cao một thấp làm cô bật cười. “Chào buổi sáng.” Cô luôn luôn chủ động chào hỏi mọi người, cho dù đối phương là ai, đây là phương thức xử sự của cô, không quan hệ thân phận bối cảnh.”Tuyên Tuyên, sáng sớm! Nhìn xem đi tiểu Phi giúp mua gì cho bữa sáng nè, hôm nay là thịt nướng bánh trứng bột nha! Còn sữa đậu nành yêu thích nhất của con nữa, đói bụng rồi sao?” Giờ làm việc của bảo vệ thường rất sớm, Tuyên Tuyên cũng phải dậy sớm như vậy, không có khả năng ăn bữa sáng ở nhà. Khác hẳn hôm qua rất nhiệt tình, hôm nay Dịch Tuyền lại núp sau lưng ba ba, nắm chặt áo, không dám nhìn Nhạc Phi. Nhạc Phi thấy thế, bắt đầu nhìn Dịch Mạc Lặc, cũng hoang mang, anh hoàn toàn không hiểu vì sao con gái lại sợ cô. “Tuyên Tuyên, đi tiểu Phi hỏi con đã đói bụng chưa, sao con không trả lời?” “Con, con. Không đói bụng, không muốn ăn.” Dịch Tuyền vẫn núp sau lưng ba ba như trước, cũng không thêm nhìn Nhạc Phi một cái. Động tác này làm Nhạc Phi cảm thấy bị tổn thương, cô hoàn toàn không hiểu rõ rằng ngày hôm qua vẫn còn tốt, vì sao hôm nay lại như thế này? Là cô nói sai hay làm sai cái gì sao? “Nhưng mà ngày hôm qua không phải là con nói muốn ăn thịt nướng và bánh trứng bột.” “Không muốn! Không muốn! Con không muốn ăn! Con không cần đồ ăn của di!” Bỗng nhiên Dịch Tuyền kích động nói. Dịch Mạc Lặc vội vàng trách con gái vô lễ.”Tuyên Tuyên, ba ba đã dạy con như thế nào? Người lớn nói chuyện con đã không nhìn lại còn dùng loại khẩu khí này, ba ba quá thất vọng vì con rồi!” Nhạc Phi vội vàng ngăn anh tức giận, cô không hy vọng bởi vì mình mà cha và con gái bất hòa, dù sao cô cũng là người ngoài.”Không sao, có thể là vì Tuyên Tuyên thiếu ngủ, tâm tình không tốt lắm, con nít thường quạu khi rời giường, em mua ba phần bữa sáng, hai phần cho hai người, nhớ rõ là phải cho con bé ăn, đừng để đói bụng.” “Thật có lỗi.” Dịch Mạc Lặc cũng không hiểu vì sao lại thế này, nhưng anh biết thái độ của con gái đã làm tổn thương cô. “Không sao, em lên trước.” Nhạc Phi lại nhìn Dịch Tuyền núp sau lưng anh, thở dài, cho rằng chắc là cô bé đã đại khái phát hiện mưu kế của mình, cho nên sinh lòng phản cảm, quả nhiên là con nít rất nhạy cảm. (Di: thừa tỷ nó là con nít 5 tuổi đây =,= Nghĩ sâu xa quá) Vấn đề là cô còn chưa làm gì cả. Thực oan uổng. Đến kia cô đi vào thang máy, Dịch Mạc Lặc mới xoay người nhìn con gái. “Nói cho ba ba biết, rốt cuộc là vì sao lại thế này?” Anh rất tức giận, nghiêm túc hỏi. Dịch Tuyền bị dọa cho sợ, mắt ngấn nước trả lời: “Bởi vì, bởi vì. Anh trai nói nếu đi tiểu Phi kết hôn với ba ba lại sinh em bé thì sẽ không thương con. Con sẽ giống Bạch Tuyết công chúa bị độc chết, nhưng mà, nhưng mà con rất thích ăn táo. Cho nên, cho nên. Hu hu hu. Ba ba đừng tức giận!” Con chỉ muốn ăn táo mà thôi. Thì ra là như vậy, cái thằng nhóc ông cụ non kia! Dịch Mạc Lặc thở dài, ngồi xổm xuống, hai tay nắm lấy cánh tay con gái, nghiêm túc giải thích. “Tuyên Tuyên, đi tiểu Phi sẽ không gả cho ba ba, đi ấy và ba ba là bạn rất thân. Ba ba có các con là đủ rồi, cho nên con không cần như vậy đối với đi tiểu Phi, đi ấy thật sự thích con, bởi vì con, ba ba cũng có bữa sáng ăn, nhưng thái độ lúc này của con đã xúc phạm tới đi tiểu Phi, ba ba có thấy hốc mắt của đi tiểu Phi đỏ, đi ấy rất buồn.” “Vậy, vậy. Làm sao bây giờ?” Dịch Tuyền cũng đỏ mắt, không biết nên làm thế nào. Dịch Mạc Lặc mỉm cười, sờ sờ đầu cô bé.”Sau khi tan tầm, ba ba sẽ dẫn con đi xin lỗi đi tiểu Phi.” Dịch Tuyền nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng tràn đầy áy náy. Thì ra mình không nên đối xử với đi tiểu Phi như thế, mình thật xấu. Bắt đầu từ người nào đó đợi không được lâu như vậy, đã ở trên lầu khóc đến mức đứt từng khúc ruột, lầu 12 rối loạn, cuối cùng làm phiền Viên Viên xuống dưới cho mời Tuyên Tuyên lên, mới làm thủ trưởng nín khóc mỉm cười. Không ai biết vì sao Nhạc Phi thích trẻ con như vậy, nhưng tất cả mọi người đều hiểu nếu như bất bình với người phụ nữ khôn khéo này, chỉ cần tìm đứa nhỏ khôn lanh, lém lỉnh hay đáng yêu đứng trước mặt cô ấy, lập tức nữ ma đầu sẽ ngoan ngoãn đầu hàng. Đây là bí ẩn mà không ai trong “Hạnh phúc nhân thọ” có thể lý giải được.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miệng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nhạc Phi và Dịch Tuyền, một lớn một nhỏ nói lại tình xưa. Thủ trưởng vui vẻ, thân là cấp dưới tự nhiên cũng có thể cảm thấy xuân về hoa nở, ý xuân dạt dào. Trừ phi bắt đầu đi, bằng không Nhạc Phi đi đến đâu, phía sau luôn luôn có một bóng người nhỏ bám sát phía sau, có khi cầm đầu tây, có khi cầm hoa quả, mặc kệ cầm cái gì trên tay, Dịch Tuyền cũng dính với Nhạc Phi, kết quả thời gian cha và con gái có thể ở chung chỉ còn lại lúc nghỉ trưa. Di Trần bị cảm quá nghiêm trọng, mấy ngày rồi vẫn chưa khá hơn, anh đành phải mang theo con gái đi làm, may mắn là con gái rất ngoan ngoãn, không khóc nháo, hơn nữa Nhạc Phi cũng giúp anh không ít, khiến cho anh có thể chuyên tâm làm việc. Nếu cô muốn dẫn Tuyên Tuyên đi hơi lâu cũng sẽ nói trước cho anh một tiếng, mục đích không có gì hơn là cửa hàng tiện lợi cạnh đó, quán kem đối diện hoặc là tiệm cà phê bên đường, đều là những nơi khá gần, anh cũng yên lòng để cho hai cô cháu đi ra ngoài. Nhưng mà, mặc dù hai vị đương sự không để ý hay cảm giác được có chỗ quái dị, vẫn sẽ có lời đồn truyền ra. Buổi chiều là người thay lượt của anh – tiểu Cao dẫn đầu làm khó dễ —— “Anh không có cảm giác là Nhạc tiểu thư lầu 12 của “Hạnh phúc nhân thọ” thích anh sao? Không chỉ mỗi ngày đều giúp anh chăm sóc Tuyên Tuyên, anh còn có bữa ăn sáng miễn phí, theo như em nghĩ, một người nếu không thích đối phương, chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện làm công việc này.” Tiểu Cao vỗ vỗ vai của anh, cười, “Em khẳng định trăm phần trăm nhất định là cô ấy thích anh!” Không cần tiểu Cao khẳng định trăm phần trăm, anh cũng có thể thấy được Nhạc Phi còn thích mình. “Nhạc tiểu thư thích Tuyên Tuyên, trùng hợp trong khoảng thời gian này bảo mẫu lại bị bệnh, tìm không được người trông nom, cho nên anh rất cảm kích thiện ý của Nhạc tiểu thư, về phần bữa sáng là anh nhờ cô ấy mua, bởi vì buổi sáng anh phân thân còn không kịp, nếu cô ấy thật sự thích anh, cậu có từng thấy anh và cô ấy dùng cơm chung hay chưa? Hay là tan tầm cùng nhau về nhà?” Dịch Mạc Lặc chậm rãi giải thích như thế cũng không bị lời ra tiếng vào đó ảnh hưởng một chút nào. Nhạc Phi thực sự thích anh, nhưng mà không biểu hiện trước mặt bên thứ ba, thậm chí lần thứ hai mua bữa sáng giúp anh cũng đã thương lượng rồi, không muốn trở thành chủ đề trà dư tửu hậu của người khác, càng không muốn tự mình rước thêm phiền toái. Cô rất thông minh, làm việc thành thực, thứ nhất là có thể giúp được anh, thứ hai cũng bảo vệ cả hai trước những lời đồn đãi xung quanh, anh rất khâm phục phương thức xử lý của cô. Tiểu Cao đành gật đầu đồng ý. Quả thật nghe những lời của Dịch Mạc Lặc mới thấy, ngoại trừ lúc Nhạc tiểu thư thấy Tuyên Tuyên sẽ mỉm cười, đối với những người khác vẫn đối xử bình đẳng, thậm chí ngay cả ba ba của Tuyên Tuyên cũng không ngoại lệ. Bọn họ là cộng sự nhiều năm, hẳn biết rõ Dịch Mạc Lặc sẽ không nói dối, nếu anh đã phủ nhận, chắc chắn sẽ không việc này. “Anh nói đúng, ai dạy hai người ngốc như vậy chứ, những người đứng ngoài xem đều phải đoán bậy.” Công việc nhàm chán cần nhất là loại chuyện Bát Quái kích thích để chán hưng sảng khí.”Thật ra điều kiện của anh cũng tốt, về bề ngoài tuyệt đối xứng đối với Nhạc tiểu thư, hơn nữa tính cách làm đến nơi đến chốn còn có trách nhiệm, không đánh

bạc không chơi gái lại không uống rượu, là người đàn ông tốt nhất, ngoại trừ việc có hai đứa con riêng mà thôi.” Ai, vết thương trí mệnh. “Hai đứa con riêng là con trai và con gái của anh.” “Đương nhiên là em biết, nhưng không mấy người chịu làm mẹ kế.” Ngày đó không cần thận tiết lộ tin tức vợ của Dịch Mạc Lạc đã mất, từ đó về sau quấy trực ban vô cùng náo nhiệt, cũng bởi vì liên quan đến Dịch Mạc Lạc, cho nên hẳn thường có thức ăn miễn phí để hưởng, đây là phương pháp những người kia dùng, đáng tiếc là lấy lòng sai người rồi, Dịch Mạc Lạc quan tâm nhất hai bảo bối, những người kia lại chỉ muốn lấy lòng anh, dùng sai phương pháp đương nhiên hiệu quả cũng không có. “Anh không định kết hôn.” Câu nói đơn giản có thể chấm dứt mọi chuyện. Tiêu Cương thấy anh rất tự tin. Nói trước bước không qua, chuyện tình cảm rất khó nói, anh càng chắc chắn, kết quả càng không như ý anh mong muốn.” Dịch Mạc Lạc hiểu được ý của tiêu Cao, không tiếp tục tranh cãi, đúng lúc đến phiên anh tuần tra, anh thông báo với tiêu Cao một câu rồi đi. Bấy giờ anh không có hứng thú với chuyện kết hôn, chỉ muốn chăm sóc hai đứa nhỏ và chuyên tâm làm việc. Khi tuần tra đến lầu 12, đúng lúc thấy Nhạc Phi và con gái đứng bên cạnh cửa sổ nhìn quang cảnh bên ngoài. “Tuyên Tuyên, kia là tòa nhà một trăm lẻ một tầng, có phải là rất cao hay không? Có ngày đi tiêu Phi dẫn con lên tầng cao nhất ngắm phong cảnh được không?” Nhạc Phi ôm Dịch Tuyên bằng một tay, một tay chỉ tòa nhà cao ngất bên ngoài cửa sổ. “Vây. Ba ba và anh trai cũng có thể đi không à?” “Đương nhiên là có thể.” Cô cười híp mắt nói. “Đi tiêu Phi, đi. Có thích ba ba hay không?” Nhạc Phi không chút suy nghĩ, thân nhiên thừa nhận, “Thích.” Dịch Mạc Lạc nghe xong, không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên rung động. Ở trước mặt anh cô thừa nhận là một việc, nhưng trước mặt người khác lại thân nhiên thừa nhận là một việc khác. “Vây. Di sẽ kết hôn với ba ba sao?” Đầu Tuyên Tuyên nghiêng một chút. Nhạc Phi để ý mỗi khi gặp chuyện gì không hiểu hoặc tình hình phức tạp sẽ có động tác nhỏ, nhìn rất đáng yêu. “Đương nhiên là không biết! Không phải lần trước đi đã nói rồi sao, cho nên con có thể ăn táo, biết không?” Dịch Tuyên đỏ mặt, xấu hổ. “Nhưng mà nhưng mà. Không phải là đi tiêu Phi thích ba ba sao, vì sao không kết hôn với ba ba?” Theo lời anh trai nói, người nào thích ba ba đều muốn kết hôn với ba ba, cho nên có thể kết luận là đi tiêu Phi rất kỳ quái. “Không phải là Tuyên Tuyên rất sợ đi tiêu Phi sẽ cho con quả táo độc sao?” “Đúng, con xin lỗi.” Hu hu, đều là anh trai hại cô làm đi tiêu Phi bị tổn thương. “Bé ngọc, đi tiêu Phi không trách con, chỉ là có vài việc phải đợi khi lớn lên con mới hiểu, bây giờ có nói con cũng không hiểu.” Ngay lập tức Dịch Tuyên hất cằm lên, kiêu ngạo nói: “Ba ba nói con rất thông minh, nhất định con sẽ biết.” “Vây sao, được rồi, vậy đi tiêu Phi nói cho con nghe. Đi tiêu Phi thật sự thật sự thật sự thích ba ba con, nhưng đi tiêu Phi không định kết hôn với ba ba con, đi tiêu Phi chỉ muốn lặng lẽ ở bên cạnh ba ba con. Chờ khi con lớn lên sẽ hiểu được cái gì gọi là ‘không cần thiên trường địa cửu, chỉ đề ý từng có được’.” Ha ha. Há? Đầu Dịch Tuyên càng nghiêng, quả nhiên là có nghe cũng không hiểu. Dịch Mạc Lạc thở dài một hơi, quả nhiên nha đầu kia khó đối phó. Cô nói: không cần thiên trường địa cửu, chỉ đề ý từng có được. Dịch Mạc Lạc quyết định không cho cô có được. Tốt xấu gì thì cô cũng là con gái, làm gì có chuyện trêu đùa người mình thích như thế? Quan điểm quá tệ, nề mặt cô là hàng xóm ngày xưa, anh quyết định đối xử tốt với cô một lần, vì con gái, thứ bảy này mới có tới nhà làm khách. Nhà của anh rất nhỏ —— đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Nhạc Phi. Hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, một nhà vệ sinh, không có quá nhiều vật trang trí, thậm chí ngay cả TV cũng không có, bố trí vô cùng đơn giản, nhưng nhìn ra được là một gia đình ấm áp, khắp nơi đều có dấu hiệu của trẻ con, thậm chí có một mặt tường đầy hình vẽ giải trí của hai đứa trẻ, có thể tưởng tượng được lúc hai đứa nhỏ vẽ tranh rất vui vẻ. “Đi tiêu Phi, đi ngồi chỗ của con đi!” Từ lúc hai người hòa hợp lại tới giờ, cô bé càng thích đi tiêu Phi hơn. “Cám ơn con.” Nhạc Phi đặt quả mọng theo lên bàn, đưa cho Dịch Tuyên đồ chơi, đưa cho Dịch Cần một bộ bách khoa toàn thư; cô đã hỏi qua Dịch Tuyên trước, biết Dịch Cần thích đọc sách. Ngay cả người không có ấn tượng tốt với Nhạc Phi là Dịch Cần vừa nhìn thấy quả là bách khoa toàn thư, sắc mặt vốn lạnh lùng đột nhiên vui mừng hẳn. Cậu nhóc không giống em gái, cả ngày ở cùng Nhạc Phi, bởi vậy không rõ cô đang suy nghĩ gì, nhưng khi nhìn thấy bộ bách khoa toàn thư này, hẳn cảm thấy đi tiêu Phi này cũng thông minh, biết nên lấy tranh thủ tình cảm của họ trước, chứ không phải xuống tay với ba ba. Trước kia ở tiệm ăn nhanh, hẳn cô thật sự đối xử tốt với bọn họ, không giống những người khác chỉ tốt cho có lệ, còn mắt luôn nhìn ba ba, dụng tâm kín đáo, nhưng người lớn cũng rất xảo quyết, cho nên không thể nhanh chóng xác định đây là tâm ý chân thành, tất cả đều cần quan sát lại, nhưng mà bộ bách khoa toàn thư này. Hẳn vẫn nhận. Dịch Cần còn nhỏ tuổi nhưng tâm tư phức tạp, thật ra Nhạc Phi không nghĩ nhiều lắm, cô đối xử với trẻ con lúc nào cũng vậy, chỉ cần làm cho bọn nhỏ thích cô đã vui vẻ. “Đến là được rồi, cần gì phải tốn kém như vậy?” “Hai đứa nhỏ vui vẻ là quan trọng nhất.” “Vì sao em thích trẻ con như vậy?” “Bởi vì bọn nhỏ là Thiên Sứ, có ai không thương Thiên Sứ chứ?” Mắt của cô lóe sáng. Đây là đáp án kiểu gì vậy? Đột nhiên Dịch Mạc Lạc cảm thấy mình không có việc để làm, vì thế xoay người tiếp tục chuẩn bị cơm trưa. Nhạc Phi đi theo anh đến phòng bếp, ngồi ở một bên cầm hoa, cô biết rõ không có chuyện anh sẽ không mời cô đến đây. “Anh có chuyện muốn nói với em phải không?” Mỗi lần ở đại sảnh hai người nhìn nhau, dường như anh có điều suy nghĩ, chắc chắn là không thể nói. “Buông tha cho anh.” Anh không dây dưa, nói thẳng, Nhạc Phi ngẩng người vài giây, trả lời: “Mười năm trước, em bỏ qua cho anh, lần này em sẽ không bỏ qua nữa!” “Không cần thiên trường địa cửu, chỉ đề ý từng có được. Đây là ý nghĩ của em?” “Anh nghe lên?” Nhưng chữ khó như vậy, Tuyên Tuyên nghe qua sẽ quên, làm sao có thể nói lại. “Đi ngang qua nghe thấy. Tiêu Phi, anh ơn tình cảm em dành cho anh, nhưng anh thật sự không muốn kết hôn, cũng không thể có thái độ chơi đùa cho qua, anh cũng không thích hợp với em.” Mặc dù anh mới ba mươi tuổi, nhưng suy nghĩ đã năm, sáu mươi tuổi rồi. Nhạc Phi nắm chặt hai tay, hỏi: “Anh chán ghét em?” “Không.” Bình tĩnh mà xem xét, anh chưa từng chán ghét cô. “Em không xứng với anh?” Cô lại hỏi. “Anh nói là anh cũng không thích hợp với em, anh đã là ba ba của hai đứa nhỏ, đối với một người còn trẻ lại xinh đẹp như em rất không công bằng.” Anh không thêm đề ý thân phận chênh lệch, không ngại tiền của ai kiếm được nhiều hơn, chỉ là anh chán ghét phiền toái, chỉ muốn sống an bình. Nhạc Phi nghe vậy gật gật đầu, hình như có thu hoạch lại hỏi: “Ý của anh là. Chỉ cần em tìm một người đàn ông chưa kết hôn lại không có con, em sẽ hạnh phúc cả đời? Người đó sẽ đối xử tốt với em? Sẽ không ngoại tình? Sẽ không chết sớm hơn em? Cho dù em dứt tay đứt chân hoặc biến thành người sống đời sống thực vật, người đó cũng sẽ không thay lòng đổi dạ chăm sóc em, để cho em hạnh phúc —— Ý của anh là như vậy phải không? Nếu như giống như lời anh nói. . . , thì lý hôn sẽ không diễn ra mỗi ngày. Dịch Mạc Lạc đặt tay giữa trán giữa trán, nha đầu kia có khó đối phó hơn thằng nhóc kia. “Em biết rõ anh không có ý như vậy.” “Em hiểu, anh hi vọng em có thể cách xa anh ra phải không?” “Thông minh.” Nhạc Phi duỗi ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, thấp giọng trả lời: “Vấn đề là, em thật sự thật sự thật sự không muốn, chúng ta xa cách mười năm mới gặp mặt lại, anh biết rất rõ em thích anh, anh lại không ghét em, vì sao không thử cùng em? Nói không chừng em rất tốt đấy!” Thử xem xem. Sao anh lại quên mất chuyện cô là người bán bảo hiểm cơ chứ, chắc chắn là thuyết phục người khác rất giỏi rồi. “Emcho rằng mình là hàng dùng thử sao?” Cô chớp chớp mắt cười vô tội. “Yên tâm, em nhất định sẽ làm cho anh yêu thích không buông tay, luyện tiếu vút bỏ em” Mặc dù không tự mình trải qua chiến trường, ít nhất cũng xem qua nhiều, có thể sử dụng được khá khá. Dịch Mạc Lạc cảm thấy nhũc đầu hơn. “Anh không có ý định chỉ chơi đùa với em.” Anh luôn rất chân thành với tình cảm của mình. Lời của anh châm lại hi vọng của cô trong nháy mắt. “Chúng ta thử một chút đi!” Còn nhiều thời gian, chỉ cần anh không ghét cô, cơ hội của cô cũng rất lớn. “Anh không kết hôn.” Đây là kết luận của anh. “Không sao, em chỉ muốn anh.” Cô cũng không đòi hỏi nhiều. “Chỉ cần anh?” “Đương nhiên không chỉ như vậy, em còn muốn con trai và con gái của anh, em còn có thể cam đoan với anh sau khi chúng ta cùng ở chung một chỗ, tuyệt đối sẽ không sinh con, em nhất định sẽ coi bọn nhỏ như con ruột của mình, chăm sóc cho bọn nhỏ.” Nhất là Tuyên Tuyên, thật sự quá đáng yêu, làm bạn với đứa nhỏ ngoan ngoãn, dễ thương hiền lành ngây thơ như vậy, cô cầu còn không được. Ánh mắt của cô, ngữ khí của cô cùng với khát vọng thật sâu của cô, biểu hiện rất muốn giữ lấy đôi với hai đứa nhỏ của cô, khiến anh có cảm giác vô lực. “Cho dù anh không cưới em, cũng không sao?” “Chúng ta chỉ cần ở chung một chỗ, kết hôn chỉ là thủ tục, có thể chứng minh điều gì? Nhất định sẽ bạch đầu giai lão? Tuy rằng em cũng rất muốn thử áo cưới, nhưng nếu anh không cần, em cũng không miễn cưỡng, bao dung lẫn nhau mới có thể dắt tay cả đời.” Làm ngành bảo hiểm này có được kiến thức rộng rãi, nhìn nhiều thăng trầm, rất nhiều quan niệm thế hệ trước trong đầu cô chậm rãi cải biến. Dịch Mạc Lạc không cảm động là gạt người, nhưng vẫn nên vì cô mà suy nghĩ. “Chúng ta chia tay mười năm, anh thay đổi rất nhiều, không còn là người trước kia mà em biết nữa rồi, em đừng nhớ lại quá khứ tốt đẹp về anh.” “Đúng vậy, những gì anh nói em đều đồng ý, nhưng em phát hiện anh càng lúc càng tốt, chăm chỉ công tác, bây giờ còn nấu đồ ăn cho

em ăn, quả thực là thay đổi 180°, khiến em giật mình. Anh nói em nhớ về quá khứ tốt đẹp là sai rồi, bởi vì trước kia nhớ lại kỳ thật không thể nào tốt đẹp nổi, mỗi lần bác trai không cho anh về nhà, anh sẽ khiến đêm hôm đó em ngủ không ngon.” Người coi trọng nhất giấc ngủ như cô một khi ngủ không no sẽ muốn đánh người. “. Mười năm rồi, cảm giác của em đối với anh cũng phải thay đổi chứ?” “Không biết, bởi vì chúng ta không ở chung, nếu chưa từng bắt đầu thì thay đổi như thế nào? Hơn nữa. Cảm giác tốt nhất của anh mà em có được vẫn dừng lại ở — một đêm đó. Ai, chỉ trách ba mẹ em trở về quá sớm.” Bằng không gạo nấu thành cơm. Cô ai oán. Dịch Mạc Lặc không phải không thừa nhận, có khi anh thật sự không biết Nhạc Phi đang suy nghĩ gì. “Nếu chậm thêm mấy phút đồng hồ.” Nhìn thấy người nào đó phóng tới ánh mắt giết người, Nhạc Phi lập tức sửa miệng: “Không, chậm thêm mấy giờ, Tuyên Tuyên sẽ là con gái của em” Ai, như vậy thì sẽ hạnh phúc cỡ nào chứ. (Di bà này biến thái ko chịu được =,=) Đêm đó quả thật cô rất mê người, anh hoàn toàn không ngờ rằng chỉ ngẫu nhiên ngủ bên cạnh nữ sinh kia lại khiến cho anh tham muốn giữ lấy, bọn họ nói chuyện rất hợp, có khi cô giống anh em, có khi lại giống đứa em gái cần người che chở tiểu, anh cũng không cần nhắc nhở chính mình cô là em gái hàng xóm vị thành niên, bởi vì tình cảm của anh đối với cô rất trong sáng. Đêm hôm đó giống như giải trừ cảm kị trong lòng anh, không chỉ là thân thể phản ứng, mà quả thật anh cũng muốn cô. Hắn muốn làn môi mềm mại, thân mình ấm áp cùng với nơi ướt át kia. “Anh đang suy nghĩ gì vậy?” Đột nhiên cô đánh gãy suy nghĩ của anh, hai anh lập tức đỏ mặt, cô lại còn nhìn hết sức thú vị. “Không phải là đang suy nghĩ về những thứ hạn chế.” Dịch Mạc Lặc vội vàng trở lại đề tài vừa rồi, “Chẳng lẽ em nghĩ rằng chúng ta lên giường anh sẽ lấy em?” “Nếu như anh, em tin.” “Tin tưởng anh như vậy sao?” “Chỉ là ngủ cùng nhau vài lần em đã hiểu anh?” Anh nhìn không được đôi nước lã. “Chúng ta ngủ cùng nhau ít nhất hơn ba trăm lần. Vụng trộm nói cho anh biết, anh đừng có chối nha!” Dịch Mạc Lặc xông đến trước mặt cô, đang định cao giọng thì phải áp chế lại. “Làm sao em biết?” Anh nhớ rõ đêm đó quần lót của mình còn chưa cởi, bác trai đã xông vào, nhân chứng vật chứng đều có, anh lập tức bị phạt. Nhạc Phi nhún nhún vai, “Ai bảo anh thích ngủ trần. Ngay từ đầu anh còn có thể quy củ, sau lại quen, ngủ đến nửa đêm chính mình sẽ cởi hết.” Ngẫu nhiên thấy cảnh đẹp mắt có thể then thừng nhưng sau này lại biến thành thói quen, thấy cũng không thể trách. “Tại sao khi tỉnh lại anh lại như thế?” Anh thích ngủ trần, nhưng cũng không thể lỏa lồ hoàn toàn, mỗi lần tỉnh lại ít nhất còn có một chiếc quần lót che cảnh xuân. “Đương nhiên là em giúp anh mặc vào! Chẳng lẽ anh cho là ba của em vụng trộm giúp anh mặc à? Cũng tại anh quá nặng, cho nên em chỉ có thể giúp anh mặc quần lót.” Cô cũng rất vô tội, bị bắt tại trận khi ngủ cùng một tên con trai lỏa lồ trên giường, trời mới biết cô phải nhẫn nại bao nhiêu mới không vụng trộm ăn anh. Thì ra là anh vẫn tự là đà điều lừa mình dối người. “Nhưng mà.” Nhạc Phi cười gian xảo. “Em có chụp ảnh lại!” Nếu không thể động thủ, đành phải lưu lại kỷ niệm. “Nhạc, Phi!” Nhạc Phi liếc mắt về phía sau hắn, thân nhiên nói: “Mạc Lặc, nôi cá. cháy.” Mặt của anh càng đen. Cô thông minh im miệng, chạy tới phòng khách làm bạn với nhóm tiểu thiên sứ. Về phần chủ đề hạn chế này, sau này lại thảo luận. Có nhược điểm ở trong tay Nhạc Phi, Dịch Mạc Lặc bắt đặc đi nghiêm chỉnh, nhưng cô có rất nhiều cô hội né tránh, khiến cho anh không có cơ hội đòi lại ảnh chụp. Thật không hiểu được nha đầu kia chụp được bao nhiêu ảnh khó coi. Anh nhìn không được dùng một tay che mặt lại thờ dài. Anh đã rất lâu không thờ dài, tất cả đều bởi vì cô. Bề ngoài nhìn thiện lương vô hại, nhưng thật sự là ác ma. Anh. Cũng không chán ghét ác ma này, thờ dài bởi vì cô, tâm tình khoái trá cũng bởi vì cô. Từ trước đến giờ, chỉ có Nhạc Phi có biện pháp làm anh đỡ khóc đỡ cười, muốn mắng cô, cô sẽ giả bộ vô tội tranh thủ sự đồng tình; muốn khen ngợi cô, một giây sau cô lại sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn khiến cho người ta không tưởng tượng được, tóm lại, lúc nào gặp cô cũng phải chuẩn bị trước. Bây giờ, cô lại có ảnh nude của anh, thật sự là. “Tiểu Mạc, cậu không sao chứ? Vì sao mà sáng sớm sắc mặt đã trầm trọng như vậy, tối hôm qua ngủ không ngon à? Hay là hai đứa nhỏ quá nghịch?” Thường Trung phát hiện đồng nghiệp không ổn, quan tâm hỏi. Không, tối qua âm ỹ là Nhạc Phi, cả đêm đều ở trong mộng của anh dây dưa không rõ. “Không có việc gì, gặp ác mộng thôi.” “Ngày có chút suy nghĩ đêm có mộng, ban ngày cậu nghĩ cái gì, dĩ nhiên buổi tối sẽ mơ cái đó, điều này rất bình thường, cho nên ban ngày chớ có suy nghĩ quá nhiều, buổi tối sẽ yên ổn đến hừng đông, hoặc là.” Hắn đột nhiên cười kinh dị, “Tìm bạn cùng cậu ngủ, làm một chút ‘ vận động ’, sẽ mệt ngủ thẳng giấc thôi.” Dịch Mạc Lặc liếc hắn một cái, đối với loại chủ đề không dinh dưỡng này lười đáp lại. “Tiểu Mạc. Thường Trung.” Hai người nghe thấy giọng nói dịu dàng, quay đầu lại, thấy thư ký tổng giám đốc công ty mặc dịch lâu 10 Mạnh Linh Lan. Hai người bọn họ luôn là cảnh nhân vật chính là Dịch Mạc Lặc, Thường Trung là làm nền cho nhân vật. Thường Trung cũng không ghen tị, ngược lại so với Dịch Mạc Lặc còn nhiệt tình hơn, bởi vì thấy Mạnh Linh Lan chẳng khác nào có đồ gì đồ miễn phí để lấy. Trong số những người theo đuổi Dịch Mạc Lặc, Mạnh Linh Lan có điều kiện tốt nhất, đáng người và dung mạo cũng tốt nhất, khí chất xuất chúng, cá tính dịu dàng sẵn sốc, hơn nữa tay nghề rất giỏi, hắn đã ăn qua cơm hải sản của cô, cho dù bỏ vào lò hâm nóng lại hương vị vẫn rất ngon, cô cũng hiểu được chuẩn bị lễ vật lấy lòng hai đứa nhỏ của Dịch Mạc Lặc, ngay cả hắn cũng cảm thấy Mạnh Linh Lan rất thích hợp nhất với Dịch Mạc Lặc, nhưng vai nam chính lại thờ ơ. Thật sự hoảng hốt không vội, thái giám đã nóng ruột, hắn không hiểu vì sao Dịch Mạc Lặc không chịu tái hôn. “Mạnh tiểu thư, sớm.” Từ trước đến nay Dịch Mạc Lặc luôn khách khí hữu lễ với mọi người. “Sớm. Ngày hôm qua em thử làm món mới, làm rất nhiều, hi vọng các anh có thể giúp em ăn thử, có vấn đề gì làm ơn nói cho em biết, để cho em chỉnh sửa.” Mạnh Linh Lan cười ngọt ngào. Chỉ nghe giọng nói, hắn cũng muốn nhìn cả người, vai nam chính vẫn hồn nhiên như thường, thật không hiểu là lãnh cảm hay vô tình, đành phải dựa vào hắn cố gắng. “Tay nghề Mạnh tiểu thư rất giỏi, có thể ăn đồ ăn của cô là vinh hạnh của chúng tôi, cảm ơn.” Thường Trung một mặt nói, một mặt dùng khuỷu tay đẩy người không biết đang suy nghĩ gì. Mạnh Linh Lan cười ngọt ngào, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Dịch Mạc Lặc, giống như hi vọng mụn cái này làm cho anh hiểu tâm ý của mình. Tuy rằng Dịch Mạc Lặc có hai đứa nhỏ, tuy rằng nghề nghiệp của anh chỉ là bảo vệ, tuy rằng tiền lương không cao hơn cô, nhưng bề ngoài cao lớn đẹp trai, cá tính ôn trọng kiên định, phi thường thích hợp làm chồng người khác, cô âm thầm quan sát tất cả những người có ý với Dịch Mạc Lặc, không có ai có điều kiện tốt hơn cô, có rất có tin tưởng. “Cảm ơn.” Dịch Mạc Lặc thái độ nhàn nhàn nói, trên mặt không có vẻ vui thích, giống như nhận được thức ăn và thu được giấy đăng ký giống nhau. So với đồ ăn tinh xác quá đáng này, anh thích bữa sáng đặc chế của Nhạc Phi hơn, tuy rằng bên ngoài mặt chỉ là bữa sáng bình thường gói trong bọc đưa cho anh, nhưng anh vẫn có thể nhận, cô dùng nguyên liệu nấu ăn đơn giản nhất lại dinh dưỡng làm ra đồ ăn, buổi sáng hôm nay là salad hoa quả, nửa quả trứng luộc còn có bánh nhân mít, đương nhiên số lượng có tăng có giảm, nhưng hình thức mỗi ngày đều biến hóa, nhìn ra được là rất dụng tâm suy nghĩ. Tuyên Tuyên sẽ luôn khen ngợi bữa sáng phi thường mỹ vị mà Nhạc Phi mang đến. Mạnh Linh Lan đợi lâu không thấy Dịch Mạc Lặc nói câu nữa, đành phải cô đơn rời đi. Tinh thần mỹ nhân chán nản, Thường Trung trách cứ. “Mạnh tiểu thư đối với cậu có ý, cậu không thể nói vài câu dễ nghe sao? Cậu làm vậy khiến cô ấy bị tổn thương đó!” Đột nhiên là hắn, khẳng định lời ngon tiếng ngọt ra hết. “Tôi làm việc, không phải đến tìm người yêu, nếu cậu thích, vậy làm phiền cậu ăn đùm món này, ngày mai nói cho tôi biết hương vị như thế nào.” Cho dù kẻ nào cho anh điểm tâm, anh cũng không nhận, chịu ơn huệ người khác không phải là Thường Trung ban ngày thì cũng là tiểu Cao buổi chiều, hai người bọn họ gần đây già cỗi không ít. “Nếu cậu đã không có ý với cô ấy, thì cũng không cần tỏ ra lạnh lùng quá mức như vậy chứ?” Mạnh tiểu thư đáng thương. Dịch Mạc Lặc đang định giải thích, Dịch Tuyên năm Nhạc Phi đi tới. Thấy con gái vui vẻ, anh mỉm cười đi ra khỏi quầy, lúc này có người đăng ký tới, Thường Trung đi ký nhận. “Ba ba!” “Hai người muốn đi đâu?” Hôm nay cả hai đều mặc đồ trắng, Nhạc Phi là quần tây trắng, con gái là váy trắng, giống như mẹ con đi du lịch, một lớn một nhỏ giống như một bức họa, khiến anh thật ghen tỵ. “Di tiểu Phi nói muốn đưa con đi.” Dịch Tuyên làm như ý thức được mình đang nói bí mật, vì thế vội cho Dịch Mạc Lặc ngồi xổm xuống, dựa vào bên tai anh thấp giọng nói: “Xem ‘ Siêu trộm vú em ’.” Dịch Mạc Lặc ngẩng đầu nhìn Nhạc Phi. “Khách hàng hôm nay của em là ông chủ rạp chiếu phim, mỗi lần em đi qua đều phải chiếu đài em xem một bộ phim mới bằng lòng để cho em đi, gần đây có bộ phim hoạt họa, em muốn mang Tuyên Tuyên đi theo giúp em xem phim thuận tiện ăn cơm trưa.” “Ba ba, có thể chứ? Có thể chứ? Có thể chứ?” Dịch Tuyên chờ mong nhìn ba ba. Dịch Mạc Lặc không đành lòng bác bỏ thỉnh cầu của con gái, dù sao anh cũng ít dẫn bọn nhỏ ra ngoài. “Được, nhưng phải hứa với ba ba là sẽ nghe lời di nói. . . , không thể làm cho di tiểu Phi có phiền toái, biết không?” “Được!” Dịch Tuyên vui vẻ trả lời. Dịch Mạc Lặc sửa sang lại váy cho con gái, sau đó đứng lên. “Xem xong phim sẽ trở lại, sẽ không mất nhiều thời gian lắm. “ “Anh lo sẽ ảnh hưởng đến công việc của em.” Cho dù ai đối xử với anh tốt, anh cũng không nhận, bởi vì không muốn nợ nhân tình, chỉ có Nhạc Phi khiến anh

không thể từ chối, không chỉ có hành vi của cô rất đúng mực, quan trọng hơn là anh thích cảm giác ở chung với cô, không có áp lực chút nào, cho nên anh không khỏi tự nói mình rất ích kỷ, một mặt nhận ân tình của cô, lại không muốn đáp lại tình cảm của cô. “Hôm nay là lần cuối Tuyên Tuyên cùng tôi công ty. Đúng rồi, đây là điểm tâm khách hàng đưa tới, hai hộp tặng cho anh và Thường Trung.” “Ba ba, bánh ngọt ăn thật ngon, nhất định ba ba phải ăn!” Dịch Tuyên vội vàng thay điểm tâm xác nhận. “Cám ơn. Tiểu Phi, em có cảm thấy anh đang lợi dụng em không?” Cô vô điều kiện giúp anh làm bữa sáng, chăm sóc Tuyên Tuyên, anh chỉ có thể nói lời cảm tạ. “Nhưng thật ra là em lợi dụng anh mới đúng, tuy rằng em thích anh, nhưng em thích Tuyên Tuyên hơn, cô bé thật sự quá đáng yêu.” “Cho nên. Em vẫn không chịu buông tha cho anh.” “Nếu có một ngày em phát hiện một người khác tốt hơn, em sẽ buông tha cho anh, về phần thời gian em không thể cam đoan, có lẽ một tháng có lẽ một năm. Được rồi, Tuyên Tuyên, nói tạm biệt với ba ba đi!” Dịch Tuyên vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, đi ra khỏi tòa nhà với Nhạc Phi. Không biết tại sao, khi nghe thấy cô nói những lời này xong, đột nhiên Dịch Mạc Lặc có loại cảm giác mất mát. Không ít người có ý với anh, nhưng chưa từng có người theo đuổi thành công, những người kia thất vọng xoay người rời đi, anh cũng chưa từng lưu luyến hoặc cảm thấy tiếc nuối, nhưng mà lời nói của Nhạc Phi lại làm anh buồn bã. “Cậu thật mâu thuẫn, không chịu nhận đồ ăn của Mạnh tiểu thư, lại nhận đồ ăn của Nhạc tiểu thư, bên này nặng bên kia nhẹ nha.” Vừa rồi hẳn nghe lén bọn họ nói chuyện, tuy rằng nội dung không kích thích, nhưng cảm giác cũng rất kích thích, nhất là sau khi Nhạc Phi đi khỏi, Dịch Mạc Lặc lộ ra biểu tình bị bỏ rơi, chắc chắn là mọi chuyện không đơn giản. “Tôi chỉ tạm thời làm ở đây, nhiều lắm là một hai tháng mà thôi, có một số việc không cần phải nói quá rõ ràng, chỉ cần ta duy trì thái độ nhất quán. Rồi các cô ấy sẽ hiểu được, còn nữa, hôm nay cô ấy không chỉ mời một mình tôi, cần gì phải thận trọng phân rõ giới tuyến, không bằng làm bạn bè bình thường giao tình có thể, đừng nghĩ quá nhiều.” Anh giải thích toàn bộ nghi ngờ của Thường Trung. “Có mắt đều nhìn ra được mục tiêu của cô ấy là cậu.” “Tôi nhìn chưa ra.” Thường Trung cười cười. “Được rồi, cậu nói thật sự đúng, làm được cũng rất đúng, vậy. Hộp điểm tâm này cũng về tay tôi sao?” Thuận tiện thử hỏi. “Không, Tuyên Tuyên thích, tôi muốn giữ lại cho con bé ăn.” Lý do của Dịch Mạc Lặc quang minh chính đại. Thường Trung cười thâm trong lòng, rõ ràng là khác biệt, lại không chịu thừa nhận. “Tiểu Mạc, hai người nhóc còn nhỏ, cậu lại phải làm việc, thật sự có thời gian chăm sóc chúng sao? Cậu có thể thay bọn trẻ suy nghĩ sao? Chờ bọn nhỏ bước vào thời kỳ dậy thì, đến lúc đó một mình cậu có thể làm gì? Đối với đứa nhỏ có gia đình bình thường mới là tốt!” “Phải nói là đối với trẻ con có cha mẹ bình thường mới là tốt.” Anh thần nhiên nói. Thường Trung còn muốn nói thêm, Dịch Mạc Lặc lợi dụng lý do tuần tra rời khỏi quầy. Anh rất biết ơn đồng nghiệp bên cạnh suy nghĩ cho anh, nhưng anh hiểu rõ mình nên làm gì, không cần bọn họ quan tâm nhiều lắm. Có một số việc, chỉ có đương sự mới có thể hiểu được. Hiện tại anh hoàn toàn lấy hai đứa nhỏ làm trọng tâm, mọi việc khác chỉ là phụ. Nhạc Phi mang theo Dịch Tuyên xem phim xong lại đi ăn cơm, ăn kem, lúc hai người trở lại công ty, đã là năm giờ. Đại sảnh, Dịch Mạc Lặc đang cùng tiểu Cao thảo luận gì đó, tiếp theo tiểu Cao cầm lấy điện thoại. “Hi, bọn em đã trở lại bình an.” Cô tiến lại chào hỏi. “Ba ba, phim hoạt họa xem thật hay, đi tiểu Phi còn dẫn con đi kem. Cộn con còn mua cho anh trai.” Dịch Tuyên quơ quơ cái túi trong tay, bên trong có Xảo Khắc Lực kem mà anh trai thích ăn. “Ừ, Tuyên Tuyên, con đi theo đi tiểu Phi đi, ba ba có việc phải làm.” Sắc mặt Dịch Mạc Lặc nặng nề. Nhạc Phi đang muốn hỏi lý do tại sao, tiểu Cao đã ngắt điện thoại nói ngay lập tức: “Hôm nay có triển lãm đá quý, còn có một thần tượng Nhật Bản đến Đài Loan, tổng công ty đều phải đi hết người đi hai nơi này, cho nên tìm không được người đến thay Thường Trung.” “Không sao, hôm nay cậu phải đi bệnh viện chăm bà nội sao, buổi tối anh làm là được rồi.” Dịch Mạc Lặc quyết định. “Sao lại thế này?” Nhạc Phi thừa dịp này hỏi. “Thường Trung giữa trưa trở về bị ngã xe, chân bị gãy, đang ở bệnh viện, buổi tối không thể đi làm.” Tiểu Cao khó xử giải thích. Hẳn biết rõ trong nhà Dịch Mạc Lặc có hai đứa nhỏ, buổi tối không có người lớn ở nhà kỳ rất nguy hiểm, bà nội hẳn lại ở bệnh viện, hẳn cũng không thể không đi. Nhạc Phi nhìn Dịch Mạc Lặc hỏi: “Buổi tối anh định tìm ai giúp anh chăm sóc hai đứa nhỏ?” “Anh còn đang suy nghĩ.” Đột nhiên xảy ra tình huống này, tuy rằng đi Trần đã hỏi phục, nhưng buổi tối phải trông cháu trai không rảnh giúp anh, anh cũng không biết hàng xóm có thể giúp việc này hay không. “Mạc Lặc, anh chưa thấy sao?” Nhạc Phi tự đề cử mình. “Ma sao?” “Không phải, là em, em còn sống nhăn răng đang trước mặt anh.” Cô cười ngọt, rất thỏa mãn. Sao anh có thể không phát hiện Nhạc Phi đang ở trước mắt, sao lại không nhìn thấu tâm tư của cô, cô là Tư Mã Chiêu chi tâm mọi người đều biết. (Dì: ta nghĩ ý câu này là rất nặng nề, như thể ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng ấy =]] Ban ngày còn chưa đủ, sao anh có thể chiếm lấy buổi tối của cô. “Đề em giúp anh chăm sóc bọn trẻ cho!” Cô lại xưng phong nhận việc. “Không cần, anh sẽ nhờ hàng xóm giúp đỡ.” Anh không lo lắng chút nào. “Nếu có thể tìm, vừa mới này cũng sẽ không nói còn đang suy nghĩ rồi, nhất định là trong nhất thời không tìm được người, còn em đây này, dù sao buổi tối em cũng không có việc gì, rất chán!” Dịch Tuyên vừa nghe Nhạc Phi nói buổi tối muốn tiếp tục chơi cùng cô, vui vẻ gia nhập hàng ngũ thuyết phục. “Ba ba, đi tiểu Phi có thể ở cùng chúng ta, được không? Được không?” Nếu đồng ý có thể giải quyết phiền toái, có sao mà không làm, nhưng mà. Sợ rằng liên lụy càng lúc càng sâu, làm cho cô hăm quá sâu, nhưng ngoại trừ cô cũng không có người thay thế khẩn cấp, với lại anh tín nhiệm cô. “. Được rồi, vậy làm phiền em.” Ha ha. Hai cục cưng bé nhỏ, đi tiểu Phi đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miếng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Dịch Cần nhìn một lớn một nhỏ đang đứng ăn kem trước cửa trường học của mình, cảm thấy rất ngu ngốc. Hắn chậm rãi đi đến trước mặt hai người, cả hai cùng mặc đồ trắng, càng nhìn càng giống hai mẹ con, ghê tởm hơn là, hôm nay vừa vận hắc cũng mặc đồ trắng.

“Tiểu Tuyên, ba ba đâu?” Dịch Tuyên liếm một miếng kem, phồng mồm lên trả lời: “Ba ba. Gia bốn.” Gia bốn? Hắn mới nghe qua chạy vội, trần truồng, chưa từng nghe từ gia bốn. “Em nói rõ coi!” “Hôm nay ba ba con phải tăng ca, không thể tới đón con, cho nên đi tiểu Phi tới đón con tan học đưa con về nhà, sáng sớm ngày mai ba ba con sẽ trở về.” Nhạc Phi giải thích ngôn ngữ sao Hoả của Dịch Tuyên. Cô biết rõ Dịch Cần vẫn còn chưa thích cô, cũng không cố ý lấy lòng, giữ khoảng cách một chút, đối xử với cậu nhóc như người lớn. Mà thực ra, quả thật Dịch Cần cũng giống như ông cụ non, về mặt giống, cách nói chuyện giống, hành vi cử chỉ càng giống. “Hôm nay đi tiểu Phi sẽ ngủ cùng em. Ha ha.” Dịch Tuyên cười thỏa mãn, ăn cũng thỏa mãn. Dịch Cần khinh bỉ nhìn em gái. Ngu ngốc. “Tôi nay hai đứa muốn ăn gì?” “Hamburger và khoai tây chiên.” Dịch Tuyên giơ tay cầm kem phát biểu ý kiến. “Con muốn về nhà ăn.” Dịch Cần thần nhiên nói. Dịch Tuyên nghiêng đầu. “Trong nhà có đồ ăn sao?” “Ba ta nấu ăn ngon lắm, luôn nấu cho bọn con ăn.” Thực ra, bình thường hẳn đều cùng em gái chờ ở nhà đi Trần đợi ba ba đón về, bởi vậy có thói quen ăn ở nhà, đi Trần nấu ăn cũng khá ngon, không có lý do gì phải ăn bên ngoài, nhưng bây giờ đi Trần bị bệnh, hẳn chỉ có thể ăn bên ngoài, gần đây cũng mất hết vị giác. “Nhưng bình thường đến thứ bảy ba ba mới.” Dịch Cần lập tức che miệng em gái, nhất thời quên mất chuyện trên miệng cô bé còn dính đầy kem, vội vàng rút tay về, lấy khăn tay ra chà chà lau lau. “Anh không muốn ăn mấy thứ này, cũng không muốn ra ngoài ăn, anh muốn về nhà ăn.” “Vậy sao, được rồi, chúng ta đi mua nguyên liệu nấu ăn trước rồi trở về nấu.” Hai lớn một nhỏ nhanh chóng lên xe đi đến siêu thị, mua vài thứ, lúc đang ở chờ tính tiền, đột nhiên có một

tiếng gọi làm tất cả cùng quay đầu. “Dịch Cần!” Dịch Cần quay đầu nhìn, thì ra là bạn học Trương Quan Á. “Con chào mẹ Dịch Cần! Chào tiểu Tuyên!” Trương Quan Á lễ phép chào hỏi. Hiểu lầm lớn rồi, Dịch Cần đang muốn giải thích, mẹ của Trương Quan Á cũng đi tới. “Chào Dịch phu nhân, tôi là mẹ của tiểu Á. Tiểu Á nhà chúng tôi luôn nhát gan, nhờ tiểu Cần thường giúp nó ở trường học, tiểu Cần thật sự là một đứa bé ngoan, cô dạy con thật tốt!” Dịch Cần đang rối rắm không biết nên giải thích sai lầm này thế nào, thì Nhạc Phi đã sờ sờ đầu của hắn, nhẹ nhàng trả lời: “Ba ba của tiểu Cần mới là người dạy dỗ tốt.” “Cô không cần khách sáo, không quấy rầy mọi người nữa, chúng tôi đi trước, tạm biệt.” Đến khi rời khỏi siêu thị, Dịch Cần mới mở miệng. “Rõ ràng là đi không phải mẹ con, tại sao phải thừa nhận? Di nói dối!” Đáng giận, hắn không thích bị bạn bè trong trường biết chuyện nhà mình, bây giờ bị Trương Quan Á thấy, về sau muốn bỏ qua cái chủ đề gia đình này sẽ khó đây. “Di đâu có nói sai.” Nhạc Phi chậm rãi trả lời. “Rõ ràng là có, lúc bọn họ nghĩ di là mẹ con, di nên giải thích, không nên để cho bọn họ hiểu lầm!” “Di không thừa nhận di là mẹ con.” Chỉ là không phủ nhận thôi, vừa nãy cô rất vui. “Di có!” “Di không có, di chỉ nói là ba ba con dạy dỗ rất tốt, tại nào của con nghe thấy di thừa nhận di là mẹ con?” Cô xuất thân là người bán bảo hiểm, so đo từng lời với cô, không có bảy tám phần công lực thì nhất định sẽ bình bại như núi đổ. “Bây giờ xuất hiện bên cạnh hai đứa chắc phải là người trong nhà, nếu di nói không phải, thậm chí ngay cả hàng xóm cũng không, hơn nữa ngay cả cơ hội gặp mặt lại còn chưa có, nói quá nhiều thì được gì, nếu di nói di không phải mẹ con, nếu đối phương tiếp tục truy hỏi thì phải làm sao bây giờ? Huống hồ, vì sao con không giải thích?” Cô quăng vấn đề lại cho Dịch Cần. (Di: tội cậu nhóc =]] làm gì có cửa đầu với cáo già như cô ấy chứ -,-) Vì sao hắn không giải thích? “Con, con.” Bởi vì khi đó hắn ngượng cả người, mỗi khi gia đình ba người ra khỏi cửa, luôn thiếu một cái gì đó, có người sẽ hỏi, có người sẽ không hỏi, mặc dù có ba ba trả lời, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó. Hắn nhìn những người khác có ba ba, có mẹ, mà hâm mộ. Đấy lòng xuất hiện cảm giác hâm mộ khiến cho hắn quên cả việc bác bỏ. “Di biết, nhất định là bởi vì con có người mẹ xinh đẹp như di nên đặc chí, đúng không?” Mặt Dịch Cần đỏ ửng. “Còn, còn lâu.” “Được rồi, chúng ta về nhà ăn cơm đi.” Nhạc Phi hiểu được tâm tư của hắn nên cũng không hỏi nữa. Về nhà, Dịch Cần tự động vào phòng làm bài tập, Dịch Tuyên vào phòng bếp làm người sai vặt, thỉnh thoảng truyền đến tiếng vang khiến hắn phải bỏ bài tập, đi vào phòng bếp quan sát tình hình chiến đấu, không nhìn còn đỡ, vừa thấy thiếu chút nữa té xỉu —— tay em gái toàn máu. “Tiểu Tuyên, em làm sao vậy?” Hắn lập tức đi đến kiểm tra tay em gái. Dịch Tuyên khóc suốt mướt: “Di tiểu Phi bị thương, hu hu.” Lau đi trên vết máu trên tay cô bé mà không có vết thương, lúc này Dịch Cần mới nhìn Nhạc Phi, vẻ mặt lo lắng. “Không có việc gì, không cần thận cẩn vào tay, có băng cá nhân không?” Cô cười cười hỏi. “Di tiểu Phi con xin lỗi, tại con đụng vào di nên mới hại di bị thương, hu hu.” Dịch Tuyên mở to mắt khóc liên tục, tự trách móc mình. “Yên tâm, di không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà.” Dịch Cần bế em gái đến phòng khách, tự mình ở lại giúp đỡ. “Tiểu Cần, con đi làm bài tập đi, để một mình di ở đây là được rồi.” “Bài tập có thể không làm, nhưng tiểu Tuyên không thể dỗi bụng.” Bộ dạng này rất giống Dịch Mạc Lặc, đúng là cha con. “Con còn nhỏ.” “Chỉ là.” Hắn cúi đầu ngáp ngừng. Có Dịch Cần giúp đỡ, bữa tối nhanh chóng xuất hiện trên bàn, tất cả đều là món bọn họ thích, còn có đồ ăn ngày mai của Dịch Cần nữa. Lúc Nhạc Phi làm đồ ăn, hắn đứng ở một bên nhìn cô giúp mình chuẩn bị đồ ăn cho ngày mai, trong lòng cảm thấy hạnh phúc, nhưng mà hắn sẽ không nói ra, mặt công cô lại kiêu ngạo. Cơm nước xong, cô giúp Dịch Tuyên tắm rửa, đến phiên hắn, Nhạc Phi làm như thể hắn sắp chết đuối đến nơi rồi, khiến hắn dờ khóc dờ cười. “Con đã học lớp hai, có thể tự mình tắm rửa, ba ba luôn để cho con tự tắm rửa.” Bọn họ đứng ở cửa phòng tắm giằng co không thôi. “Nhưng mà. Vậy con không được khóa cửa, nếu có tình huống khẩn cấp di có thể vào cứu con.” Dịch Cần trợn mắt, không phải là đang ở bờ biển, làm gì có khả năng xảy ra tình huống khẩn cấp. “Con không gọi di không thể vào!” Thấy Nhạc Phi cứ dính ở cửa phòng tắm không chịu đi, hắn đành phải đưa ra điều kiện. “Chẳng lẽ con nghĩ rằng di sẽ nhìn lên con sao?” Cô chỉ muốn nhìn trộm Dịch Mạc Lặc thôi. Dịch Cần không để ý tới cô, đi vào phòng tắm. Sau khi tắm xong đi vào phòng, đã nhìn thấy một lớn một nhỏ không biết cười cái gì, ngã trái ngã phải, điều này làm cho người đang muốn chuẩn bị bài ngày mai như hắn cũng khó có thể chuyên tâm, có chút kềm nén không được muốn hỏi rõ ràng. Tò mò là bản tính, hắn chỉ tò mò hai người đang nói cái gì, tuyệt đối không phải tò mò Nhạc Phi. Em gái mình dễ dàng mắc câu, nhưng hắn không ngạc nhiên vậy đâu. Hắn rất thông minh, giáo viên cũng nói hắn thông minh, cho nên sau khi hắn hỏi xong nhất định sẽ chuyên tâm học bài, nhất định. Khi Dịch Mạc Lặc về đến nhà, thấy hai giường đáng lẽ phải tách ra đã nhập làm một, Nhạc Phi ngủ ở giữa, Dịch Cần và Tuyên Tuyên ngủ hai bên trái phải, tư thế ngủ của ba người khác nhau, nhưng khi nhìn lại thì thấy rất hòa hợp; bên cạnh còn để bữa bãi đồ chơi, còn có một tờ giấy trắng, viết tên ba người, đủ để thấy tình hình chiến đấu ngày hôm qua nhất định rất kịch liệt. Lúc này, Nhạc Phi mở mắt thấy anh, cười nhẹ. “Đánh thức em sao?” “Không, em có thói quen dậy sớm.” Cô nhẹ giọng xuống khỏi giường, cùng Mạc Lặc đi vào phòng khách. Dịch Mạc Lặc giúp cô rót một ly sữa. “Cám ơn em.” “Khách sáo cái gì. Nhưng thật ra công việc bảo vệ của anh làm theo ca, sau khi anh đổi ca còn phải chăm sóc cả hai đứa nhỏ rất mệt, nếu có thể vẫn nên nhờ bác trai bác gái giúp đỡ, dù sao đây cũng là cháu trai cháu gái của họ mà, em tin nhất định hai người sẽ vì hai đứa cháu mà tha thứ cho anh.” Ngay cả người già cô cũng có cách thuyết phục chứ nói gì Dịch Mạc Lặc. “Không có khả năng.” “Nếu chưa thử, thì không có gì là không thể.” Dịch Mạc Lặc ngưng ngưng cười. “Chẳng lẽ em có thể hiểu hai người họ hơn anh sao?” “Nói cho cùng đây đều là lỗi của em, là em hại anh thành như vậy, vì sao anh không mắng em? Nếu như anh mắng em, lòng em còn đỡ bứt rứt hơn.” Lúc ấy tuổi cô còn trẻ không hiểu chuyện, giờ hối hận không kịp. “Không liên quan đến chuyện của em, lúc đó bọn họ cũng định chuyển nhà, anh cũng định rời đi, chuyện đó chỉ trở thành ngòi nổ thôi.” “Vì sao?” “Đang ở rất tốt, vì sao phải chuyển nhà? “Em có biết Hứa Nhã Kỳ không?” Nhạc Phi lắc đầu. “Đó là mẹ anh.” Những đứa trẻ khác có lẽ sẽ không nhớ tên của hàng xóm, nhưng nếu như là người mình thích, cho dù là vật nuôi trong nhà đối phương cũng phải biết rõ, bởi vậy cô nhớ rõ mẹ của Dịch Mạc Lặc tên là Hứa Quế Phân, sao lại đổi tên rồi? “Bọn họ chuyển nhà là vì mẹ anh muốn tranh cử nghị viên, bởi vì anh có lai lịch không tốt, sợ sẽ trở thành titik điểm cho đối thủ công kích, cho nên bọn họ chuyển nhà và đổi tên, cũng muốn đem anh ra nước ngoài, chỉ là anh không định làm theo ý bọn họ nên bỏ đi trước, chuyện này không phải lỗi của em, cho dù lúc ấy không xảy ra sự kiện kia, kết quả cũng sẽ như thế.” Dịch Mạc Lặc từ tốn giải thích, không có chút cảm xúc nào. “Bây giờ người nhà thực sự của anh chỉ có hai đứa nhỏ thôi.” Anh nghiêng ngóm phá phách như thế cũng chỉ vì cha mẹ không hiểu cho anh, cho dù anh giải thích thế nào thì trong lòng họ cũng đã mặc định anh là như thế, luôn luôn mắng mỏ không khuyến khích khen ngợi một câu nào, bọn họ càng nghiêm khắc, thì anh càng phản kháng, lâu dần cũng trở thành thói quen, anh cũng mặc kệ, dần dần đánh mất chính mình, sau này bỏ nhà ra đi mới được tự do. “Chẳng lẽ cả đời cũng không muốn gặp sao? Trước sau gì tiểu Cần và Tuyên Tuyên cũng sẽ hỏi.” “Đó là chuyện sau này, bây giờ anh không rảnh để suy nghĩ.” “Mạc Lặc, em hiểu anh không muốn trở thành cha mẹ như bác trai và bác gái, em tin anh sẽ không như vậy, tiểu Cần và Tuyên Tuyên là vô tội, hoàn toàn không hiểu thế giới phức tạp của người lớn, bọn nhỏ.” “Đừng nói nữa, bây giờ chúng ta có đều có cuộc sống riêng, nếu như không có gì thì không cần quấy rầy đối phương, đối với chúng ta mà nói sẽ tốt hơn.” Dịch Mạc Lặc nghiêm túc. Nhạc Phi hiểu được, cũng không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này, dù sao cô không phải là người trong cuộc, chỉ cảm thấy tiếc nuối. “Em cũng vậy, không cần theo đuổi anh, đối với em cũng không tốt.” Bỗng nhiên Dịch Mạc Lặc chuyển đề tài qua Nhạc Phi. Cô sững sờ, lập tức hỏi lại: “Ý anh là phải có lợi mới được theo đuổi anh sao? Em cảm thấy có rất nhiều chỗ tốt, anh dịu dàng săn sóc, còn có trách nhiệm, rất biết cách dạy dỗ trẻ con, việc nhà cũng biết cách quản lý, em đi làm thấy cả đồng nghiệp hâm mộ anh, nếu anh không tốt, chẳng lẽ các cô ấy rất nóng giận sao?” “Em đáng có được một người đàn ông tốt hơn.” “Anh đang. phát thề người tốt cho em sao?” Hu hu, thật đau lòng. “Thề gì?” “Thề người tốt, nghĩ là anh đang cố gắng làm lơ em, anh nói anh không xứng với em chỉ là ngụy biện.” Thì ra anh đã thoát ly khỏi xã hội lâu như vậy, thậm chí ngay cả cái” Thề người tốt ” cũng không hiểu. “Em biết rõ anh không có ý này mà, quả thật điều kiện của em rất tốt, không cần thiết phải lãng phí thời gian vào một người đàn ông có hai con như anh, anh tin là cha mẹ em cũng có ý nghĩ giống anh.” “Thực ra, em không nghĩ cha mẹ em có liên quan, nếu em có thể chinh phục anh trước, sau đó thuyết phục cha mẹ em sẽ dễ dàng hơn, cho nên trước hết anh hãy chấp nhận em đi đã. . . . sau đó em mới có thể hao tổn sức lực nghĩ bước kế tiếp, chẳng lẽ anh không có cảm xúc gì với em sao?” Cô cảm thấy vấn đề khó giả quyết nhất vẫn là người đàn ông trước mặt mình. Sao lại không có cảm xúc, nhưng anh đã qua thời kỳ bốc đồng trước kia, bây giờ anh là người đàn ông đã có gia đình, tất nhiên sẽ thay đổi, phải lấy hai đứa nhỏ làm mục tiêu hàng đầu. “Anh không có tư cách

đó.” Trước kia không hiểu được cô bé này, hôm nay anh vẫn y như vậy. “Thật ra em cảm thấy chuyện giữa hai chúng ta cũng giống như bán bảo hiểm vậy, em phải cố gắng thuyết phục khách hàng mua càng nhiều bảo hiểm càng tốt, rõ ràng là gói bảo hiểm này rất thích hợp với khách hàng này, nhưng người khách đó lại không chịu đồng ý, nếu vậy em phải nhanh chóng từ bỏ hay sao? Đối với em mà nói không có khách hàng nào khó, chỉ có chuyện mình không thể thuyết phục họ, em thích anh và hai đứa trẻ nên đối xử với mọi người rất tốt, nếu em đối với anh có một chút ý nghĩ thì anh sẽ biết nên làm thế nào, nếu không có ý nghĩa, vậy thì người trả giá cũng chỉ có em, anh không cần phải lo lắng về chuyện của chúng ta, bởi vì em cam tâm tình nguyện.” Thật sự không thích Nhạc Phi? Không. Không phải là không thích, chỉ là không muốn rước thêm phiền toái. Lúc chưa có hai đứa nhỏ anh đã thấy phiền toái, giờ có hai đứa nhỏ anh càng muốn sống yên ổn. “Em cũng đã nói, một khi xác định anh thật sự không có hứng thú với em, em cũng sẽ không mặt dày bày đủ trò với anh, nếu anh có một chút hứng thú với em thì tốt nhất nên giữ lòng kiên định, nếu không để em nắm được nhược điểm thì lúc đó em có làm gì cũng không biết đâu!” Cô nhất định sẽ tìm nhược điểm của anh để công kích, buộc anh phải giương cờ trắng đầu hàng. Dịch Mạc Lặc liếc cô một cái, quả nhiên là xuất thân từ người bán bảo hiểm, rất biết cách nói chuyện. “Không phải là em nói muốn nhắm đến nhược điểm của anh để ra tay sao?” Nhạc Phi biết anh nói đến hai tiểu thiên sứ đang ngủ trong phòng, cô cũng không phủ nhận. “Ai bảo nhược điểm của anh cũng là nhược điểm của em, bọn nhỏ thật sự rất đáng yêu, khiến cho em không muốn buông tay, em đã xác định muốn làm mẹ kế của bọn nhỏ.” Cô muốn bước từng bước một tiến vào cuộc sống của anh, cho dù trước mặt người khác cô có khôn khéo giỏi giang bao nhiêu, thì ở trước mặt Dịch Mạc Lặc, cô mãi là cô gái nhỏ hăm mộ anh. “Em và anh cũng có rất nhiều điểm chung, em cũng có thể nấu ăn, thậm chí chúng ta đã từng chung giường chung gối. Thân thể của em cũng không tệ lắm nhỉ?” Hai tay của cô đặt phía thân dưới của anh, ánh mắt mê hoặc, di chuyển hai tay nhẹ nhàng xoa xoa bảo bối phía dưới. (Di: chết cười=)) Dịch Mạc Lặc bị cô làm như thế, nuốt chút nữa phun hết cả phê trong miệng. “Con gái tốt sẽ không làm như vậy.” “Em đang dụ dỗ người đàn ông em yêu nhất. Người khác sẽ tha thứ cho em.” Ngón tay của cô giống như rắn chậm rãi vờn lên trên đi, hơn nữa chậm rãi công thành chiếm đất, lúm đồng tiền trên mặt anh hiện ra, khiến cho lòng anh ngứa ngáy khó nhịn, giống như năm đó vậy, khó có thể tự kiềm chế. Sao anh lại không thích cô, cho dù lúc trước có thể tự lừa gạt chính mình, nay gặp lại anh vẫn có cái nhìn tốt về cô, anh sợ người lạ, không phải nhất gan, chỉ là không thích tiếp xúc với người lạ, nếu có thể, anh sẽ không nói chuyện cả ngày, cha mẹ anh quen biết rộng rãi nên không thích thái độ của anh, hẳn thì càng ngày càng khác họ, Nhạc Phi là người duy nhất có thể ở bên cạnh anh, cũng không khiến anh cảm thấy phiền chán. Trước đây, anh không về nhà sẽ ở trong phòng Nhạc Phi, cô phá, cô nghịch hay xen vào chuyện của anh vẫn bình an vô sự, nếu là người khác sẽ không tốt số như vậy, anh còn thân với cô hơn cha mẹ của mình. Nếu muốn có một người làm bạn đời suốt kiếp này, anh sẽ nghĩ đến cô, ở bên cô cùng bàn chuyện gia đình, gánh vác và giúp cô giải quyết mọi chuyện. Anh rất tin tưởng cô, chỉ là. Anh sợ người bị thương sẽ là mình, giả sử anh thả lỏng suy nghĩ, muốn ăn cô, muốn cô luôn ở bên cạnh mình, anh thật sự rất muốn. Bởi vì biết mình rất cô chấp trong chuyện tình cảm, cho nên anh cũng không dễ dàng mở lòng như vậy. “Anh cảm thấy nếu em còn tiếp tục như vậy. Em nhất định sẽ muộn.” Muốn? Nhạc Phi vội vàng nhìn về phía đồng hồ báo thức — 7h? “Má ơi!” Cô kích động đứng dậy xông vào phòng, nhanh chóng thay quần áo, mang theo cặp táp đi ra, một mặt thu thập đồ dùng một mặt nhìn Dịch Mạc Lặc đang từ từ ăn bữa sáng hỏi: “Hôm nay anh không cần đi làm sao?” “Hôm nay có người giúp anh làm thay.” Cho nên anh mới có thời gian ngồi đây nhàn nhã xem báo chí. “Thật tốt! Em cũng muốn lười như vậy.” Tuy rằng cô là tổng giám, cũng ít khi có người tìm cô, nhưng cô cho rằng đi làm không nên đến muộn, nhưng thỉnh thoảng chuẩn ra ngoài cũng được. Cô tự nhiên như thể mình là nữ chủ nhân của ngôi nhà, cầm lấy cái ly trên bàn uống hết chỗ sữa còn lại, vòng qua anh đem cái ly đến tận phòng bếp rửa, đi ra lại trộm hôn anh một cái. “Em đi làm đây, tạm biệt!” Ăn không được bữa ăn cũng đành chịu, ít nhất cũng trộm được một món không tồi. Dịch Mạc Lặc ngậy ngậy một chút, không ngờ rằng cô còn có chiêu này. Làm tâm tình anh thật tốt, không buồn ngủ chút nào. Anh rất thích nụ hôn này. Một lát sau, Dịch Cận dụ mắt đi ra. “Ba ba, chào buổi sáng. Di tiểu Phi đâu ạ?” “Di ấy đi làm. Ngày hôm qua có tốt không?” Trống ngủ của con gái rất xấu, cho nên anh mới mua hai giường tách ra, không ngờ rằng Nhạc Phi có biện pháp làm cho hai giường xác nhập. “Rất tốt.” Dịch Cận thân nhiên nói, sau đó nghĩ đến gì đó, mở tủ lạnh lấy ra hộp đựng cơm đã mua nhưng không dùng, đặt cẩn thận lên bàn, giống như là đồ quý hiếm. “Sao con lại có hộp cơm này?” “Đồ ăn trong bữa tối còn nhiều, di tiểu Phi giúp con bỏ vào hộp.” Lần đầu tiên được mang cơm đến trường học, hẳn có vẻ hưng phấn dị thường, không còn bộ dáng ông cụ non như ngày thường. Trong mắt Dịch Mạc Lặc có chút hồ thẹn. “Con thích đồ ăn di tiểu Phi nấu sao?” “Di ấy nấu rất ngon. Con rất thích.” Con gái đã sớm vứt bỏ khí giới đầu hàng, không ngờ ngay cả đứa con trai có năng lực loại bỏ đám phụ nữ luôn bám quanh anh cũng đã bại. “Vậy là tốt rồi. Nhanh chóng đi thay quần áo, sau đó ba ba đưa con đến trường.” Bởi vì thời gian làm việc tương đối dài, cho nên anh luôn cố gắng hết sức có thể để ở chung với hai đứa nhỏ càng lâu càng tốt. “Ba ba. Ba sẽ kết hôn với di tiểu Phi sao?” Dịch Cận đột nhiên hỏi. “Con hi vọng sao?” Anh hỏi lại. “Điều này. Đương nhiên là phải xem ý của ba ba, nếu ba ba thích di tiểu Phi. Con cũng vậy.” Dịch Cận cúi đầu nhìn hộp cơm, có chút lo lắng trong lòng. “Con thích di tiểu Phi sao?” “ Thích, di ấy đối xử với con và Tuyên Tuyên rất tốt, không có chút giả dối.” “Ba ba đã biết.” Dịch Mạc Lặc gật đầu một cái. “Nhưng dù sao đây cũng là chuyện sau này, điều quan trọng bây giờ là đi thay quần áo chuẩn bị đến trường.” Chuyện của anh và tiểu Phi cứ thuận theo tự nhiên đi. Sáng sớm tâm tình của Nhạc Phi khá tốt, ngay cả khi Phó Từ Kỳ tranh cãi, cô cũng vui vẻ đáp trả lại hẳn, sau chừng mười hiệp, Phó Từ Kỳ cam chịu thua cuộc. Tuy rằng hôm nay không có Tuyên Tuyên làm bạn, nhưng cái hôn trộm buổi sáng coi như là bồi thường, ít nhất có thể duy trì hạnh phúc cả một ngày của cô. Cô càng lúc càng thích hai đứa nhỏ, không nỡ buông tay. Lúc trước cô trêu chọc Dịch Mạc Lặc, không thấy anh phản kháng kịch liệt, xem ra anh đã dần dần quen sự tồn tại của cô, thậm chí cũng ngầm đồng ý hành vi khiêu khích đó, ha ha, dễ như trở bàn tay vậy. Hai đứa con bảo bối của cô, hy vọng ngày đó mau đến, có thể vui vẻ mà cười! Cốc cốc! Nhạc Phi nghe thấy tiếng đập cửa, vội vàng suy nghĩ về, nhìn ra cửa thấy tình thấy một người đàn ông đứng ở ngoài, cô mỉm cười gật đầu, vị thể người đàn ông bước vào. “Đã lâu không gặp. Học Trường, hôm nay ngon gì cho tôi ăn đến đây?” Khâu Lực là học trưởng của cô, vào “Hạnh phúc nhân thọ” sau có vài năm, giờ là quản lý nhân sự. “Không có việc gì thì không thể ghé thăm em một chút sao?” Khâu Lực cũng không che dấu việc mình thích Nhạc Phi, chỉ là đương sự giả vờ như không biết, không thèm cho chú ý tới hẳn một chút nào. “May mắn là anh không phải thanh tra, nếu không anh đại giá quang lâm là biết nơi này có vấn đề.” “Chỗ của em luôn đạt thành tích cao, chưa xảy ra chuyện xấu bao giờ, cũng chưa từng làm chuyện trái pháp luật, tổng công ty rất xem trọng em.” Hẳn biết rõ Nhạc Phi không thích nghe lời nịnh hót. . . , cho nên nói nhanh nói thật. “Khách sáo rồi, đây là thành quả mà mọi người cùng nhau cố gắng. Hôm nay chắc chắn là anh không đặc biệt tới đây khen ngợi em, rốt cuộc là có chuyện gì?” Cô không có thói quen quanh co lòng vòng. “Anh định.” Lúc này điện thoại của cô vang lên, thấy tên xuất hiện trên màn hình, cô cố gắng che giấu tâm tình đang bay nhảy của mình, bình tĩnh nói: “Xin lỗi, em phải nghe điện thoại. Alo?” “Trưa nay có không?” Dịch Mạc Lặc hỏi thẳng. “À. Có chuyện gì?” Nhạc Phi cảm đi động đi đến bên cửa sổ. “Không rảnh thì thôi vậy.” Anh còn gấp hơn cô. Nhạc Phi vội vàng nói: “Có rảnh có rảnh, nói nhanh một chút xem, chuyện gì?” Tiếng cười xuyên qua ống nghe điện thoại truyền tới tai Nhạc Phi, biết được bây giờ tâm trạng anh đang rất tốt. “Anh muốn cảm ơn em thời gian qua đã giúp anh chăm sóc tiểu Tuyên, con bé cũng rất muốn gặp em, giữa trưa có rảnh đi ăn một bữa cơm không?” “Vậy còn anh?” Tuy rằng cô rất muốn đi, nhưng tâm ý của vai nam chính cũng rất quan trọng. “Anh?” “Anh muốn gặp em không?” “Muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối?” Anh hỏi ngược lại, “Em chỉ có thể chọn một.” Đây chắc chắn là một cái bẫy. “Nói dối đi.” Ít nhất lúc ăn cơm có thể có tâm trạng tốt. “Anh không hy vọng em tới.” Không hy vọng mình đi là nói dối, như vậy nói thật không phải là. Hắc hắc! Hẹn địa điểm và thời gian xong, Nhạc Phi cúp điện thoại, nhìn đồng hồ, cười híp mắt trở lại bàn. Khâu Lực nhận thấy chỉ một cuộc điện thoại khiến cho tâm trạng của cô tốt hơn. “Ai gọi vậy?” “Một người bạn.” Cô trả lời đơn giản. “Đúng rồi, anh vừa mới nói tìm em có chuyện gì?” “Anh muốn mời em đi ăn cơm trưa.” “Thật có lỗi, giữa trưa em đã có hẹn rồi.” “Được, anh về công ty trước.” Khâu Lực cũng không dơ dài. “Bye bye.” Tiễn Khâu Lực xong, Nhạc Phi thu thập đồ, ra toilet trang điểm lại, sau đó báo với Viên Viên là phải đi gặp khách hàng. Viên Viên ngẩng đầu đánh giá thủ trường vài lần, nhíu mày hỏi: “Gặp khách hàng?” Cô cảm thấy có vẻ như là đi gặp tình nhân. “Đúng vậy, đây là khách hàng lớn, nếu có điện thoại thì nói hôm nay chị sẽ không về công ty,

có việc gì thì gọi điện thoại cho chị.” Nhất định là khách hàng rất quan trọng, mới có thể khiến thủ trưởng lo lắng trang điểm như thế. Không có trăm ngàn ít nhất cũng có trăm vạn. Điện thoại vừa tắt, Dịch Mạc Lặc ngẩn người trong chốc lát. Đối với “lời nói dối” vừa rồi có chút xúc động, biết rõ nói như vậy sẽ cổ vũ tinh thần cho cô, nhưng, lý trí đâu không lại tình cảm——anh có tình cảm với Nhạc Phi. Cô luôn hấp dẫn anh muốn ở gần hơn, gần hơn. Lý trí và tình cảm vẫn đang đấu đá quyết liệt ở bên trong lòng, nhưng anh muốn đặt cô vào một vị trí đặc biệt, cô cũng không vừa, có ý đồ bắt anh——nhưng mà, không phải là anh không đoán được cô định làm gì. Sự khảo nghiệm ngọt ngào còn ở phía sau——anh sợ một khi cô cảm thấy chán ghét muốn buông tay, anh sẽ không thể có được cô nữa. Mười năm trước bỏ nhà ra đi, trên người anh không có đồng nào cũng chưa từng lo lắng, không ngờ chuyện tình cảm lại khiến anh do dự, thậm chí. Sợ hãi, quả nhiên là khi lớn tuổi sẽ sợ hãi mất đi nhiều thứ. “Ba ba, Tuyền Tuyền mặc như thế này có đẹp không?” Dịch Tuyền thay một bộ váy màu xanh nhạt đi đến trước mặt ba ba xoay một vòng. “Cho dù Tuyền Tuyền mặc gì cũng đẹp.” Hân xoa đầu con gái khen ngợi. Dịch Tuyền lập tức ngồi vào lòng ba ba, cười vui vẻ. “Hi vọng là di tiểu Phi cũng vậy của con.” “Di tiểu Phi thích con như vậy, cho dù con làm lem bùn đất đi ấy cũng thích con.” “Ha ha, vậy còn ba ba? Ba ba có thích di tiểu Phi không?” “ Thích.” Ít nhất thì ở trước mặt con gái anh có thể đổi mặt với tình cảm của mình. “Vậy ba ba sẽ kết hôn với di tiểu Phi sao?” Tuy rằng anh trai lừa cô nói di tiểu Phi giống mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết và cô bé lọ lem, nhưng cô là đứa trẻ thông minh, sẽ không mắc mưu, cô tin tưởng di tiểu Phi sẽ luôn dịu dàng với mình. “ Không biết.” Hai người đều không có bắt đầu, hiện tại muốn kết hôn, rất xa xôi. Dịch Tuyền lại nghiêng đầu, hoang mang hỏi: “Tại sao vậy chứ? Vì sao di tiểu Phi và ba ba đều nói không kết hôn? Không phải người lớn nói thích sẽ kết hôn sao? Hai người không thích sao?” Lúc này cô thừa nhận mình không có thông minh như anh trai, bằng không cũng sẽ không đau đầu như bây giờ. “Bây giờ con còn nhỏ, tương lai con sẽ hiểu.” Lại nói lớn lên cô sẽ biết? “Di tiểu Phi cũng nói như vậy, đi ấy còn nói, nói một câu gì đó, nhưng con nhớ không được, câu nói kia thật là khó hiểu.” “Chờ con lớn lên sẽ hiểu.” Anh lại sờ sờ khuôn mặt con gái. Dịch Tuyền phồng má chu mỏ, sao tất cả mọi người đều nói đợi cô lớn lên sẽ biết, bây giờ biết không tốt sao? Người lớn thật kỳ quái! “Nhưng mà anh trai nói mọi chuyện hôm nay không để ngày mai, nếu chuyện gì cũng phải chờ. . . , nếu như quên thì phải làm sao?” Dịch Mạc Lặc lại nheo nheo mũi con gái, biết vì sao Nhạc Phi thích con bé mê mẩn, bởi vì con bé thật sự rất đáng yêu, nếu có thể, anh hi vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng ở đây, để cho con bé không cần đối mặt với cuộc sống tàn khốc. “Yên tâm, một ngày nào đó con sẽ hiểu, bởi vì có lẽ con sẽ nói với người khác và người khác sẽ nhắc nhở con. Nhưng mà ba ba hi vọng sẽ không phải nói những lời này, bởi vì câu nói kia thật sự rất đau.” Dịch Tuyền càng nghĩ càng, trong đầu xuất hiện nhiều dấu chấm hỏi——Đau đớn là cái gì? “Đừng suy nghĩ nữa, chúng ta nên xuất phát, muộn sẽ không hay.” Bọn họ đến nhà hàng đúng giờ, nhưng mà 5 phút, 10 phút, nửa giờ sau, Nhạc Phi vẫn chưa xuất hiện, sau đó có một tin nhắn được gửi tới, là Nhạc Phi gửi——Xin lỗi, đột nhiên có việc không thể đi được, xin lỗi Tuyền Tuyền giúp em, lần sau em sẽ bồi thường. Kết quả là đêm nay, Dịch Mạc Lặc mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miệng Án Dịch Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hôm sau, Nhạc Phi dậy thật sớm, cho dù biết Tuyền Tuyền sẽ không đến công ty nữa, cô vẫn chuẩn bị bữa sáng cho Dịch Mạc Lặc, hơn nữa là để bồi tội. Tiểu Cao thấy sắc mặt Dịch Mạc Lặc không tốt lắm, lại để ý thấy lúc Nhạc Phi xuất hiện, sắc mặt đồng nghiệp bên cạnh càng tối tăm, hân lập tức hiểu được nên tránh xa, mặt công bị vạ lây. “Em đi tuần tra.” Tiểu Cao nói xong chạy nhanh như chớp. Nhạc Phi thấy sắc mặt Dịch Mạc Lặc thật tệ, không biết nên giải thích thế nào. Thật ra Dịch Mạc Lặc cũng không giận lắm nhưng vẫn cố ý nói: “Không sao, em có việc đột xuất nên anh có thể thông cảm, thật sự không sao, chỉ có Tuyền Tuyền rất thất vọng thôi, về phần anh. Một chút mất hứng cũng không có.” Không mất hứng mà còn trưng ra vẻ mặt như vậy, nếu thật sự mất hứng, chẳng phải là cô tiêu đời sao. “Ba mẹ em đột nhiên đến Đài Bắc thăm em, bởi vì công việc nên rất ít khi em trở về thăm họ, cho nên. Em thật sự xin lỗi, lần sau nhất định sẽ bồi thường cho Tuyền Tuyền.” Cô ngàn vạn lần có lỗi, đây là lần đầu tiên anh hẹn cô đi ăn cơm, cô rất coi trọng, bắt đầu dĩ cha mẹ giả làm, cô không thể không làm tròn đạo hiếu. Dịch Mạc Lặc nghe giải thích của cô xong, tâm trạng cũng khá hơn rất nhiều, vì tưởng bồi cho nên anh tha thứ cho cô. “Thật sự không sao, đương nhiên là cha mẹ quan trọng hơn, anh sẽ nói với Tuyền Tuyền, em đừng để ở trong lòng.” Hai người còn chưa bắt đầu, anh đã có ham muốn giữ lấy không phải là chuyện tốt.”Được rồi, em chạy nhanh lên.” “Đây là bữa sáng cho anh, anh nhất định phải ăn hết, em mới tin anh đã tha thứ cho em.” “Tuyền Tuyền có vẻ như bị tổn thương.” “Hôm nay em có thể đi qua thăm con bé không?” Ánh mắt nai vàng ngạc nhiên của cô chớp chớp trước mặt anh, khiến anh không thể từ chối. “ Được.” “Cảm ơn, em biết là anh tốt nhất mà.” Nhạc Phi còn muốn nói thêm vài câu, nhưng hình như có người đi tới, đành phải ngoan ngoãn lên lầu. Cửa thủy tinh mở ra trong nháy mắt, Mạnh Linh Lan đã nhìn thấy Dịch Mạc Lặc đang nói chuyện với Nhạc Phi, lúc trước nghe đồn Nhạc Phi có tình cảm với Dịch Mạc Lặc, nhưng hai người cũng chỉ dừng lại ở mức độ nghi lễ tiếp đón mà thôi, không có quá nhiều hành động thân mật, cô cũng không để trong lòng, nhưng hôm nay thấy Dịch Mạc Lặc nhận lấy cái gì đó từ tay cô ấy, khiến cho trong lòng cô có chút không thoải mái. Mỗi lần cô đưa cho Dịch Mạc Lặc cái gì đó, anh luôn tỏ vẻ thân thiện, nhưng Nhạc Phi có thể khiến anh mỉm cười, chẳng lẽ Dịch Mạc Lặc thích cô ấy? “Tiểu Mạc, xin chào.” “Chào Mạnh tiểu thư.” “Vừa này là Nhạc tiểu thư lâu 12 đúng không?” “Phải” “Xem ra quan hệ của hai người cũng không tệ lắm!” Cô thờ hỏi. “Bình thường, thời gian trước bảo mẫu chăm sóc cho con gái của tôi bị bệnh, Nhạc tiểu thư giúp đỡ rất nhiều, cô ấy rất thích trẻ con.” Nghe đến việc hôm nay con gái có thể gặp tiểu Phi, nhất định sẽ lại náo loạn nhà anh cho xem. Mạnh Linh Lan cảm nhận thấy được trong lời nói của Dịch Mạc Lặc có chút dung túng cho Nhạc Phi, nên nghĩ đến tin đồn lúc trước, bật thốt lên: “Cô ấy thích trẻ con bởi vì cô ấy cũng có hai đứa nhỏ mà.” “Cô ấy có con rồi?” Dịch Mạc Lặc nghe vậy, sắc mặt trầm xuống. “Em cũng chỉ nghe nói, nếu không làm sao có thể thích trẻ con như vậy? Rất nhiều người đều nói cô ấy cặp kè với ông chủ nên mới có.” “Mạnh tiểu thư, xin tự trọng!” Dịch Mạc Lặc nghe không vô, nghiêm khắc ngăn loại ngôn ngữ phi báng ác ý người khác này. “Tôi tin Mạnh tiểu thư chắc chắn có năng lực phân biệt chuyện thị phi, có những lời có thể nghe nhưng không thể nói, chỉ một câu nói cũng có thể tổn thương người khác, hậu quả của những lời đồn lung tung sẽ có lúc tổn thương chính mình, đừng tưởng rằng lời nói có thể không chịu trách nhiệm.” Vừa đúng lúc tiểu Cao tuần tra trở về, thấy không khí ngọt ngào, vội vàng hoà giải. “Khát nước quá, Mạnh tiểu thư, xin chào!” Mạnh Linh Lan nhìn tiểu Cao, chào một tiếng rồi bắm thang máy đi lên lầu. Tiểu Cao vội vàng thay Mạnh Linh Lan giải thích: “Đây là tin tức vớ vẩn thôi, ở đâu chẳng có, với lại phải có vài chuyện như thế mới có thể làm cho người ta hăng say.” Bọn họ là cộng sự nhiều năm, chưa thấy Dịch Mạc Lặc dùng ngữ điệu nghiêm khắc như vậy nói chuyện với phụ nữ, xem ra lúc trước nói sẽ không rung động nhưng xem ra giờ đã. Hắc hắc, có trò hay để coi, đây không phải là tin tức bình thường nha. “Một khi nói lung tung cũng sẽ không phải là vớ vẩn, mà là hủy danh dự người khác.” “Thì ra anh đề ý đến danh dự của Nhạc tiểu thư như vậy à?” “Cô ấy là bạn của anh, đương nhiên là anh quan tâm.” Dịch Mạc Lặc nhẹ nhàng xóa bỏ nghi ngờ của tiểu Cao. “Lần trước Thường Trung nói em không đẹp mặt, vì sao anh không giúp em giải thích?” “” Bởi vì đó là sự thật. “Di tiểu Phi!” Dịch Tuyền chạy nhanh đến ôm tiểu Phi một cái thật chặt, cô cũng nhiệt tình đáp

lại, hết ôm rồi hôn. Hai người đàn ông nhìn thấy, không hện mà cùng lắc đầu thờ dài —— hôm kia mới gặp mặt, có cần phải khoa trương như vậy không? “Di tiểu Phi, ngày hôm qua ba ba đưa con đi ăn kem, tiếc là người không đến.” “Vây sao, bởi vì di tiểu Phi có chuyện, không thể ăn cơm cùng con, con đừng trách di tiểu Phi nha!” Dịch Tuyền nghiêm trang trả lời: “Sẽ không, ba ba nói di tiểu Phi đột nhiên có việc không thể tới, không sao, lần sau chúng ta sẽ đi cùng nhau, còn có anh trai nữa, được không ạ?” “Được, Tuyền Tuyền ngoan quá.” “Hôm nay di tiểu Phi cũng sẽ ngủ cùng chúng con sao?” “Cái này.” Nhạc Phi quay đầu ném vấn đề gian nan này cho Dịch Mạc Lặc. Dịch Tuyền thông minh quay lại xin xỏ: “Ba ba, ngày mai là thứ Bảy, di tiểu Phi có thể ở lại được không? Làm ơn.” Rõ ràng là không hề có quan hệ máu mủ, vì sao hai người kia lại có ánh mắt tương tự nhau vậy, luôn làm cho anh dễ dàng bình bại như núi đổ. “Có thể, nhưng mà ngày mai con phải ăn cà rốt và mướp đắng, chịu không?” Con gái rất kén ăn, hại anh mỗi lần nghĩ món ăn để nấu một cả óc, nếu không kiên nhẫn giúp, con bé sẽ không thêm ăn. Cà rốt và mướp đắng. Được! Dịch Tuyền làm như thể sắp xông pha trận mạc vậy. “Tuyền Tuyền không phải thỏ con sao? Thỏ con thích nhất là ăn cà rốt, mướp đắng cũng rất có dinh dưỡng, con có thể vì di tiểu Phi a đi mà không kén ăn được không?” Dịch Tuyền chớp chớp đôi mắt vô tội, gật đầu, nhưng lại đưa ra điều kiện: “Vây ngày mai di tiểu Phi cũng phải ngủ với con.” Nói con bé không thông minh, thật sự là khinh người. Cô thấy con bé toàn thông minh đúng lúc quan trọng thì đúng hơn. “Tiểu Tuyền, không thể như vậy, di tiểu Phi cũng có chuyện riêng của mình.” Con gái chỉ coi trọng người ngoài khiến anh dở khóc dở cười. “Không sao, ngày mai em cũng không sao, chỉ cần anh đồng ý, em có thể ở thêm một ngày.” Cô cầu còn không được. Hoàn toàn không biết đang dẫn sói vào nhà, Dịch Tuyền cao hứng phần chần ồm Nhạc Phi một cái thật chặt nữa. “Thật tốt quá! Thật tốt quá!” “Hôm nay di tiểu Phi phải kể chuyện cho con nghe nữa nha! Ba ba toàn kể lung tung. Rõ ràng là Bạch Tuyết công chúa phải ở cùng hoàng tử, ba ba lại kể là ở cùng chó sói, nghe không lọt tai chút nào.” Nhạc Phi nhìn Dịch Cần, chờ hần mở miệng. Dịch Cần then thùng và lúng túng nói: “Lần này con nhất định phải thắng đi!” “Được, di chờ con tới khiêu chiến!” “Di tiểu Phi, ngày mai con có thể ăn bữa sáng di nấu được không? Ba ba toàn cho con ăn món gì không à.” “Đương nhiên là được. Nhưng mà Tuyền Tuyền không được nói như vậy, đó là bữa sáng tình yêu mà ba ba chuẩn bị cho con, mỗi ngày ba ba đều phải đi làm vất vả, ngày nghỉ còn phải làm bữa sáng cho con ăn, con nhất định phải vui vẻ ăn sạch, nếu không ba ba sẽ buồn, hiểu không?” “Dạ.” Dịch Tuyền nhìn ba ba cười cười. “Di tiểu Phi, chúng ta đi tắm đi.” “Được, tiểu Cần muốn đi cùng không?” Cô biết rõ còn có hỏi. Dịch Cần đỏ mặt, trả lời: “Tự con sẽ tắm!” Một lớn một nhỏ nắm tay nhau vui vẻ đi tắm, một lớn một nhỏ bên ngoài nhìn nhau không nói gì. Dịch Cần trở về phòng chuẩn bị bài tập, Dịch Mạc Lặc cũng như thường ở lại phòng khách luyện tập thể dục, đồng thời suy nghĩ vài việc. Anh là bảo vệ, tất nhiên thể lực cũng phải tốt hơn người bình thường, đây cũng là thành quả anh tích lũy mỗi ngày, anh không có tiền đến phòng tập thể thao, mỗi ngày chỉ dựa vào vài tiếng ở nhà tự mình luyện tập và chạy bộ mỗi sáng sớm, ngày nghỉ còn đi đến võ quán của Giang lão cha làm trợ giảng, thuận tiện luyện tập. Gần đây Giang lão cha hi vọng anh có thể giúp thêm hai ngày, kỳ thật anh cũng tưởng định nhận việc này, bởi vì không yên lòng để hai đứa nhỏ ở nhà, đi lại cũng bất tiện, nhưng Tuyền Tuyền sắp phải đến trường, mặc dù tiền lương bảo vệ cao, nhưng đó cũng chỉ là tiền lương làm theo ca, không làm ban đêm thì tiền lương bị mất đi một phần ba, anh lấy gì để bù vào số đó được. Mỗi ngày có chỉ tiêu cố định, anh còn phải giúp hai đứa nhỏ học bài, hơn nữa còn phí bảo hiểm, không phải là anh không muốn đăng ký bảo hiểm sớm, nhưng thật sự là không có dư tiền để chuẩn bị cho tương lai bọn trẻ, thời gian làm bảo vệ không cố định, thường là bấp bênh, nhưng võ quán đã có thời gian cố định, có lẽ anh nên suy nghĩ thật kỹ. “Di tiểu Phi, đi.” Phòng tắm truyền đến tiếng cười đùa vui vẻ sung sướng của con gái, làm anh cũng nở nụ cười. Thật cuộc sống của bọn họ còn khổ hơn nhiều người, mỗi khi anh cảm thấy sắp chống đỡ không được, tiếng cười của hai đứa nhỏ đã giúp anh tiếp tục đi tới đích, anh sẽ không nghĩ đến khổ, tóm lại, anh có thể làm được cái gì thì sẽ dốc hết toàn lực, anh sẽ không để cho mình hối hận. Đã hít đất xong hai trăm cái, anh tiếp tục gập bụng thêm một trăm cái, sau đó còn muốn luyện tập với bao cát. Giờ này không chỉ có huấn luyện thể lực, cũng nhân cơ hội khiến cho anh bỏ hết suy nghĩ đen tối ra khỏi đầu, để anh không làm gì quá đáng. Thật vất vả mới đỡ được hai đứa nhỏ đi ngủ, Nhạc Phi cũng đã buồn ngủ lắm rồi, nhưng ánh sáng từ phòng khách xuyên qua khe hở dưới cửa chiếu vào, cô nhẹ nhàng bước xuống giường đi vào phòng khách, thấy Dịch Mạc Lặc nằm trên ghế sa lon, hai tay khoanh trước ngực, giống như đang chợp mắt, cạnh sofa có một chiếc đèn bàn chiếu vào anh làm cô cảm thấy lúc này có vẻ như anh dịu dàng hơn. Cô rón ra rón rén đến gần, hai tay chống cằm ngồi cạnh quan sát. Trước kia, cô cũng thường xuyên nhìn lên anh như vậy, dường như khoảng cách giữa bây giờ và lúc đó rất gần, chẳng qua là lúc ấy thuần khiết thương thức, giờ phút này càng lúc càng muốn anh; thời gian quả thật là quý đối với tình cảm của con người, nhưng mà sau khi gặp lại, cô càng yêu anh hơn. Thích một người sẽ không tính toán được mất, cả ngày chỉ nghĩ đến đối phương, không nhìn thấy sẽ nhớ nhung. Trước đây loại tình trạng này chưa bao giờ xuất hiện trên người cô, tất cả mọi người đều nghĩ rằng cô lãnh cảm, cho đến khi anh xuất hiện, mới chứng minh thì ra cô cũng có cảm giác, và cảm giác này chỉ dành cho một mình anh —— cho dù tướng mạo của anh cũng rất xấu, giống y chang Tuyền Tuyền, anh lại không mơ tưởng, không dính líu đến chuyện tình cảm, cũng chẳng lãng mạn, điểm này tiểu Cần hoàn toàn di truyền từ anh, cho dù đứng ở trước mặt cô là một người đàn ông hơn anh về mọi mặt, cô vẫn chỉ thích anh. Nếu anh thật sự không có ý định kết hôn, cô cũng sẽ không ép, chỉ cần hai người tay trong tay là quá đủ, cô cũng không tham lam lắm. “Mạc Lặc, từ trước đến nay em không tham lam, chỉ cần lòng của anh có thể dành ra một phần tư cho em là đủ rồi, một phần tư là của chính anh, một phần tư là dành cho Tuyền Tuyền và tiểu Cần, một phần tư còn lại là dành cho người vợ đã mất của anh. À, nếu anh cảm thấy như vậy vẫn là quá nhiều, vậy. Một phần năm cũng được, anh cảm thấy thế nào?” Nhạc Phi tiếp tục nhìn chăm chú đáng người to lớn của anh. Trước kia thân hình của anh đã rất đẹp, bây giờ được luyện tập thì càng hoàn mỹ, đáng tiếc còn có một vật hình chữ T che mắt, nếu không có thể xem được cảnh xuân. (Di: bà này biến thái kinh hồn=)) “Mạc Lặc, nếu anh không tỉnh lại, em sẽ hôn anh đó!” Cô cười cười thì thâm bên tai anh. Nếu không tỉnh lại, cô sẽ biến thành đại sắc lang. “Mạc Lặc, Mạc Lặc, Mạc Lặc, Mạc Lặc, Mạc Lặc, Mạc Lặc, Mạc Lặc. Em thật sự rất thích tên của anh, thích con người anh, anh có thể xem em như công chúa của anh được không? Em nhất định sẽ yêu thương anh.” Vây mà còn chưa chịu tỉnh? Mạc Lặc, nếu anh không tỉnh lại, em sẽ hôn thật đó! Thật sự thật sự thật sự sẽ hôn đó!” Cô đã cho anh cơ hội cuối cùng, anh vẫn không đem năm, vậy đừng trách cô —— Nhạc Phi cúi người, chậm rãi tới gần, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng lượn lờ trên khuôn mặt anh, đã lâu rồi cô không dựa sát vào anh như vậy rồi, ngay lúc phiên môi kia sắp dán vào khuôn mặt anh. . . . “Di tiểu Phi, di đang làm gì ở đó vậy?” Giọng nói non nớt từ phía sau vang lên, Nhạc Phi quay đầu lại thấy Dịch Tuyền nhón mũi chân, nhìn cô hỏi. Lập tức, cô cảm thấy mặt mình bốc hỏa. “À, di đang.” Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết nên giải thích thế nào. Dịch Tuyền nghiêng đầu nhẫn nại chờ cô giải thích, Nhạc Phi không biết nói như thế nào về việc mình có ý đồ nhúng chàm cha của cô bé. “Tuyền Tuyền, sao con tỉnh rồi?” Cô quyết định dời lực chú ý của cô bé. “Con định đi toilet. Di tiểu Phi, di đang làm gì đây ạ?” Mặc dù còn nhỏ nhưng không có nghĩa là cô bé quên mất việc trước đó năm giây. “À.” Bây giờ cô chỉ muốn đâm đầu vào đầu hũ tử sát. “Thật ra.” “Di tiểu Phi của con đang giúp ba ba tìm con gián chạy trốn.” Dịch Mạc Lặc không biết đã tỉnh từ lúc nào lên tiếng giúp cô giải vây. Nhạc Phi vừa thoát một cái phiền phức lại xuất hiện thêm một cái, thật sự là xui xẻo mà! “À.” Dịch Tuyền dụi dụi mắt nói: “Vây di tìm xong rồi vào ngủ với con nhé.” Cô bé ngoan ngoãn đi toilet, sau đó lại ngoan ngoãn trở về phòng, hoàn toàn không cần quan tâm đến chuyện người lớn. “Thật là đáng tiếc, thiếu chút nữa là bị em ăn đầu hũ rồi.” Anh cười đắc ý. Nhạc Phi lạnh lùng liếc anh một cái. Đợi cô vào phòng, Dịch Mạc Lặc nằm bò ra sofa cười tiếp. Nắng sớm dịu dàng chiếu qua khung cửa sổ, sau khi Dịch Mạc Lặc chạy bộ ba cây số như thường lệ thì về nhà, vừa bước qua cửa đã thấy trên bàn có nồi cháo khoai lang nóng hổi hấp và vài món ăn khác. Dịch Cần và Tuyền Tuyền ngoan ngoãn ngồi khoanh tay trước bàn ăn, dường như sự phòng bị của tiểu Cần với Nhạc Phi đã tan thành mây khói, hai người tranh cãi rất vui vẻ. Dịch Mạc Lặc tắm xong, đi ra thấy màn này, trong lòng cảm thấy xúc động, nghĩ đến những lời Thường Trung đã nói. Tuy bọn họ còn nhỏ, cần được mẹ chăm sóc, nhưng anh cũng không muốn làm phiền Nhạc Phi, nếu như bọn họ cứ ở chung như thế này, chỉ sợ càng lúc anh càng quen với sự có mặt của cô, đến lúc đó nếu như cô phải rời đi thì phải làm thế nào? “Ba ba, di tiểu Phi nấu cháo khoai lang rất ngọt, xào trứng cũng ngon, ba ba mau lại đây ăn đi.” Dịch Tuyền vẫy vẫy tay với ba ba. Ngay khi Dịch Mạc Lặc ngồi xuống, trước mặt cũng có một chén cháo. Một nhà bốn người hạnh phúc cùng nhau ăn điểm tâm —— đây là khát khao mà anh từng có, không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cần bình an hoà thuận vui vẻ. “Mạc

Lặc, em nghe tiểu Cần nói ngày nghỉ anh đều đến một võ quán làm trợ giảng, hôm nay em có thể đi theo anh để xem không?” Hơn mười năm trước từng nhìn thấy anh đánh một lần, không biết bây giờ có tiến bộ hay không. “Hoan nghênh.” “Anh luyện Judo, Không Thủ đạo hay là quyền đạo?” “Bát Cực Quyền.” “Hà?” Cô chưa từng nghe qua. Hai lớn hai nhỏ xuất hiện đúng giờ ở “Hàng võ quán”, bên trong đã có nhiều đệ tử đang làm người. Nhạc Phi hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là Bát Cực Quyền, khi anh giải thích cho cô biết cái gì gọi là Bát Cực Quyền, rồi “Bát Đại Hiện” tam bộ, còn có nhiều loại tán chiêu tán thủ gì gì đó, trong lúc anh nói, cô chỉ mỉm cười không trả lời, bởi vì dù có nghe cũng không hiểu. Cũng may Hàng võ quán rất gần, bằng không chỉ sợ còn phải tiếp tục nghe. Hai đứa nhỏ kia hiển nhiên là rất hay qua đây với anh, đưa cô đến chỗ quen thuộc ngồi, quan sát đệ tử luyện tập cùng với tư thế võ thuật oai hùng của Dịch Mạc Lặc. “Ba ba rất mạnh đó!” Dịch Tuyên vui vẻ nói. Đương nhiên là cô biết người trong mình mạnh nhất, điểm ấy không cần phải nghi ngờ. Người lên sân khấu đầu tiên là sư phó của Hàng võ quán Giang lão cha, ông phát biểu 3 phút, sau đó để Mạc Lặc dẫn dắt đệ tử luyện tập các động tác cơ bản. “Bây giờ họ đang luyện tay không.” Dịch Cần giải thích. (Di: ta chém TT TT) “Tiểu Cần, con cũng biết à?” “Xem lâu sẽ biết thôi.” Hân kiều ngạo hất cằm lên, nói, “Ba ba nói chờ con lớn hơn một chút nữa thì có thể để con luyện tập cùng.” “Con thích luyện quyền?” “Dạ, rất hay mà.” Ánh mắt của hân tràn ngập sùng bái với ba ba. “Di tiểu Phi, dĩ có thể không thể giúp con khuyên ba ba nhận công việc này không?” “Việc gì?” “Giang lão sư muốn mời ba ba làm huấn luyện viên võ thuật vào thứ Ba, thứ tư, tuy rằng hiện tại ba ba là trợ giảng, nhưng lão sư đã nói ba ba có thể trở thành huấn luyện viên võ thuật rồi, nhưng bởi vì thời gian là buổi tối, ba ba lo lắng cho bọn con, cho nên khá khó khăn. Con cũng đã từng nói với ba ba, nhưng ba ba nói con là trẻ con bảo con đừng quan tâm, nhưng mà con cảm thấy con đã khá lớn rồi, hơn nữa cũng chỉ mất hai tiếng, thật sự không có vấn đề gì.” Dịch Cần càng nói sắc mặt càng trầm trọng. Nhạc Phi cười gượng, sờ sờ đầu của hân trả lời: “Di biết con cũng lo lắng về việc kiếm tiền, nhưng như lời ba con nói, con còn nhỏ, thật sự không cần lo lắng việc này. Nếu hôm nay ba ba con đi làm, buổi tối đột nhiên các con xảy ra chuyện gì, ba con lại không ở bên cạnh, đến lúc đó nhất định ba con sẽ tự trách mình, dù sao các con cũng là bảo bối quan trọng nhất. Tiền có thể từ từ kiếm, nhưng các con lại không thể có chuyện, hiểu không?” Dịch Cần nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ hiểu được. “Nhưng mà, nếu con có thể ở trước mặt ba ba con dốc toàn lực khen di, nói con rất thích di, nói không chừng ba con sẽ để cho di tới trông hai con vào hai ngày đó, như vậy không phải là một mũi tên trúng hai đích sao?” Hắc hắc. Dịch Cần nhìn cô, dường như định nói gì đó nhưng lại thôi. “Sao vậy?” Cô biết tiểu Cần là đứa nhỏ trưởng thành sớm, phải nói chuyện nghiêm túc mới được. “Di thật sự yêu thích bọn con sao?” “Đương nhiên rồi, con và Tuyên Tuyên đều ngoan ngoan lại đáng yêu, muốn di chọn giữa các con và ba ba con, nhất định di sẽ không chút do dự chọn các con. Nhưng mà không được nói cho ba con biết nha, nếu không ba con sẽ ghen.” “Kỳ thật.” Hân có một bí mật, không biết có nên nói hay không, nói ra sợ là di tiểu Phi sẽ không đối xử tốt với hân và Tuyên Tuyên nữa. “Cái gì?” “Không. Không có việc gì, không có việc gì.” Quên đi, hân quyết định tạm thời không nói. Nhạc Phi không hỏi nữa, quay đầu lại tiếp tục thưởng thức Dịch Mạc Lặc đẹp trai. Mười hai giờ chấm dứt khóa buổi sáng, Giang lão cha và Dịch Mạc Lặc đi tới chào hỏi. “Nhạc tiểu thư, xin chào.” Giang lão cha đã sáu mươi tuổi, dáng người lại giống như chỉ hơn bốn mươi một chút, trên mặt cũng không có nhiều nếp nhăn, không giống người già cùng tuổi cho lắm, tinh thần vẫn rất phấn chấn. “Giang lão cha, xin chào. Buổi biểu diễn rất hay.” Giang lão cha nhìn Dịch Mạc Lặc một cái, cười ha ha. “Không sai, không ngờ là Nhạc tiểu thư cũng biết Bát Cực Quyền.” Nhạc Phi sờ sờ đầu Dịch Cần, khiêm tốn nói: “Không có, là mới học thôi, tất cả đều là do tiểu Cần nói cho con biết, hình như cậu nhóc rất có khiếu.” “Tiểu Cần đã tới đây năm năm rồi, có lẽ còn rành hơn mto65 số người ở đây nữa, ha ha ha. Chú đã lớn tuổi, chiêu thức của Tiểu Mạc càng ngày càng gọn gàng chuẩn xác, chương trình học buổi chiều chủ yếu là các động tác khó, con có thể xem. Mọi người đi ăn cơm trước đi!” Giang lão cha nói xong, xoay người trở lại văn phòng. “Ba người chờ ở chỗ này, ba đi tắm rửa.” Dịch Mạc Lặc nói. Vì thế, một lớn hai nhỏ lại ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, lúc này có vài đệ tử đến bắt chuyện, trong đó có mấy thành phần đầu gấu, thì ra Giang lão cha sợ bọn họ phá phách, vì thế dạy cho bọn họ luyện Bát Cực Quyền miễn phí, thứ nhất có thể phát tiết tinh lực, thứ hai cũng có thể tránh việc đi quậy phá. Bọn họ nghĩ cô là bạn gái của Dịch Mạc Lặc, cô cảm giác được nơi này rất có ý nghĩa với anh, cho nên giải thích để anh khỏi khó xử. “Tôi chỉ là bạn bè bình thường.” “Ngoại trừ tiểu Cả và Tuyên Tuyên, Dịch trợ giảng chưa từng mang ‘bạn bè’ đến đây, nhất định là Nhạc tiểu thư không phải bạn bè bình thường! Nói thật đi, hai người có phải là người yêu hay không? Bọn tôi sẽ giữ bí mật cho.” Một tiếng trống vang lên, nam sinh đang hỏi bị cốc vào đầu một cái. “Nếu em có thể giữ bí mật, thì thế giới này cũng không có bí mật, nhanh chóng đi ăn cơm, rồi giúp cha em sửa lại sân tập đi.” Vài nam sinh khác cùng kêu lên, sau đó đảo mắt nhanh như chớp. Dịch Tuyên nắm tay ba ba, cười lớn: “Ba ba thật uy phong!” “Tuyên Tuyên thật chân chó.” (Di: ta muốn đổi từ này nhưng không tiện lắm, thôi thì cứ để vậy -,-) “Nào có, con là chân thỏ.” Tuyên Tuyên bĩu môi trả lời. “Cho dù là chân chó hay chân thỏ, vẫn đều là chân, thôi, chúng ta nên đi ăn cơm!” Nhạc Phi trêu ghẹo. Dịch Tuyên lập tức chạy ra cửa mang giày, Dịch Cần chậm rãi đi tới. “Có thấy nhầm chân hay không?” Dịch Mạc Lặc hỏi cô. “Không biết, tuy rằng em xem không hiểu, nhưng tiểu Cần sẽ giải thích cho em, hơn nữa anh tập luyện rất hay, em xem không chớp mắt.” Thật sự cô không hiểu gì cả, chỉ có hứng thú với anh. “Buổi chiều em có việc thì đi trước đi, không sao đâu.” “Em không sao, hơn nữa, em đã đồng ý sẽ chơi với hai đứa nhỏ cả ngày, không dễ để em biến thành kẻ nói dối được. À, vì sao anh lại học Bát Cực Quyền?” “Vừa tới Đài Bắc, anh không biết cũng không hiểu gì, từng tham gia giang hồ, một lần dùng binh khí đánh nhau, anh bị cảnh sát bắt đi, ba mẹ anh không chịu đến nộp tiền bảo lãnh, vừa đúng lúc Giang lão cha đang pha trà nói chuyện phiếm ở bót cảnh sát, chú ấy thuận tiện nộp tiền bảo lãnh cho anh ra ngoài, sau anh ở lại đây học Bát Cực Quyền.” Hồi tưởng lại lúc ấy, anh phản nghịch, xúc động, tính tình lại xấu, thường xuyên đánh nhau với đối phương, cục cảnh sát biến thành nơi ở trọ của anh, cho đến khi gặp gỡ với Giang lão cha, mới thay đổi anh. Giang lão cha cũng không lái nhai, nói chuyện chỉ nói trọng điểm và cũng chỉ nói một lần, trong mắt cha mẹ anh không hề có chỗ đứng, nhưng trong mắt Giang lão cha anh là một thiên tài. Giang lão cha không có nhiều tiền, lại vui vẻ giúp người, không bắt bảo an, đi theo bên người Giang lão cha đã lâu, anh mới dám cầm đầu cũng dần dần thay đổi, trở thành người khác, lấy Giang lão cha làm mục tiêu, anh hoàn toàn giống như Giang lão cha vậy. “Vậy là cũng đã hơn mười năm rồi, thời gian trôi qua thực vui vẻ.” Từng câu Dịch Mạc Lặc giữa nói đều toát lên sự tôn trọng với Giang lão cha, cô có thể thấy được ở trong lòng anh Giang lão cha là người không thể thay thế được, vừa mới nói chuyện với nhau vài câu, cô cũng có thể cảm nhận được Giang lão cha rộng rãi trí tuệ và rất cá tính. “Chú ấy muốn anh làm thêm hai ngày phải không?” “Ừ.” Anh biết là do con trai nói. “Anh nhận đi, tuổi chú ấy cũng lớn, chú ấy lại rất coi trọng anh, anh cứ làm đi, về phần tiểu Cần và Tuyên Tuyên, em sẽ chăm sóc cho.” “Ban ngày em làm việc cũng rất mệt mỏi, hơn nữa em đã giúp anh nhiều rồi, đừng miễn cưỡng nữa.” “Anh lại quên lời nói của em rồi, tất cả đều do em cam tình nguyện. Làm chuyện mình thích rất hứng thú, sẽ không cảm thấy mệt mỏi, ngược lại, nếu quá mức áp lực nói không chừng còn có thể bị stress, anh nhận tâm để em bị bệnh sao?” “Hình như từ chối em lại biến thành lỗi của anh thì phải?” “Đương nhiên!” Ngàn sai vạn sai cũng không phải là lỗi của cô. “Cám ơn em.” “Ba ba, di tiểu Phi đi nhanh chút đi i, con đói.” Buổi sáng chủ nhật Nhạc Phi có việc, vì thế hi có thể hẹn gặp lúc ba giờ chiều đi chơi hồ. Chuyện buổi sáng thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là lần trước cha mẹ đến Đài Bắc một chuyến để giúp cô đi gặp mặt thôi, giống như chu kỳ sinh lý, một tháng sẽ có một lần. Lúc ban đầu dùng sức phản kháng, về sau tự biết là không đáng, đành phải yên lặng hy sinh chính mình. Đã từng gặp mặt vài người đàn ông, đều phù hợp với điều kiện của cha cô, không phải chức cao, cũng là giới giang, tóm lại, dựa theo thuyết pháp môn đăng hộ đối của cha cô thì nhất định sẽ không để cô chịu thiệt. Từ trước đến nay cô luôn là người chủ động, chỉ cần muốn là làm đến cùng, cho dù rút lui cũng phải thật vui vẻ, sẽ không để mình chịu thiệt. Cô đi gặp mặt cũng chỉ vì hiếu thuận mà thôi. Hôm nay vị Dương tiên sinh này cũng không ngoại lệ, tiền lương cao, bằng cấp cao, thân thể cũng rất tốt, không biết cha cô tìm được đối tượng tốt này bằng cách nào, nhưng cô chỉ biết là khác xa hình tượng trong lòng cô. Cô nhớ là đã từng ám chỉ với cha rồi, cô chỉ có hứng thú với người có cơ bắp cuộn cuộn, những người gầy ốm làm cho cô không có cảm giác gì hết. Tuy Dịch Mạc Lặc cũng gầy, nhưng ít ra còn có cơ bắp rắn chắc. Tốt như Trần tiên sinh, điều kiện khá tốt, là người rất có chí hướng, ăn xong một bữa cơm cũng nghe anh ta tụng kinh ước chừng hơn năm mươi phút, lỗ tai cũng muốn điếc luôn. Tốt như Canh tiên sinh, bộ dạng cũng thành thật, khuyết điểm duy nhất là không tự tin vào bản thân, đi đường không thể ngẩng cao đầu ưỡn ngực, vốn đã không cao vóc lại còn còng lưng khiến cho đi cạnh cô trở thành người đẹp và quái vật. Tốt như Hứa tiên sinh, tìm không thấy một khuyết điểm

nào, vô tình lại gặp bạn gái trước của anh ta, bạn gái trước nói xấu Hứa tiên sinh không ít, sau khi nghe xong, ý chí quyết định buông tha, kết quả ba tháng sau nghe nói bọn họ hợp lại, lý do kết hôn là bởi vì nhà gái bụng lớn. Vì sao cô lại nhớ rõ ràng như vậy? Bởi vì nếu không nhớ rõ ràng, cha cô sẽ nói cô có ý phá hư buổi gặp mặt, cho nên những người đã từng gặp mặt cô đều ghi lại trong một cuốn sổ, đề phòng cha cô lại lôi chuyện cũ ra nói. Lần này Dương tiên sinh thật sự rất tốt, là người biết săn sóc, là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng cô đã có người thương. Ôi trời, vì sao luôn là cô từ chối người khác mà không phải là người ta từ chối cô, ông trời muốn cô cắn rứt lương tâm sao? Lúc ra về, cô cũng không giấu Dịch Mạc Lặc, nói thẳng là đi xem mặt, về mặt của anh vẫn vậy làm cho cô bị tổn thương chút ít, nhưng dù sao không thay đổi cũng tốt, làm cô đỡ phải cảm thấy áy náy với cha. “Nhạc tiểu thư, cô có hứng thú với nghệ thuật không?” Dương tiên sinh khách sáo hỏi. “Tôi chỉ là người bình thường, không hiểu lắm.” Đối phương là giáo sư, nói chuyện cũng thật khách sáo, nhưng mà khách sáo quá đáng sẽ có chút không được tự nhiên. Đáng lẽ bọn họ nên trò chuyện với nhau thật vui, tán gẫu vài chuyện, nhưng trong đầu cô còn đang nghĩ vài chuyện khác, ví dụ như phải chụp nhiều ảnh cho gia đình khi đi chơi hồ. “Kỳ thật nghệ thuật là chủ quan, người bình thường cũng có thể nhìn ra sự thú vị, chính tôi cũng không hiểu lắm, chỉ là thích thưởng thức tác phẩm, Bắc Mĩ quán gần đây có triển lãm, không biết Nhạc tiểu thư có thời gian rảnh không?” Dương tiên sinh càng khách sáo, cô càng khó từ chối, nhưng vẫn phải làm, tuy rằng Dương tiên sinh là người tốt, nhưng không có cảm giác vẫn là không có cảm giác. “À.” Chợt nghe một tiếng thét kinh hãi, một ly cà phê nóng hổi hất thẳng vào quần Tây của Dương tiên sinh, anh ta nổi trận lôi đình đứng lên, mắng: “Cô làm gì vậy? Sao lại không cẩn thận như thế? Nếu như tôi bị phỏng thì phải làm sao?” Nữ phục vụ sợ tới mức liên tục cúi đầu xin lỗi, Nhạc Phi cũng hoảng sợ, thật không ngờ Dương tiên sinh là cáo đội lột cừu —— bề ngoài thật gạt người. Nếu đổi lại là Dịch Mạc Lặc, cho dù nặc trên người tây trang giá trị xa xỉ, chắc cũng chỉ cười trừ. Lần trước ở công ty, cô vừa vào đại sảnh, thấy anh bị một công nhân đẩy xe đụng vào, vật nặng rơi vào người anh, chẳng những anh không giận, còn giúp đối phương chất hàng lại đằng hoàng, đề phòng làm bị thương người khác. Cô phục hồi tinh thần lại, Dương tiên sinh đã ngồi xuống, nhưng giữa hai hàng lâu này vẫn châu lại, có thể thấy được người này tu dưỡng không đủ, chỉ biết giả vờ, cùng loại người chỉ biết chú ý bề ngoài ở chung rất mệt. “Anh không sao chứ?” Vẫn phải có lễ phép. Thật ra cô cũng rất biết giả vờ. “Không sao, tiêu chuẩn phục vụ của khách sạn năm sao này thật kém, quên đi, không nói nữa, Nhạc tiểu thư có rảnh không?” “Cám ơn lời mời của anh, nhưng tôi còn có việc.” Đã không có cảm giác, giờ ấn tượng càng tệ hơn. “Thật đáng tiếc, đành phải để lần sau.” Dương tiên sinh cảm thấy tiếc nuối. Lần sau? Tinh lại đi. “Dương tiên sinh, thực xin lỗi, Thật ra đối với anh, tôi.” Nhạc phi vừa mới mở miệng định giải thích, liền nghe được tiếng khóc quen thuộc. “Hu hu hu.” Dịch Cận nắm tay em gái đi đến bên cạnh cô, khóc sụt sùi. “Con, con tìm không thấy ba ba.” Dịch Mạc Lặc cũng tới? Nhạc Phi lén lút quay đầu nhìn xung quanh, quả thực thấy một bóng lưng quen thuộc. Mới hai giờ thôi mà. Vốn là cô định đi đón bọn họ, không ngờ anh lại đến đây, chắc chắn là nhớ kỹ tên khách sạn mà cô thuận miệng nói ra rồi, ha ha. “Nhạc tiểu thư, thì ra cô đã có con rồi?” Dương tiên sinh kinh ngạc, lửa giận lại bốc lên. Tính tình người này không tốt. Cô lười giải thích quyết định đàm đạo phải theo lao. “Đừng vậy, tôi đang muốn nói cho anh biết, tuy rằng tôi còn chưa kết hôn, nhưng tôi có tổng cộng năm đứa con, tôi cảm thấy tốt nhất là nên nói rõ trước với Dương tiên sinh, miễn cho anh trách tôi.” “Năm đứa con? Hơi quá đáng! Ai có thể nhận người phụ nữ mang theo năm đứa con riêng chứ? Nhạc tiểu thư, các người gạt người hơi quá rồi đấy.” Dương tiên sinh cảm thấy mình bị lừa phi thường phẫn nộ. “Cha mẹ tôi không biết tôi có con nhỏ, anh đừng trách họ.” Dương tiên sinh nghe xong càng giận tím mặt, chất vấn: “Cô đã có con vì sao còn đi xem mắt? Vì sao không nói rõ ràng trước? Có phải có ý định gạt người hay không?” “Hôm kia tôi mới biết việc đi xem mắt, ngay cả mặt mũi anh thế nào tôi còn chưa gặp, chỉ nghe nói là đi của anh chủ động nhờ vả cha tôi đến nói với tôi, tôi không từ chối được cha nên đành phải đến, đang muốn nói rõ ràng cho anh, anh lại nói từ đầu đến đuôi không ngừng, khiến tôi không tìm thấy cơ hội xen mồm.” Ngần sai vạ sai cũng không phải là lỗi của cô. “Được, là lỗi của tôi, hừ!” Dương tiên sinh phẫn nộ rồi đi, thiếu chút nữa đụng vào Dịch Cận. “Chắc, thật không có phong độ.” Cô khinh thường nói. “Rõ ràng là đi lừa gạt người đang trước.” Dịch Cận lúng ta lúng túng nói. “Đi gạt người ta bao giờ? Là bản thân anh ta không chịu hỏi rõ, sao lại trách đi?” “Đi tiểu Phi, đi thật sự có năm đứa con sao?” Dịch Tuyên tò mò hỏi, “Sao con chưa từng gặp?” “Đừng vậy, bởi vì bọn họ đều ở Châu Phi.” Cô đang muốn nhận con nuôi từ lục địa đó. “Châu Phi. Ở đâu?” “Rất xa, rất xa.” Cô nhéo nhéo cái mũi của Dịch Tuyên. “Sao các con lại không tìm được ba ba?” “Anh trai giúp con đi tiểu, nhưng lúc đi ra tìm không thấy ba ba, anh trai nói tới hỏi đi tiểu Phi, hơn nữa không cần gọi là đi, nhất định có thể tìm được ba ba!” Dịch Tuyên cười vui vẻ, tuy rằng không hiểu vì sao. Nhạc Phi nhìn tên nhóc Dịch Cận đang làm bộ như không có việc gì kia, thật là một đứa nhỏ ác ma! Bọn họ rời khỏi khách sạn, Dịch Mạc Lặc đã chờ ở bên ngoài, anh thấy Nhạc Phi cũng đi ra thì cảm thấy kinh ngạc. “Vì sao em.” “Mất hứng khi nhìn thấy em sớm sao?” “Đương nhiên không phải. Anh chỉ nghĩ em không có nhanh chóng kết thúc như vậy.” “Phải không? Nếu không nghĩ em sẽ sớm kết thúc như vậy, thì tại sao lại đến đây sớm?” Cô lại gần. “Bởi vì Tuyên Tuyên âm ỹ muốn tới chờ em.” Đáp án đường hoàng, Dịch Mạc Lặc nói mà mặt không đỏ hơi thở không gấp. Nhạc Phi thuận tiện ôm lấy tay anh, Dịch Mạc Lặc sững sờ một chút, không kháng cự sự thân mật của cô, ngược lại khép chặt cánh tay, như thể không muốn cô buông tay, làm cho lòng cô nở đầy hoa. “Đi tiểu Phi, chúng ta có thể mang khoai tây chiên đi theo không?” Nhạc Phi nắm bàn tay bé nhỏ của cô bé, cười đáp: “Đương nhiên là được, chúng ta đi MacDonald trước, sau đó buổi tối ăn luôn ba con.” Tay Dịch Mạc Lặc nhận chìa khóa đột nhiên cứng lại. Hắc hắc, lần này cô không nói sai.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miệng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Từ trước đến nay Nhạc Phi nói được thì làm được. Đêm đó, cô dỗ hai đứa nhỏ kia ngủ xong, liền lén lút chui vào phòng Dịch Mạc Lặc; vai nam chính đã sớm biết rằng cô sẽ có hành động này, ngồi ở trên giường đợi cô đại giá quang lâm. Nhạc Phi cũng không gượng ép, trực tiếp trên giường ngồi chồm hồm trên người anh, hai tay vuốt ve da thịt của anh, trong lòng vô cùng thỏa mãn, chờ đợi đã lâu, cuối cùng đã có thể nhâm nháp bữa đại tiệc này. Dịch Mạc Lặc luôn tay vào mái tóc mềm mại của cô, sau đó trườn tới lưng, thấp giọng nói: “Anh không thú vị lại không lãng mạn, không có khả năng sẽ cho em sự bất ngờ nào tương lai nếu em hối hận, anh cũng sẽ không để em đi, em nên suy nghĩ cẩn thận.” Một khi đã muốn, anh sẽ không tha cho cô. “Mấy trăm năm trước còn có thể suy nghĩ, em quen biết anh cũng không phải ngày một ngày hai.” Cảm nhận được cơ bắp rắn chắc của anh, cô cảm thấy mình giống như sắc nữ. “Bây giờ ngay cả với tình yêu anh cũng có tính toán, giả sử anh được hạnh phúc còn em lại gặp phiền phức, vậy không thiệt thòi cho em sao?” Nhạc Phi cười ngọt ngào, càng nhìn càng đẹp. “Anh đã để cho em lên giường của anh, không phải là chứng tỏ anh đã chấp nhận em sao? Vậy thì em có thiệt thòi gì đâu?” Dịch Mạc Lặc cười. “Thực ra, buổi chiều thấy em và người đàn ông kia cười nói vui vẻ, anh rất ghen tị.” “Ha ha, biết ghen tị là chuyện tốt.” Anh xoa xoa cánh tay trắng nõn của cô, “. Đây là điều em thật sự muốn sao?” “Sao. Đột nhiên.” Cô liếm liếm môi, đáng người to lớn của anh đã sớm làm cô ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể nhào tới ăn anh ngay lập tức, để thỏa mãn dục vọng nhiều năm qua. (Đi: câu này phải là của nam chính chứ nhể =,=) “Không hối hận sao?” Dịch Mạc Lặc lộ vẻ khó xử, chưa quên cặp mắt mê người lộ ra vẻ tham lam. Người

con gái này thật sự là hảo sắc không đời, không có tiến bộ gì cả. Nhạc Phi chớp mắt mấy cái, khoe miệng nhếch lên, cười nhạo câu hỏi ngu xuẩn của anh. “Sao phải hối hận? Không phải là anh cũng biết em rất muốn anh sao?” Cô muốn anh, mười năm trước vội vàng mà bỏ mất, mười năm sau, cô đã hai mươi tám, năm tháng như bay, nhưng cái cô lo lắng không phải là tuổi, mà là bỏ qua lần này nói không chừng còn phải chờ thêm mười năm nữa, đến lúc đó có còn thể lực để giờ trò với anh hay không cô không dám chắc, thà rằng ngay bây giờ, thịt thiên nga dâng đến miệng sao có thể buông tha. Cũng đã chờ được mười năm, tâm tình kích động đến điên người, nếu thành quỷ cũng muốn phong lưu, cô muốn ăn anh là nguyện vọng bấy lâu nay. Cho dù trời đất có dao động, nước biển chảy ngược, dim ngập Đài Bắc cũng sẽ không thay đổi mục đích lúc này —— có được anh! Cô có ý xấu với anh từ lâu rồi, hắc hắc hắc. “Em đáng có được người tốt hơn anh.” Dịch Mạc Lặc thờ dài, trong lòng mâu thuẫn nhưng không muốn buông tay. Nhạc Phi rất đẹp, dáng người cũng chuẩn, chỉ cần không giống kẻ hảo sắc, bộc lộ bản chất tham lam với mình như lúc này, có thể nói người gặp người thích, cô xinh đẹp như thế sẽ có được người đàn ông tốt, anh không nên ở cùng một chỗ với cô, trước kia không, tương lai lại càng không. Nhưng là. “Em chỉ muốn anh.” Cô mỉm cười, cười đến mức anh thấy lạnh trong lòng. “Yên tâm, em nhất định sẽ yêu thương anh, sẽ không để cho anh cảm thấy đau khổ.” Bọn họ thật sự là. (Di: một cặp đi ngược lại quy tắc ngôn tình =)) Dịch Mạc Lặc vuốt ve gương mặt của cô, Nhạc Phi giống như mèo, im lặng ngoan ngoãn để chủ nhân vuốt ve. Biết rõ là nếu mình đáp ứng chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục, nhưng sắc đẹp trước mặt, anh lại không phải họ Liễu, hơn nữa anh không thể vứt bỏ tình cảm đối với cô. Người anh khao khát là cô, anh cũng chỉ cần cô. Nếu từ chối, anh làm không được, nếu vậy, thì buông xuôi đi. Ai. “Nếu em muốn, vậy đến đây đi.” “Ha ha. Em không khách khí.” Nhạc Phi liếm liếm môi, hai cánh tay mảnh khảnh bắt đầu làm càn. Vốn cho là cô chiếm hết thượng phong, nào biết anh chỉ cần xoay người một cái cô liền mất quyền chủ đạo, chỉ có thể mặc cho anh bừa bãi phóng túng. Ngoài cửa sổ đột nhiên sấm chớp đùng đùng, tiếng sấm vang rền trong đêm —— Toàn thân đau nhức là tượng trưng cho hạnh phúc, cũng là kết cục của sự dung túng. Nhạc Phi bị một nụ hôn đánh thức. “Chào buổi sáng.” Giọng nói của anh vẫn như năm đó, ngọt ngào như rượu vang khiến cô say như điên. “Sớm. Mạc Lặc, em rất thích hình xăm trên lưng anh, một con hổ rất đẹp.” “Tôi hôm qua trong lúc hôn lưng anh, cô mới phát hiện việc này. “Em thích là tốt rồi.” Đó là kết quả của tuổi trẻ nông nổi, bây giờ cũng không hối hận, bởi vì một sự kiện đi qua mới có sự kiện mới đến. “Anh tuổi hổ, em tuổi dê, chúng ta có được tính là ‘dê vào miệng cọp’ không nhỉ?” Anh lại cho rằng đưa hổ vào miệng dê thì có. Cô nằm sấp trên giường, anh nằm đè lên lưng cô, một tay ôm lấy cô, một tay thăm dò vuốt ve bộ ngực tròn, nhanh chóng kích thích phản ứng của cô. “Em rất mệt mỏi.” Được, cô thừa nhận, là cô hảo sắc, tâm địa bất lương, cả một đêm không chịu buông tha anh, định quần quật ăn sạch anh, không ngờ. người bị ăn sạch lại là mình, ba giờ sáng mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, bây giờ còn, hôm nay cô còn phải đi làm mà! Dịch Mạc Lặc cầm tay cô đè vào hạ thể đã sớm khôi phục của mình, cho cô biết giờ phút này anh có bao nhiêu khát khao. “Không phải em nói là cả đêm không cho anh ngủ sao?” Ngược lại trở thành anh không cho cô ngủ. “Chỉ là nói đùa thôi mà.” Trời biết, về sau cô không dám nói ầu nói tã nữa. Anh không nói, tiếp tục hôn nhẹ, làm cho bàn tay của cô vuốt ve lửa nóng ở hạ thể của mình, sự tra tấn rất cực làm cho cô nhận thua. “Em thật sự không nhúc nhích được, nếu anh muốn thì tự xử đi.” Cô không làm gì nổi nữa. Dịch Mạc Lặc ngậm vành tai của cô, rồi đến cổ, cuối cùng cắn bờ vai trắng nõn, anh tự tay thăm dò vào chỗ tư mật, xác định cô có thể tiếp nhận mình, nâng hông của cô lên, chậm rãi tiến vào. “A a.” Nhạc Phi phát ra tiếng rên rỉ thông thả, bị anh trêu đùa, dục vọng nhanh chóng dậy lên, cô lập tức cong người lên đón, làm cho anh có thể tiến vào càng lúc càng sâu, nhanh chóng đạt được khoái cảm. Nơi tư mật của cô càng làm tốc độ va chạm của anh nhanh hơn, biết rõ không nên tra tấn cô như vậy, nhưng lửa này là do cô khơi mào, đã có can đảm khơi mào thì phải có can đảm hứng lấy dục vọng của anh, dĩ nhiên, anh vẫn hạ thủ lưu tình, sợ cô bị thương. Lực đạo va chạm càng lúc càng sâu, một lần cuối cùng tiến lên, một lượng nhiệt lớn bắn vào trong cơ thể cô, hai người đạt tới cao trào, tiếng thờ dục sung sướng quanh quẩn bên tai, hương vị ham muốn cũng phiến tán khắp nơi, thân thể của bọn họ chậm rãi từ phản khởi chuyển sang bình tĩnh. “Anh quên dùng bao cao su.” Anh rời khỏi, nằm ở bên cạnh cô, lúc này mới giật mình nhớ ra sai lầm của mình. “Không sao.” Cô gác chân lên đùi anh, đầu ngón chân suông sẽ gãi từ phía mắt cá chân của anh, nói: “Em đang trong kỳ an toàn.” “Tôi hôm qua là lần đầu tiên của em, anh không nên đối xử với em như vậy.” Anh ngọt ngào nói. Loại xin lỗi loạn không thành tâm này, cô cười thầm trong lòng. “Cho nên phạt anh một tháng kể tiếp không được chạm vào em.” Dịch Mạc Lặc nhướn mày, sắc mặt tà khí. “Có thể được nếu em đừng đến tìm anh.” Anh bị cầm dục nhiều năm, không giống cô mới ra đời, khó có thể khắc chế. “.” Đây mới ham muốn đã lui, xem ra là cho cô ăn no, còn mình lại còn chưa thỏa mãn. Điều này đủ để chứng minh, hai người bọn họ đều rất hảo sắc. “Thật kỳ quái!” Dịch Tuyên đột nhiên nghiêng đầu, nhìn đĩa thức ăn nói. “Làm sao vậy?” Dịch Mạc Lặc hỏi con gái. “Vì sao đi tiểu Phi còn ở nhà chúng ta?” Nhạc Phi sờ sờ đầu cô bé, hỏi: “Tuyên Tuyên không thích đi tiểu Phi ở đây sao?” “Thích chứ! Sau này đi tiểu Phi sẽ ở lại nhà chúng ta sao?” Dịch Tuyên hỏi. “Con hoan nghênh không?” Dịch Tuyên hưng phấn không thôi. “Có chứ ạ! Vậy về sau chúng ta cũng có thể cùng nhau ngủ.” “Ngu ngốc.” Dịch Cần nhỏ giọng nói. Dịch Tuyên nghe thấy được, hỏi: “Anh nói ai ngu ngốc? Ba ba nói không được nói ngu ngốc.” Dịch Cần lười giải thích, yên lặng cúi đầu ăn. “Tuyên Tuyên, ngày mai đi tiểu Phi mới ngủ với con được không?” “Được!” Dịch Tuyên lập tức dời sự chú ý, nhưng lại nhanh chóng nói: “Nhưng mà đi tiểu Phi không được chờ con ngủ say rồi vụng trộm chạy tới phòng ba ba nha, ba ba lớn như vậy, có thể tự mình ngủ.” Nhất thời, sắc mặt hai người lớn đều đỏ ửng, Dịch Cần còn âm thầm cười. Đã qua ba ngày, nhưng Dịch Mạc Lặc vẫn còn nhớ rõ sự triền miên đêm đó. Nhạc Phi giống như là yêu nữ ngàn năm, làm cho anh không thể chớp mắt cả đêm, ứng phó yêu cầu vô độ của cô; nụ hôn buổi sáng cô lưu lại trên má anh vẫn còn, nhưng sau đó suốt ba ngày bọn họ không gặp mặt. Ngày đầu tiên có điện thoại, Nhạc Phi vội vàng nói rõ nhiều việc bề bộn nên cho qua; ngày hôm sau lại có điện thoại, anh hỏi cô vì sao không đi làm, cô nói có phải đi công tác một tháng, bảo anh không cần quan tâm; ngày thứ ba là không còn tin tức. Làm gì có chuyện đi công tác một tháng? Lý do sứt sọc này cho dù là ai cũng cảm thấy khác thường. Từ trước đến nay cô đàn ông phóng túng một đêm rồi hôm sau hành tung không rõ, không ngờ hôm nay anh lại bị cô dùng làm chiêu bài? Một tuần trôi qua, Dịch Mạc Lặc mỗi ngày đều gọi và nhắn tin, nhưng cô không nghe cũng chẳng trả lời tin nhắn. Điều này làm sắc mặt của anh càng lúc càng khó coi, cảm thấy cô đang né tránh mình, tâm tình dị thường. Cũng bởi vì nguyên nhân là cô, gần đây đi làm trong đầu toàn cô, thái độ làm việc chịu ảnh hưởng nghiêm trọng, ngay cả ở Hằng vũ quán, đệ tử cũng phát hiện anh không bình thường, liên tiếp hỏi vì sao anh lại thế, anh cũng chỉ có thể cười rồi nói không có gì. Lần này, anh thật sự bại trên tay cô. Anh không nhớ rõ tại sao bọn họ quen nhau, nhưng nhớ rõ hàng năm cô đều đến thông báo một lần. Năm mười chín tuổi, anh không nhớ rõ cô là ai, sau này lại từ từ quen thuộc, có khi thấy anh chào hỏi, nhưng chỉ thế mà thôi. Hai mươi tuổi, cô lại thông báo, anh cảm thấy tuổi cô còn quá nhỏ, ngoan ngoãn về nhà học bài thi hơn, nên phá cô. Nhưng cũng từ khi đó, mỗi buổi tối anh không thể về nhà, cô sẽ có lòng tốt thu lưu anh, anh đối xử với cô như em gái, thậm chí có một chỗ ngủ là tốt rồi. Hai mươi một tuổi, cô tiếp tục đến thông báo, vẫn còn nhớ rõ ngày đó anh tốt nghiệp trung học, nhưng vừa đánh nhau xong nên về nhà, tâm tình đang khó chịu, không quan tâm lắm đến thông báo của cô. Hai mươi hai tuổi, cô trở nên rất đẹp, đáng người không tới, thấy cô một mực chung tình với mình, hai người lại thường xuyên ngủ cùng nhau, trong lòng anh cảm thấy nếu là cô thì cũng được, kết quả vừa hỏi mới phát hiện cô mới mười bảy tuổi, lập tức bảo cô chờ đến khi mười tám tuổi rồi lại, dù sao anh cũng không muốn phạm pháp. Một lần cuối cùng, rốt cục cô cũng đã mười tám tuổi rồi, kết quả. Nghĩ lại mà kinh. Lúc cô thích anh, tuy rằng anh không động tâm, nhưng không thể nói là trong lòng đã có một góc nhỏ nhai dành cho cô, bọn họ rất ít khi nói chuyện với nhau trong thời gian dài, nhưng ở bên cạnh cô, anh có thể hoàn toàn thả lỏng. Sau này gặp lại, vẻ đẹp của cô làm anh không dám vọng tưởng giữ lấy, nhưng công lực bảm dính của cô lại tăng, dần dần làm cho anh không thể chống đỡ được, cuối cùng tiếp nhận cô. Nếu là lần đầu của cô, anh cũng đã trả giá bằng tình cảm, cho nên không cho phép cô tự tiện nói chấm dứt là chấm dứt —— Anh tức giận sắp điên rồi, nhắn tin cho cô: gọi điện thoại cho anh, bằng không hậu quả tự gánh vác. 3 phút sau, rốt cục Nhạc Phi cũng gọi điện thoại, hết sức ủy khuất. “Mạc Lặc. Anh đừng tức giận được không?” Cho dù lại có tức giận tới mức nào, cuộc điện thoại này cũng đã làm giảm một nửa. “Rốt cục cũng muốn từ bỏ phải không? Anh đã sớm nói rồi, chính em muốn bước vào thế giới của anh thì đừng nghĩ đến việc có thể nói lui liền lui, chỗ của anh là nơi không thể rút.” Nhạc Phi bị anh chọc cười, thẹn thùng nói: “Còn lâu em mới bỏ, anh. đừng tốt lắm mà!” Đêm đó

cực kỳ đáng giá, luôn luôn quán trọng tâm trí cô. Dịch Mạc Lạc bỗng dưng đỏ mặt.”Vậy tại sao lại trốn anh?””Bởi vì, bởi vì.” Nghĩ tới việc Viên Viên nghe thấy thăm án này đã cư nhiên cười đau cả bụng, cô cảm thấy rất xấu hổ, “Thật mất thể diện, là bị kịch buồn cười.””Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Anh có ý lên tiếng hỏi. “Không thể nói sau một tháng sao?” Cô thật sự thực chặt vật, ám muội. “Tránh được hôm nay cũng trốn không được ngày mai, nếu em không nói, hậu quả tự gánh vác.” Hu hu, lại uy hiếp cô. “Em. té gãy chân.” Thật sự là một bi kịch buồn cười —— Sáng hôm đó Nhạc Phi vui vẻ về đến nhà, trang điểm cho tốt, đang muốn đi làm, không ngờ ra tới phòng khách bị trượt chân, té thê thảm, bắp chân trái gãy xương, đủ để hiểu tình hình lúc ấy thảm thiết tới mức nào, ít nhất phải một tháng sau mới có thể gỡ thạch cao trên bắp chân ra. “Viên Viên nghe xong ngọn nguồn, khoa trương mãnh liệt đập tường, anh nói em có phải là cô ấy quá đáng không?” Thấy bạn trai tới thăm mình, Nhạc Phi giống cô gái nhỏ rúc vào trong lòng bạn trai tìm sự ấm áp, về phần cái tên phụ tá chỉ biết cười nhạo kia đã bị cô quăng đến biên cương cho tự sinh tự diệt. “Sao lại không cần thận như vậy chứ?” Người phụ nữ của anh đang nằm trên giường, chân trái còn treo ngược lên cao, nhìn rất đáng thương. “Em vội vàng đi làm, ai biết lại đụng vào cái gì để bị trượt chứ, hu hu hu. Khi đó em thật sự rất đau, bác sĩ còn khen xương của em rất tốt, may mắn là không bị dập nát xương.” Bị thương còn bị trêu chọc, thật là khóc không ra nước mắt. “Thật là, lần sau phải chú ý, biết không?” “Ừ, em đã biết. Ừa, anh tới thăm em, vậy còn tiểu Cần, Tuyên Tuyên đâu?” “Anh nhờ dì Trần giúp anh hai tiếng.” “Chỉ có hai tiếng.” Ai oán. Dịch Mạc Lạc liếc cô một cái. “Là ai có ý không cho anh biết?” “Em cảm thấy tại mình ngu ngốc, ở trong nhà còn bị ngã như vậy, ngay cả bác sĩ cũng nói là vô duyên, Viên Viên cũng cười tới mức đó, em cảm thấy rất mất mặt, lại rất xấu, cho nên mới không muốn anh biết, sợ anh lo lắng.” Cô không nói, ngược lại khiến cho mấy ngày nay tinh thần anh không yên, cả ngày ngoài việc nhớ cô cũng chỉ có nhớ, thậm chí trong lòng còn bắt đầu xuất hiện loại ý tưởng: cô không có được anh nên mới cảm thấy mới mẻ, một khi cô đã có được sẽ lập tức buông tay. Không ngờ anh cũng sẽ có lúc bất an như vậy, toàn bộ đều là do cô gái nhỏ này ban tặng. “Anh đang suy nghĩ gì vậy?” “Anh suy nghĩ em thật tình quái, khiến cho anh không dứt bỏ được.” Anh nắm chặt tay cô.”Anh đã nói rồi, một khi em bước vào cuộc sống của anh, anh sẽ không thả em đi, em cũng không có cơ hội hối hận.” Anh bá đạo ép cô nhận tình cảm của mình. “Nếu như chán ăn thì làm sao bây giờ?” Nhạc Phi nghe xong cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng miệng vẫn không dễ dàng thỏa hiệp, dù sao cô cũng phải chờ thật lâu mới có thể hưởng dụng, đương nhiên phải nghịch một chút. “Yên tâm, anh sẽ không để cho em có cơ hội chán ăn đâu.” Anh dựa sát vào tai cô, giọng nói ngọt ngào như rượu nguyên chất, dụ dỗ cô hôn sâu, sau đó tinh tế nhắm nháp da thịt mềm mại của cô, vừa mát vừa cắn. Lửa trong cơ thể Nhạc Phi bị khơi mào, lại phải kiềm chế không thể dính vào, người đàn ông này quá ghê gớm! “Em có thể ăn mỗi ngày không? Anh thật sự có bản lĩnh khiến cho em ăn không ngán sao?” Cô nhủ mấy nghĩ ngợi, thân thể lại càng lúc càng dựa sát anh. “Thử xem, em sẽ biết.” Trong phòng bệnh, xuân ý dạt dào; ngoài phòng bệnh, hàn ý cũng không kém. Viên Viên nhìn không được xoa xoa cánh tay đang nổi da gà.”Bọn họ thật là.” “Đáng sợ thật, Viên Viên, thì ra thủ trưởng nhà người hão sắc như vậy, haizzz.” Phó Từ Kỳ cũng nhìn không được lắc đầu thở dài. Quả nhiên là một thế hệ sắc nữ. Nằm viện thật khó chịu. Kháng định là không ai thích bệnh viện, dù sao ở trong này luôn phải đối mặt với sinh lão bệnh tử. Dịch Mạc Lạc chiều nào cũng đến thăm cô hai tiếng, anh rất quý trọng hai tiếng này, dù sao thì anh còn phải chăm sóc hai đứa nhỏ. Nói đến hai đứa nhỏ kia, cô rất nhớ bọn nhỏ. Không biết bọn nhỏ có giống cô nhớ mình hay không? “Ai ai ai.” “Chớ lộn xộn, tôi còn chưa ký tên xong.” Phó Từ Kỳ Không mời mà tới đang để lại ký hiệu trên thạch cao ở chân cô. “Anh rất rảnh rỗi sao?” Ba ngày thì sẽ có hai ngày đến báo danh một lần. Ngoại trừ Viên Viên, người thứ hai biết chuyện mất mặt này tất nhiên là Phó Từ Kỳ. Bởi vì quá mất mặt, cho nên không muốn nói với đồng nghiệp, Phó Từ Kỳ lại có biện pháp thăm dò tình hình, làm cho cô rất bội phục. “Không, bạn gái của tôi nói tôi rất dịu dàng.” “Cô gái đáng thương vô tội thiện lương nào lại thích anh?” Không tranh cãi với anh ta, cô thấy thiếu cái gì đó. Phó Từ Kỳ cười bí hiểm, tiếp tục vẽ như gà bới trên chân cô, phải biết rằng có thể thử dấp cô không thể làm gì ăn hiếp được cô, đợi cô xuất viện, đừng mong có cơ hội. “Bạn gái của anh chẳng lẽ là. Tôi cầu xin anh đừng vẽ nữa, anh thật là ngứa tho!” Ai, hồ xuồng đồng bằng bị chó khinh, đáng thương. Đầu không lại anh ta, Nhạc Phi xoay tay trái, nhìn đồng hồ, hạ lệnh đuổi khách, “Phó Từ Kỳ, anh có thể lăn rồi, bây giờ sẽ có người tới chăm sóc tôi.” “Thực vô tình, tốt xấu gì anh cũng tới thăm em, nếu không bệnh viện buồn như vậy, em không sớm ngồi xe lăn chạy đi mới là lạ.” Anh hiểu rõ Nhạc Phi không thích ngồi một chỗ lâu. Nhạc Phi ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại: “Thật sự cảm ơn anh mỗi ngày bớt thời giờ tới tìm tôi vui vẻ!” Người này, đợi cô xuất viện xem anh ta còn cười được không! “Tiểu khả ái, anh thích em như vậy, đương nhiên sẽ đối xử tốt.” Phó Từ Kỳ chụp tay của cô, dán sát mặt mình lại gần mặt cô. Động tác vô cùng thân thiết này vừa vặn bị Dịch Mạc Lạc đi vào phòng bệnh trông thấy, ba người ngơ ngẩn vài giây, cuối cùng Dịch Mạc Lạc mở miệng trước. “Tôi không quấy rầy hai người chứ?” Vẻ mặt của anh nghiêm túc lạnh lùng, miệng cũng không cười. Phó Từ Kỳ cười cười rút tay về, vội vàng giải thích: “Tôi thuận đường lại đây thăm tổng giám, không ngờ các người quen như vậy, còn thăm riêng nữa, không quấy rầy hai người nói chuyện phiếm, tôi đi trước, lần khác trở lại thăm.” Anh ta vừa đi, phòng bệnh nhất thời có chút lạnh. “Tình cảm giữa hai người tốt lắm à?” Dịch Mạc Lạc hỏi thẳng, không quanh co lòng vòng. Anh nhớ rõ người đàn ông kia đã tới thăm tiểu Phi một lần. “Không sai, Mạc Lạc, anh đừng hiểu lầm, anh ta là anh họ của em, từ nhỏ đã thích bắt nạt em, anh ta là cơ sở ngầm của cha em, lần này còn phải cố gắng nịnh bợ anh ta thì anh ta mới không mất báo, bằng không nhất định cha em sẽ tự mình đến đây áp giải em về Đài Trung.” “anh họ?” Hai chữ này giống như thuốc an thần, làm anh bình tâm lại. “Đúng vậy, bằng không anh cho rằng em sẽ để cho người khác tùy tiện chạm vào em sao? Người này thật là đáng giận, dám vẽ bậy lên thạch cao của em, anh xem!” Thạch cao trước đó đang sạch sẽ bây giờ tràn ngập đủ thể loại hình. “Dù sao cũng phải gỡ bỏ, chịu thôi.” Rốt cục vẻ mặt của anh cũng bình tĩnh trở lại. “Mạc Lạc, biểu tình lúc này của anh rất dọa người đó.” Liếc mắt nhìn, xác định gió êm sóng lặng, cô mới dám nói. “Bởi vì anh ghen tị.” Từ lúc thừa nhận tình cảm của mình, anh sẽ không hề che giấu, đối mặt với cô, toàn bộ phản ứng của anh sẽ viết ở trên mặt.”Anh không thích cô người chạm vào em” “Anh ta là anh họ của em, chắc là không sao chứ?” Cô rất ít khi nói ra quan hệ giữa mình và Phó Từ Kỳ, thế nên cũng quên mất việc nói với anh. “Cho dù là có quan hệ máu mủ, anh cũng không thích.” Tình yêu của anh chính là thế, ham muốn giữ lấy mãnh liệt, cho nên anh cũng không dễ dàng trả giá. “Dọa em sợ sao?” Nhạc Phi chọc chọc hai ngón tay với nhau. “Anh xin lỗi.” Dịch Mạc Lạc cảm thấy có lỗi.”Anh chưa từng thích một người, cho nên không biết nên làm như thế nào. Em và tiểu Cần, Tuyên Tuyên thì khác, tình cảm của anh đều đặt lên cả ba người, biết rõ em không phải là trẻ con, nhưng anh lại luôn bảo vệ em như vậy, bắt em phải nhận tình cảm của anh. Bọn nhỏ sớm hay muộn cũng sẽ rời khỏi anh, anh đã chuẩn bị tâm lý, nhưng anh không muốn em đi đến nơi anh không biết, em có thể hiểu được tâm ý của anh không?” Cô nhẹ nhàng vuốt cằm. “Anh còn phải học tập, nếu làm không tốt, em phải dạy anh.” Anh nhẹ nhàng vươn tay ra, muốn ôm cô nhưng sợ bị từ chối nên đành hạ xuống. Nhạc Phi phát hiện, chủ động cầm tay anh.”Không chỉ có anh thích một người, em cũng vậy, cho nên về sau chúng ta phải cùng nhau học tập, em cam đoan tuyệt đối sẽ không nói dối anh.” Dịch Mạc Lạc cười. Sau khi Nhạc Phi xuất viện, Dịch Mạc Lạc đưa cô về nhà mới phát hiện thật ra không phải là bị kịch, tất cả đều là do cô tự làm tự chịu. Anh chưa từng thấy căn phòng nào lộn xộn như vậy, toàn bộ phòng khách tìm không thấy nơi để ngồi, mười năm trước Nhạc Phi còn sạch sẽ, trong phòng không nhiễm một hạt bụi, một chút bẩn sẽ khiến cô chà lau nửa ngày, nay hoàn toàn biến dạng. Anh hỏi cô bị cái gì đã kích, cô miễn cưỡng trả lời: “Vật cực tất phản.” Cô vẫn cho là bảo trì sạch sẽ sẽ không thấy bẩn, không ngờ trong lúc dọn phòng lại phát hiện hay có gián, hơn nữa còn thừa dấp cô ngủ, vụng trộm leo lên trên người cô bò qua bò lại, cô sợ vô cùng, từ đó về sau không thêm dọn phòng nữa. Vật cực tất phản —— cô lười biếng thì có. Dịch Mạc Lạc mất một tuần mới dọn dẹp sạch sẽ chỗ ở của cô, đương nhiên trong lúc đó cô sẽ ở lại nhà anh. Anh còn nghiêm trọng cảnh cáo, nếu nhà của anh lộn xộn, cô phải chịu trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miếng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 7

Vốn chỉ là ở tạm, cuối cùng Nhạc Phi lại không chịu đi. Bị Dịch Mạc Lặc đe dọa, cô an phận thủ thường, không có làm loạn nhà của anh, nhưng thật ra cô rất vui vì có thể chỉ huy anh làm này nọ. Nếu không phải “Mạc Lặc, em muốn ăn táo”, thì chính là “Mạc Lặc, em đói bụng rồi”, nếu không nữa thì “Mạc Lặc, em muốn xem báo”, tóm lại, chỉ cần có thể nói chuyện, cô liền bắt đầu, phải đi chuyển, cô liền thoái thác vết thương ở chân chưa tốt, biết rõ cô nói dối, Dịch Mạc Lặc vẫn ngoan ngoãn làm theo, ai bảo anh nọ cô. Bởi vì vết thương ở chân Nhạc Phi chưa lành, mỗi đêm đều Dịch Mạc Lặc đều dùng nửa giờ giúp cô mát xa. Bởi vì thời gian này Nhạc Phi đều cùng Dịch Mạc Lặc ngủ, nên Dịch Tuyên cũng từ từ khôi phục thói quen ngủ một mình trước kia, không hề la hét muốn Nhạc Phi ngủ cùng nữa, ở chung nhiều ngày, tình cảm ba người bọn họ càng lúc càng tốt, ban ngày Dịch Mạc Lặc đi làm, nếu cô cần đi bệnh viện sẽ mang theo Dịch Tuyên, người bên ngoài đều nghĩ hai người là mẹ con, khen ngợi Dịch Tuyên thật ngoan, ngay từ đầu cô đã không giải thích, dần dần cũng kiêu ngạo, bởi vì cô có một “công chúa” dễ thương. “Thật thoải mái. . . .” Có người mát xa miễn phí, quá hạnh phúc. “Hôm nay đi làm còn đau không?” Anh đã rời khỏi trung tâm thương mại nơi bạn gái làm việc, bây giờ đang giúp đảm bảo an toàn ở một gian triển lãm đồng hồ của công ty nào đó. “Không, giờ em mang giày thể thao, trừ phi có chuyện quan trọng mới đổi giày cao gót.” “Tóm lại là phải cẩn thận một chút, đừng làm cho anh chửi thể lần nữa.” “Tuân mệnh. Đúng rồi, anh không cảm thấy em rất lợi hại sao?” Cô đắc chí hỏi. “Chân gãy cho nên rất lợi hại?” “Không phải, ý em nói tháng này em không có đi tìm anh, lúc trước không phải anh nói là nhất định em sẽ không thể nhìn được, giờ anh xem, em nhìn gần nửa tháng, có phải là rất lợi hại hay không? Có phục em chưa?” Anh nhìn cô một cái, hỏi: “Em có biết tiêu Cần mấy tuổi không?” “Tám tuổi.” Tất nhiên là cô nhớ rất rõ mọi chuyện về 2 đứa nhóc kia. Anh cười cười, không nói thêm nữa chữ, tiếp tục giúp cô mát xa. Nhạc Phi ngẩng ngốc một chút, suy tư một lát mới bỗng nhiên tỉnh ngộ —— đây không phải là thời gian anh bị cấm dục chứ? “Lâu như vậy?” Cô không tin hỏi lại. “Khi anh bận đến ngay cả thời gian ăn cơm ngủ nghỉ đều không có, còn phải chịu đựng ứng phó sự huấn luyện Giang lão cha, thì sẽ không có cơ hội muốn những thứ này.” Anh ăn ngay nói thật. Nhạc Phi bội phục, lại giặt mình không đúng. “Nhưng mà anh nói mẹ Tuyên sinh con bé xong mới mất, nếu anh không làm, Tuyên Tuyên từ đâu chui ra?” Cô tò mò. Dịch Mạc Lặc liếc mắt một cái, không có ý định giải thích, nắm xuống trở mình chuẩn bị ngủ. Nhạc Phi không cho anh né tránh vấn đề. “Đây là một vấn đề rất mâu thuẫn, giải thích mau, nếu như không có XXX, Tuyên Tuyên ở đâu ra? Nói mau!” “Anh muốn ngủ, ngủ ngon.” Lời nói ngắn gọn, nhanh chóng tắt đèn. “Dịch Mạc Lặc, ngồi dậy cho em, em cũng không phải là người không có lí lẽ như vậy, chuyện trước kia như thế nào em không so đo, em chỉ muốn lời nói thật mà thôi, anh nói ra, em sẽ không trách anh!” Cô lay lay người, không cho anh ngủ. Nếu con gái nói sẽ không trách thì chắc chắn là trách cứ nặng nề. Dịch Mạc Lặc bất động như núi. “Không phải em nói một chết, rất muốn ngủ sao?” “Còn lâu em mới mệt, anh. . . .” Anh xoay người, đề cô xuống. “Nếu không mệt, vậy làm một chút chuyện khác đi. . . .” Lời nói cuối cùng dừng ở môi cô, làm cho cô không thể mở miệng hỏi. Kịch tình qua đi, Nhạc Phi thờ phỉ phò tựa vào ngực anh. “Anh thật đáng ghét!” “Quá khen.” Anh được thỏa mãn nên đương nhiên tâm tình rất tốt, hoàn toàn nghe theo cô. “Anh rất đáng giận!” Rõ ràng cô sẽ không so đo chuyện trước kia, thật sự không hiểu vì sao anh lại giữ bí mật, chẳng lẽ còn chưa xem cô là bạn gái sao? Dịch Mạc Lặc không lên tiếng, thò tay ăn đậu hũ của cô. “Chắc không phải là anh chỉ muốn thân thể em thôi chứ?” Cô cảm tức chất vấn lung tung. “Nếu anh chỉ muốn thân thể của em, em đã sớm là của anh rồi, còn chạy trốn được sao?” Anh đồng dạng trả lời. Ai da, người đàn ông này lại dám kiêu ngạo, cô hất tay anh ra, nhưng lại bị anh bắt lại. “Người theo đuổi em cũng không ít!” Nếu bàn về sự kiêu ngạo, cô cũng rất có tiền đồ. Tay anh hơi thả lỏng. “Vậy. . . . Muốn anh thả em đi sao?” Nhạc Phi nắm chặt tay anh. “Anh dám!” Hu hu hu, cô thật vô dụng. “Cho dù em muốn, anh cũng sẽ không thả em đi đâu.” Anh ôm chặt cô, vòng tay siết lại. Người con gái này rất giống loài bướm, chỉ thích bay lượn một mình, không biết phía sau đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt tham lam, thật vất vả mới làm cho cô ngừng lại, đậu trên tay của mình, không có chuyện dễ dàng cho phép cất cánh. “Vậy anh phải nhớ đừng làm cho em chán. . . .” Cô vờn đầu lưỡi, liếm môi của anh, thần thái cực kỳ gọi cảm. Chuyện quan hệ của trai gái, cô không hề có kinh nghiệm, nhưng may mắn là tinh thần học hỏi và sự linh ngộ đều rất mạnh, xem như là học đi đôi với hành. “Em đang quyến rũ anh sao? Chắc chắn, giờ thì ngược lại anh muốn hỏi có phải em chỉ ham muốn cơ thể của anh hay không?” Nhạc Phi lật người, dựa vào ngực anh, đôi mắt sáng bừng lên, lúm đồng tiền hiện ra: “Em không chỉ muốn thân thể của anh còn muốn lòng của anh, tất cả của anh ——” lời ngon tiếng ngọt, cô cũng không thua anh. “Lần trước lúc anh họ của em tới thăm, đã nói với anh một chuyện thú vị.” “Anh ấy nói cái gì?” “Anh ấy nói em đặc biệt cảm thấy hứng thú với những bé trai.” Nhạc Phi đột nhiên cứng cả người. Đầu ngón tay Dịch Mạc Lặc tiếp tục âu yếm phần lưng của cô, chậm chạp hỏi: “Tại sao lại như vậy?” “Cái này. . . . Lần trước không phải em nói trẻ con giống như Thiên Sứ, cho nên em rất thích hay sao?” “Anh ấy còn nói. . . . Em cũng nói trợ lý giúp em giới thiệu những người cha độc thân, đây là ý gì?” “Cái đó. . . .” Cái ông anh họ chết tiệt, cô còn giới thiệu khách hàng cho anh ta, mà giờ dám bê đá đập chân cô, chờ cô quay lại anh ta sẽ chết rất khó coi. “Đột nhiên em mệt mỏi quá, ngủ ngon.” Xoay người, ngủ. Dịch Mạc Lặc không khách khí cười vang, ôm cô từ sau lưng, lầm bầm: “Anh biết em có một bí mật, anh sẽ không ép em nói.” Tim Nhạc Phi đập bình bịch bình bịch, vậy này còn nghĩ ngờ tình cảm của anh với cô, không ngờ bây giờ đổi lại thành cô lừa gạt, ai ai ai. . . . Thật là. . . . “Cái đó, em. . . .” “Hừ, anh không vội, chờ em chuẩn bị tốt rồi nói cho anh nghe. Thứ bảy này đi cùng anh đến một chỗ được không?” Giữ cô ở bên cạnh còn quan trọng hơn bí mật của cô. “Được.” Một chữ đồng thời trả lời cả hai câu. Anh nói đợi cô chuẩn bị tốt, cô vốn cho là mình đã chuẩn bị xong, không ngờ đến lúc này mới giặt mình. Kỳ thật cũng không nên nói là bí mật, đây chẳng qua là một sự tiếc nuối nho nhỏ thôi. . . . Thứ Bảy, trời nắng đẹp. Hiên nhiên là hàng năm, Dịch Mạc Lặc đều mang theo bọn nhỏ tới đây, cho nên sáng sớm bọn nhóc liền biết rõ mình phải đi đâu. Xe rời khỏi nội thành chuyển hướng lên núi, ven đường khúc khuỷu giống như một cung đường chết, đi vô cùng, nhìn không thấy, khoảng trời chợt lóe rồi biến mất, bên kia là vách núi trập trùng, như thể chướng ngại vật trên đường đời. Không biết qua bao lâu, thật vất vả, cuối cùng cũng đến được nơi đó – một tòa tháp nghiêm trang. Nhạc Phi không hỏi, đại khái đoán ra đây là nơi nào, yên lặng đi theo anh. Quả nhiên, Dịch Mạc Lặc đứng trước một bãi vị, đó là một người đàn ông trẻ tuổi, tươi cười sáng lạn, cũng đã có người viếng sớm hơn cả bọn họ, bởi vì trên bàn có một lá thư, tề bài xong, cô dẫn tiêu Cần và tuyên Tuyên ra ngoài nhìn về phía dưới chân núi. Dịch Mạc Lặc đi một mình đến bên kia đọc lá thư. Khi còn trẻ hết sức lóng bồng, nên bây giờ anh dùng mười năm để sám hối. Cho đến hôm nay, thấy lá thư này, rốt cục mới có cảm giác được giải thoát. Năm ấy sinh nhật bạn, bọn họ cùng nhau chạy đến bờ biển thật náo nhiệt sinh nhật, náo nhiệt chúc mừng Thọ Tinh, nghe thấy chuông điện thoại di động, là cha gọi, ông bắt anh phải về nhà lập tức, anh không muốn, dù sao cũng còn đang cao hứng, nhưng bạn anh không muốn vì mình mà gây bất hòa giữa hai người, cho nên qua loa thêm một chút rồi chấm dứt. Anh lái xe đến bờ biển, lúc trước đã từng thấy chủ của mình uống say xảy ra tai nạn xe mà mất, cho nên trước khi chủ mất anh đã hứa sẽ không uống rượu, bởi vậy đêm nay chưa thấm một giọt nào, vốn định đưa Thọ Tinh về nhà, ai ngờ cha lại gọi điện thoại tới bắt anh lập tức trở lại, Thọ Tinh cũng đòi lái xe, vì thế mọi người đều tự về nhà. Cha anh đợi một đêm, vừa nhìn thấy anh không hỏi nguyên do đã tức giận trách cứ, tâm tình không tốt anh cãi lại, hai người làm căng lên, anh cảm phần mà đá cửa trở về phòng. Gần giữa trưa, anh nhận được một cuộc điện thoại tới báo Thọ Tinh xảy ra tai nạn xe cộ, anh nhanh chóng chạy đến bệnh viện, nhưng ngay cả nhìn mặt bạn lần cuối cũng không được thấy; anh hỏi hạn nếu như nhất quyết đưa bạn về, thì bây giờ người bạn tốt nhất của anh cũng sẽ không ở đây. Sau khi cha anh biết được, chỉ vờn vờn đồ thừa rằng là do bạn anh đòi lái xe. Không —— Nếu lúc ấy cha anh không gọi điện thoại bắt anh phải lập tức về nhà, mà anh cũng không ngoan ngoãn nghe lời. . . , thì bạn tốt của anh cũng sẽ không ra đi sớm như vậy, anh giận cha cũng hận chính mình, từ đó về sau quan hệ cha con càng như nước với lửa. Anh chỉ dám đi viếng bạn một lần, sau đó không còn dũng khí đi đối

mặt, chỉ cần thấy di ảnh của bạn tốt anh sẽ nhớ tới một đêm cuối cùng bên bờ biển. Anh muốn tự kiểm điểm, bán xe máy của mình coi như đồ cũ, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, mỗi tháng đều gửi thêm một khoản tiền trợ cấp cho cha mẹ của bạn tốt, liên tục mười năm chưa từng gián đoạn. Lá thư hôm nay viết bọn họ sắp cùng đưa con út sang Canada định cư, tiền lúc trước anh gửi đều được gửi lại chùa, cho dù anh có liên lạc, bọn họ cũng không trả lời, bởi vì bữa tiệc sinh nhật đó là do anh khởi xướng, khiến cho bọn họ mất con. Biết rõ Dịch Mặc Lặc không sai, nhưng bọn họ vẫn trút giận lên anh, dẫu anh để vui bớt nỗi đau trong mình. Mười năm sau mới vui bớt đau xót, không đem hết sai lầm trút lên anh nữa, bọn họ cũng không dám nói tha thứ hay không, bởi vì thật ra chẳng có kẻ nào sai, chỉ có thể nói là số mệnh của từng người, bọn họ cũng an ủi anh, không cần lo lắng. Đây là sự thật sao? Thật sự đúng như vậy sao? Dịch Mặc Lặc nhắm mắt lại, nước mắt từ hốc mắt tràn ra. Mỗi khi nhớ tới bạn tốt, trong lòng tràn đầy hối hận, anh vẫn hi vọng ai đó có thể nói cho anh những lời này — không phải lỗi của anh! “Mặc Lặc, anh có khỏe không?” Nhạc Phi chậm rãi đến gần, ôm vai anh “Bọn nhỏ đâu?” Anh quay đầu lại chỉ nhìn thấy Nhạc Phi. “Em để bọn nhỏ chơi phía bên kia, anh không sao chứ?” “Đó là người bạn tốt nhất của anh, bọn anh là bạn học, sinh nhật năm ấy, anh chuẩn bị một bữa tiệc sinh nhật cho bạn mình, bạn anh uống rượu mà anh lại quá sơ xuất không đưa hân về nhà, kết quả hân xảy ra tai nạn xe cộ qua đời. Cha mẹ bạn anh không thể tha thứ anh, mà chính anh cũng vậy. Cho tới bây giờ, lá thư này. Mọi khi cho anh cảm thấy nhẹ lòng.” Anh thần nhiên trần thuật lại chuyện cũ năm đó. “Nếu không phải anh, hân cũng sẽ không chết sớm như vậy.” Nhạc Phi cầm tay anh. “Kỷ thật không phải là anh không muốn bọn họ tha thứ cho mình, mà là anh không muốn tha thứ cho chính mình. Đến giờ anh vẫn làm không được, nhưng thật ra đây không phải là lỗi của anh. Có thời điểm, chúng ta không thể nào làm hoàn hảo được tất cả mọi việc, chỉ cần hết sức là tốt rồi, anh phải học được việc tha thứ cho chính mình, giống như em.” “Em vẫn cho là cuộc sống của em hoàn hảo, có cha mẹ yêu thương, gia cảnh rất tốt, diện mạo, cá tính, thậm chí năng lực cũng đều xuất sắc, em rất tự tin, thậm chí không biết là mình có bất kỳ khuyết điểm nào hay không. Trước kia em rất kiêu ngạo.” Nói tới đây, Nhạc Phi cười nhạt. “Em thích trẻ con, cảm thấy bọn chúng thật đáng yêu, tin là sẽ có ngày mình có thể trở thành một người mẹ hoàn hảo, giống như mẹ em vậy. Ước mơ của em là làm một bà mẹ tuyệt vời. Nhưng mà, ước mơ này bị một thông báo của bác sĩ nói khả năng làm mẹ của em không lớn đánh vỡ.” Ngày đó, bác sĩ nói rất nhiều rất nhiều, nhưng một chữ cô cũng nghe không lọt, chỉ nhớ rõ khả năng có con của cô là cực kỳ bé nhỏ, cô thích trẻ con như vậy, nhưng kết quả lại là cô không thể làm mẹ, thậm chí cô không dám nói cho cha mẹ biết. Không sinh đẻ đã trở thành một loại bệnh thời văn minh, nhưng đối với một người muốn có đứa nhỏ mà nói cũng là chứng bệnh thống khổ nhất. “Em vẫn cho là em đã làm sai chuyện gì, nếu không tại sao em không thể có được đứa con của chính mình, em đã khóc rất nhiều nhưng hôm sau vẫn phối hợp với bệnh viện bắt đầu kiểm tra liên tiếp, nguyên nhân vẫn không thể tìm ra. Thật ra đây không phải bí mật của em, chỉ là. Tiếc nuối thôi, nếu tương lai chúng ta kết hôn, em cũng không thể giúp anh sinh con, xin lỗi.” Mỗi câu nói của cô đều mang theo từ xin lỗi, Dịch Mặc Lặc nghe xong tất cả, nhìn cô. “Em chỉ cần ở bên cạnh anh là đủ rồi.” Anh ôm cô nói, “Chúng ta cũng không hoàn hảo, nhưng có thể ở cùng nhau là được rồi, đúng không?” Mắt Nhạc Phi rung rung chăm chú nhìn anh. “Tiểu Phi, chỉ cần ba người bọn em ở bên cạnh anh, anh đã cảm tạ lắm rồi.” Không ai là hoàn hảo, tất cả mọi người đang tìm một thứ thích hợp nhất cho mình, không phải bởi vì đối phương hoàn hảo, mà là sự tồn tại của đối phương làm chính mình hoàn hảo. Bọn họ, tìm được lẫn nhau rồi. Có bí mật thật là mệt. Nhưng mà cô cũng không cho rằng đây là bí mật, đây chẳng qua là sự tiếc nuối mà thôi, sau khi giải tỏa sự tiếc nuối đó, cô cảm thấy thế giới thật tốt đẹp. Mùa xuân đến, Viên Viên là người đầu tiên cảm nhận được. “Tổng giám, gần đây tâm tình của chị tốt lắm à?” “Cũng không tệ lắm.” Cả tình yêu lẫn sự nghiệp của cô đều tốt. Ngày hôm qua bọn họ còn nói tuần này phải về nhà một chuyến, để cho anh ra mắt cha mẹ cô. Viên Viên làm như lơ đãng hỏi: “Cho nên chị sẽ tha thứ cho em tội lần trước mà phải không?” Thiếu chút nữa đã quên mất vấn đề muốn hỏi, Nhạc Phi ngoài cười nhưng trong không cười xoa xoa cằm Viên Viên. “Thành thật nói cho chị biết, em bị hân ăn bao lâu rồi?” “Tiểu Phi.” Đột nhiên Khâu Lực đứng ở phía sau các cô từ lúc nào. Ngay cả cái tiếng bước chân cũng không có, hù chết các cô đó. “Hi! Khâu Lực.” Nhạc Phi vội vàng dừng tay, buông tha cho trợ lý. “Anh đến gần đây làm việc, đúng lúc giữa trưa, nên thuận đường lại đây muốn mời em đi ăn một bữa cơm.” Đột nhiên Khâu Lực trực tiếp nói thẳng mục đích của anh ta. “Thật vậy sao? Được, đợi chút.” Nhạc Phi xoay người hướng nháy mắt với trợ lý, hỏi: “Viên Viên, trưa hôm nay chị có hẹn gặp khách hàng không?” Viên Viên thông minh lật xem cuốn sổ trả lời: “Có, hôm nay tổng giám gặp mặt Hứa chủ tịch của ‘Tam Thái kiến thiết’.” “Ai, xui quá! Thật là, sao mỗi lần chúng ta ăn cơm đều bị như vậy, Khâu Lực, thực xin lỗi, xem ra ngay cả cơ hội ăn một bữa cơm chúng ta cũng không có.” “Đừng vậy, thực tiếc, em đã có hẹn với khách, vậy lần sau đi. Anh về tổng công ty trước.” Khâu Lực cũng không thêm chào Viên Viên, xoay người bỏ đi. Viên Viên ra về tiếc của: “Tổng giám, Khâu quản lý thích chị đó.” “Chị không thích anh ta.” Ngay cả chào hỏi cũng không, không gia giáo. “Nhưng mà, em cảm thấy anh ta cũng tốt mà! ‘Cái tên kia lòng tự trọng cao ngất trời, cho dù lý do từ chối là cái gì, cũng sẽ không làm cho anh ta lùi bước, không bằng giả bộ ngu ngốc một chút, mắt công lại đặc tội với anh ta. Lần sau, nếu anh ta lại tới tìm chị, em nhớ làm bộ không cần thận tiết lộ tin tức chị đã có bạn trai cho anh ta, để cho tự anh ta rút lui có trật tự còn đơn giản hơn nhiều.’ Bởi vì là quan hệ học trường học muối, cô đã quá rõ con người anh ta, tự nhiên cũng sẽ giữ một khoảng cách nhất định, không nóng không lạnh. Tổng giám có bạn trai? Hai mắt Viên Viên sáng lên. “Có phải là người kia hay không nhỉ?” Cô ngây thơ hỏi, lúc tổng giám bị thương nằm viện, chỉ có ba người đến thăm, trừ mình cùng Phó Từ Kỳ ra, cũng chỉ còn lại. “Không nói cho em đâu, nếu nói cho em biết, chẳng khác gì tuyên cáo toàn thiên hạ.” Viên Viên bĩu môi ai oán thay mình cãi lại, “Không dám đâu.” “Ai bảo em có một người bạn trai chỉ sợ không thể làm cho thiên hạ đại loạn chứ!” “Từ Kỳ không phải người như vậy mà.” Viên Viên liú riu thanh minh cho bạn trai mình. “Trưa nay không cần đặt cơm hộp cho chị.” “Vi sao?” “Bởi vì chị có hộp cơm tình yêu bạn trai làm.” Cô cười ngọt ngào. Thật ra, tài nấu nướng của cô tốt hơn anh, nhưng tình yêu của anh là vô giá. Thứ bảy này bọn họ sẽ đi Đài Trung. Dịch Tuyên hưng phấn chạy loan trong phòng. Nhạc Phi giúp hai đứa nhỏ chuẩn bị hành lý. “Tiểu Cần, con có muốn mang theo đồ chơi không?” “Con không phải Tuyên Tuyên.” “Con đi tắm rửa trước đi, đi tự chuẩn bị là được rồi.” Rõ ràng chỉ là một học sinh tiểu học, lại như một ông cụ non, haiz, tiểu Cần đáng thương của cô. Dịch Cần chậm chạp chưa chịu đi, một lát sau lại hỏi: “Di ơi. Chúng ta sẽ đi đến gặp cha mẹ di sao?” “Đúng vậy, nhưng con không cần sợ, ba mẹ di tốt bụng lắm, khuyết điểm duy nhất của ba di chính là hay lớn giọng, nhưng tâm địa rất tốt, giống mẹ của di.” Mấy năm này cha cùng mẹ đi làm từ thiện nhiều, tính tình cũng ôn hòa hơn rất nhiều, nếu không, cô cũng không dám mang theo người đàn ông ý đồ nhúng chàm con gái của ông năm đó trở về. Mà thật ra vốn là con gái của ông có ý định nhúng chàm đối phương. Dịch Cần nhẹ nhàng cúi đầu, về mặt do dự, rồi lại ngẩng đầu nhìn Nhạc Phi xong lại cúi đầu, lặp đi lặp lại nhiều lần. “Tiểu Cần, tuy rằng di không phải là mẹ đẻ của con, nhưng con có thể xem di là bạn bè, có việc thì hỏi di, đừng suy nghĩ quá nhiều, di biết con còn chưa chấp nhận di, nhưng ít nhất chúng ta vẫn là bạn bè, không phải sao?” Cô thử hướng dẫn cậu nhóc biểu đạt tâm sự của mình. “Không phải. Không phải là con không có tiếp nhận, con rất thích di.” Ha ha, quả nhiên cô là người gặp người thích. “Vậy sao con lại ập a ập ứng?” “Lần đầu tiên ba ba đi ra mắt với di, hai người bọn con. có thể cùng đi sao?” Trong mắt của hân lóe một tia e ngại. “Con không muốn đi phải không?” Lần đầu tiên. Thật ra đã vài trăm lần rồi. Dịch Cần mím môi, “Đương nhiên không phải, con rất muốn đi, chỉ là. Lần đầu tiên ba ba đi, bọn con cũng đi theo, có thể nào, có thể nào làm cho người nhà của di có ấn tượng xấu hay không, dù sao. Ba ba cũng mang theo hai đứa con riêng.” Nhạc Phi nghe xong vui không nổi. “Ai nói với con hai đứa là con riêng?” Về mặt của hân trở nên âm ỉ. “Trước kia, con đã hiểu được ý nghĩa của từ ‘con riêng’, vài hàng xóm vùng trộm nói trước mặt bọn con, bọn họ cho rằng cho dù bọn con nghe thấy cũng không hiểu, thật ra con đều hiểu được, chúng con đúng là con riêng, cho nên không phải bọn họ nói lung tung.” Nhạc Phi dang tay ra ôm lấy Dịch Cần, vỗ nhẹ nhẹ lưng của hân, trấn an. “Tiểu Cần, con và Tuyên Tuyên là bảo bối ba mẹ yêu nhất, ba con chỉ còn lại có hai người các con, bọn con tuyệt đối không phải là con riêng.” “Nhưng mà sau khi đi kết hôn với ba ba, bọn con sẽ trở thành con riêng, không phải sao?” “Di nói không phải là không phải! Sau này chưa chắc di đã kết hôn với ba con, cho dù tương lai có kết hôn, di cũng không giống như mẹ kế của Lộ Lem ngược đãi hai đứa con, di tiểu Phi có hai con là đủ rồi, sẽ không sinh thêm em bé khác, cho nên, di bà ba con chỉ có con và Tuyên Tuyên, biết chưa?” Dịch Cần ngẩng đầu, nước mắt chảy xuống. “Tiểu Cần, đừng khóc.” Ai nha, vì sao lại thế này, đã nói không được gì ngược lại lại càng buồn hơn. “Di tiểu

Phi, đi nhất định phải sinh em bé, nhất định phải sinh.” “Vì sao? Có phải hai đứa còn muốn có em trai em gái không?” Dịch Cần lắc đầu, nước nớc giải thích: “Không phải. Bởi vì, bởi vì con và Tuyên Tuyên thật ra. không phải, không phải là con của ba ba.” Hắn cắn môi dưới, cố gắng hết sức nói lời này ra khỏi miệng. Nhạc Phi ngẩng một chút.”Tiểu Cần, con đương nhiên là con của ba ba, nếu không chẳng lẽ hai đứa chui từ trong đá ra sao?” “Bọn con thật sự không phải là con của ba ba, bởi vì con từng nghe ba ba cãi nhau với cha ruột của con qua điện thoại rất lâu. Hình như là cha ruột không nghĩ muốn có bọn con.” Cậu nhóc càng khóc thảm thiết hơn, nhìn thấy được cậu nhóc đã phải chịu đựng áp lực quá lớn này rất lâu, chưa từng nói bí mật này ra, lúc này trong lòng cô biết không nên giải tỏa hết mọi nghi vấn, mà là phải trấn an đứa nhỏ thoát nhìn như đã trưởng thành rất nhanh này. “Tiểu Cần, con đã hỏi ba ba chưa?” Hắc lắc đầu.”Chưa. Con không dám hỏi, sợ hỏi, ba ba cũng sẽ không quan tâm con nữa.” Đến lúc đó bọn họ sẽ trở thành cô nhi, không ai yêu thương. “Vậy con có yêu ba ba không? Yêu bba ba bây giờ của con?” Dịch Cần lau đi nước mắt, dùng sức gật đầu.”Con yêu ba ba!” Cô mỉm cười, sờ sờ đầu của cậu nhóc nói: “Vậy là tốt rồi, chỉ cần con yêu ba ba, mọi chuyện khác không quan trọng, con chỉ cần ngoan ngoan làm đứa con ngoan là tốt rồi, ba ba sẽ không hai đứa, biết không?” “Nhưng mà, nếu như cha mẹ của đi không thích bọn con thì làm sao bây giờ? Con biết ba ba rất thích đi, ngoại trừ đi tiểu Phi, con chưa từng thấy ba ba đối xử với người nào tốt như vậy, chắc chắn là ba ba rất rất rất thích đi, nếu bởi vì hai đứa con hại hai người không thể kết hôn, vậy phải làm sao bây giờ?” “Cho dù không kết hôn, đi vẫn là đi tiểu Phi của hai đứa, cũng sẽ yêu các con và ba ba con. Đi còn nhớ rõ không phải là con đã từng nói với Tuyên Tuyên là đi sẽ đưa táo độc cho hai đứa ăn sao?” Nhạc Phi có ý trêu cợt. Dịch Cần nhanh chóng làm sáng tỏ.”Đừng vậy, đừng vậy tại lúc đầu con nói lung tung, giờ con rất thích đi tiểu Phi.” Nói xong, khuôn mặt của cậu nhóc đỏ ửng lên. “Vậy là tốt rồi, về sau chuyện này không cần nói lại, hai đứa mãi mãi là con của ba ba —— chỉ cần nhớ kỹ chuyện này là tốt rồi, biết chưa?” Trẻ con vẫn là trẻ con, rất đáng yêu. “Đạ.” Đỗ hai bảo bối ngủ, theo thường lệ Nhạc Phi quang minh chính đại đi vào phòng bạn trai. “Cám ơn em đã trấn an tiểu Cần.” “Đó là việc em phải làm.” Cô nằm phịch xuống giường, ngày mai phải đi sớm, nên cô muốn ngủ nhiều một chút, chuẩn bị tinh thần mới có thể đối phó người cha ngoan cố kia. “Tức giận?” Bình thường người ghét nhất bị giấu diếm như cô lại không hỏi gì? “Tức cái gì?” Cô hỏi lại. “Anh chưa nói sự thật.” “Em cũng không giấu anh một chuyện còn gì? Cho dù anh không phải là cha đẻ của bọn nhỏ, em cũng vẫn thương bọn nhóc, mới đầu em thích bọn nhóc cũng không phải vì anh mà.” Dịch Mặc Lặc tự giễu mình.”Càng lúc anh càng cảm thấy em yêu anh là bởi vì hai đứa nhỏ kia.” “Bây giờ anh mới biết à! Quả thật, nếu như không có bọn nhỏ, giá trị của anh cũng chẳng còn mấy đâu!” Cô cười to, chui vào trong lòng ngực của anh. “Tuy rằng bọn nhỏ không phải là ruột thịt của anh nhưng cũng là cháu trai và cháu gái của anh.” “Anh trai anh?” “Phải, ở Đài Bắc anh gặp bạn gái trước của anh trai anh, lúc ấy tiểu Cần túm lấy váy của cô ấy, trong tay cô ấy còn ôm Tuyên Tuyên, cô ấy nói cho anh biết hai đứa nhỏ là con của anh trai anh, nhưng anh trai anh lại muốn đi Mỹ du học, quyết định chia tay với cô, cũng cho một khoản tiền chia tay, từ nay về sau không quan tâm đến bọn nhỏ nữa. Cô là một người con gái, lại một thân một mình, sao có thể nuôi được hai đứa nhỏ? Bởi vậy quyết định đưa bọn nhỏ vào cô nhi viện, anh không đồng ý, nên dẫn hai đứa nhỏ về nhà chăm sóc, bảo cô ấy nói chuyện rõ ràng với anh trai anh, dù sao anh cũng chỉ là người ngoài cuộc không thể tham gia, sau đó anh lại nghe được tin cô ấy tự sát. Anh gọi điện thoại cho anh trai, nhưng vì tiền đồ trước mắt mà anh trai anh không muốn nuôi bọn nhỏ, khi đó tiểu Cần còn nhỏ, không ngờ nó lại nhớ kỹ như vậy. Tất cả là tại anh, anh không nên để bọn nhỏ biết chuyện này, đối với bọn chúng mà nói, bị cha mẹ ruột vứt bỏ là điều đau khổ nhất.” “Vì sao anh không nói cho cha mẹ anh biết?” “Anh có nói. Bọn họ không tin, tưởng anh ở bên ngoài xằng bậy lại đổ lỗi cho anh trai anh.” Anh cười chua xót, “Cho nên em nói xem, anh còn cần tìm bọn họ sao?” “Không sao, bọn nhỏ có anh là đủ rồi, về sau chúng ta coi như là cha mẹ chăm sóc bọn chúng thật tốt, hơn nữa bọn nhỏ cũng phải có ông ngoại bà ngoại.” “Em muốn gả cho anh thật à?” “Không có.” Nhạc Phi nhún nhún vai, thoải mái nói: “Anh không muốn kết hôn chúng ta sẽ không, anh muốn kết hôn chúng ta sẽ làm.” Mọi chuyện đều do anh quyết định, cô quá tốt rồi nhỉ? “Nếu anh muốn kết hôn, nhưng cô dâu không phải em thì sao?” Anh bốn cợt hỏi. Cô cười híp cả mắt.”Mang theo hai đứa nhỏ kết hôn rất cực khổ, không bằng tặng bọn nhỏ cho em được không? Em nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bọn nhỏ.” Hắc hắc, như vậy cô cũng không mất mát gì, ít nhất cũng có thể đóng gói mang đi được hai thứ. “.” Không tốt, mặt bạn trai biến sắc rồi, nhanh chóng trấn an.”Được rồi được rồi, nói cho anh cười thôi, sao em có thể không muốn anh chứ, nếu anh kết hôn, cô dâu không phải em, em nhất định sẽ tới hôn lễ bắt cóc anh, được chưa?” Cái câu trả lời này còn đỡ hơn câu trên, cho nên anh miễn cưỡng chấp nhận. Anh nheo nheo cái mắt của cô.”Em có chắc là ngày mai ba e sẽ không đạp anh ra khỏi cửa lần nữa không?” Anh vẫn nhớ rõ đêm phẫn khích mười năm trước kia, Nhạc bá bá vọt vào cửa phòng, thấy anh chỉ mặc quần lót, cầm cái cây treo quần áo bên cạnh xông vào, hại anh chạy trốn chết, hi vọng lần này có thể chữa chút mặt mũi cho anh. Ách. Cái này. . . . Có nên đi không nhỉ? Thật ra.cô cũng không chắc lắm, nếu như là sự thật, cùng lắm thì cùng nhau bị đuổi ra khỏi nhà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miệng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Thứ Bảy, là một ngày có nắng đẹp. Bây giờ rưỡi bọn họ xuất phát, mười giờ đến Đài Trung. Nhạc Phú thấy con gái, mừng rỡ như điên, nhưng sau đó lại thấy người đàn ông phía sau con mình, không đợi giới thiệu, yên lặng một chút đã bắt đầu ra chiều “Sur từ rống” khiến người khác đình tai nhức óc. “Dịch Mặc Lặc! Lại còn dám vác mặt tới nhà của tôi, nợ cũ mười năm trước, tôi còn chưa.” “Chúng con chào ông bà ạ!” Chiêu “Sur từ rống” chưa thi triển xong, trước mặt ông đã xuất hiện hai đứa nhỏ, cho dù ông có không vui hơn nữa cũng đành phải ngừng lại. “Hai đứa nhỏ này ở đâu ra vậy?” Không phải là. Nhạc Phú nhìn hai đứa nhỏ dễ thương có vài phần giống dịch Mặc Lặc kia, nhất thời lại tức giận cực điểm.”Hào Cậu giỏi lắm Dịch Mặc Lặc, ngay cả đứa nhỏ cũng đã lớn như vậy rồi, cậu, cậu.” Nhạc Phi thấy cha hiểu lầm, vội vàng nháy mắt với mẹ. Trương Giai Lan lúc này mới lên tiếng thay con rờ tương lai giải thích: “Ông thật sự là lão hồ đồ, sáu năm trước tiểu Phi mới lên Đài Bắc, mà giờ tiểu Cần đã tám tuổi rồi, chẳng lẽ ông ở nhà mà không biết con mình đẻ lúc nào hay sao?” Nhạc Phú nghĩ lại, mới hiểu ra. Nếu hai đứa nhỏ này không phải con của con gái, thì chắc chắn là con của Dịch Mặc Lặc. Điều này ông càng không chấp nhận nổi, cậu ta đã có con nhỏ lại còn dám đòi cưới con của ông sao? “Họ Dịch kia, cậu đã có con nhỏ còn dám đòi cưới con gái tôi? Mơ đi ——” khinh người quá đáng! Con gái ông có điều kiện tốt như vậy, làm gì có chuyện phải đi làm mẹ kế, hơn nữa quan trọng nhất là, con gái dám nói trước với mẹ nó, không thêm nói với ông! “Ông ơi!” Tuy Dịch Tuyên còn nhỏ, nhưng cũng không thấy sợ người ông này, không biết sống chết núm áo ông giựt giựt.”Ba của con rất thích đi tiểu Phi, bọn họ sẽ kết hôn, cho nên. Con sẽ ngoan ngoãn. Sẽ không, sẽ không đánh đi tiểu Phi, cho nên ông không phải sợ!” Trong cái đầu nhỏ của cô bé không nhớ được hết những gì mà anh trai đã thi thảm với mình trước khi xuống xe, đành phải dựa vào cảm giác của mình mà nói. Chiêu “Sur từ rống” lại tạm dừng, Nhạc Phú cúi xuống nhìn cô bé nhỏ cao chưa tới thất lưng mình. “Ông không thích ba của con.” Trương Giai Lan lắc đầu thở dài, Nhạc Phi cũng đỡ khóc đỡ cười. Cha cô lại bắt đầu cáu kỉnh, trước kia mẹ thường xuyên bận rộn việc từ thiện nên vắng vẻ cha, kết quả vì vậy mà cả hai vị đã cãi nhau vài lần, sau này ông đi theo vợ mình làm từ thiện nên cũng không còn oán giận nữa. Dịch Tuyên ngẩng mặt, bảo vệ cha của mình.”Ba của con rất lợi hại, cái gì cũng biết,

còn có thể đánh bọn người xấu, vì sao ông không thích ba con?” “Bởi vì, bởi vì. . . .” Không ngờ cô bé lại chất vấn mình, Nhạc Phú không biết nói gì. “Ba ba là ba ba tốt nhất trên thế giới, ông không thể chán ghét ba ba!” Dịch Tuyên tiếp tục tăng bốc cha mình. “Ai bảo cậu ta muốn cướp đi con gái bảo bối của ông.” Rốt cuộc ông cũng tìm được một đáp án hoàn hảo rồi, hoàn toàn không phát hiện vợ mình đang ở phía sau cười đau cả bụng. Dịch Tuyên chớp mắt mấy cái, trên mặt lộ vẻ khó khăn: “Vây, vậy. . . . Con về ở với ông, rồi ông tặng đi tiểu Phi cho ba con được không?” Vì ba ba, cô bé có thể làm gì cũng được. Nhạc Phú há hốc mồm. Nhạc Phi đau lòng ôm lấy cô bé. “Tuyên Tuyên, ông chỉ đùa với con thôi.” Dịch Mạc Lặc bước lên phía trước, ngẩng đầu ưỡn ngực đón nhận ánh mắt chỉ trích của Nhạc Phú, sau đó cúi gập người. “Chú, di, con thật sự thích tiểu Phi, trước kia con đã làm sai rất nhiều chuyện, bây giờ con sẽ không tái phạm, hi vọng chú và di có thể cho con thêm một cơ hội, để con có thể chăm sóc cho tiểu Phi.” Dịch Cần và Tuyên Tuyên nhìn nhau, cũng bắt chước động tác của cha mình, vô cùng cung kính. Lúc này thì đến phiên Nhạc Phú khó chịu. “Cái gì thế này, thật là!” rõ giả bộ thờ phỉ phi sau đó bước vào trong nhà. Trương Giai Lan cười híp mắt, vẫy tay, nói: “Bên ngoài nóng, vào trong nhà cho mát mẻ, bà lấy bánh cho các con ăn có được không?” Dịch Tuyên tự nhiên nắm tay bà, còn lại Dịch Cần tự trách mình quần áo không nghiêm. Nhạc Phi đi đến bên cạnh Dịch Mạc Lặc, ôm lấy anh, mỉm cười. “Yên tâm đi, em đã nói trước với mẹ rồi, hơn nữa cha cũng không tức giận lắm, bảo mang theo hai đứa nhỏ chắc chắn là có hiệu quả, đúng chưa?” Ha ha, thật ra cô đã có dự kiến trước. Trong nhà đã lâu không có não nhiệt như vậy rồi, quả thực Nhạc Phú rất thích hai đứa nhỏ trước mặt, cũng khách khí hơn với Dịch Mạc Lặc, cùng lắm là liếc mắt một cái, sau đó lại tiếp tục chơi với cặp anh em kia. Dịch Mạc Lặc chỉ cần ngồi một bên, im lặng làm đồ trang trí. Nhạc Phi từ phòng bếp đi ra, thấy bộ dạng của hai người, ghen cười. “Mười năm rồi, sao cha vẫn cố chấp như vậy, không chịu tha thứ cho sự kiện năm đó, con đã giải thích nhiều lần, ông vẫn không chịu nghe.” Trương Giai Lan cũng tươi cười. “Con là tâm can bảo bối của ông ấy, thấy các con nằm ở trên giường, quần áo xốc xếch, không có một người nào, không có một người cha nào có thể bình tâm nhẫn nại nghe con giải thích cả, thật là, tất cả đều là tại con, còn trách cha con sao?” Nhạc Phi nhếch miệng, trong lòng tràn đầy hối hận. “Đương nhiên là không dám, con cũng biết rõ là lỗi của con, nhưng đâu ngờ sẽ có hậu quả lớn như vậy, con cũng biết rõ sai lầm rồi, mẹ, mẹ làm ơn nói tốt cho Mạc Lặc giúp con đi, bây giờ anh ấy đã hối hận lắm rồi.” “Từ nhỏ tới giờ lúc nào con cũng Mạc Lặc, đương nhiên sẽ giúp cậu ta nói tốt. Ba con chỉ thấy xót khi con đi làm mẹ kế của người ta, mẹ ruột còn chưa chắc được, huống chi là mẹ kế, hơn nữa chờ con có con của mình, chỉ cần hơi có bất công, cũng sẽ bị người ta nói này nói nọ, tóm lại, cho dù con làm mẹ kế tốt đến mức nào đi nữa, trong lòng bọn nhỏ mẹ ruột vẫn là nhất, con có hiểu hay không?” “Thật ra. . . . Hai đứa nhỏ. . . .” Tuy rằng Dịch Mạc Lặc bảo cô giấu cha mẹ, cô cũng định nói, để cho cha mẹ an tâm, nhưng cô lại suy tư trong chốc lát, nếu đã quyết tâm xem hai đứa nhỏ như con mình, vậy cho dù là ruột thịt hay không cũng không quan trọng. “Hai đứa nhỏ làm sao?” “Bọn chúng đều rất nghe lời và ngoan ngoãn, hơn nữa, mẹ của bọn nhỏ đã qua đời, cho nên không có chuyện gì phải băn khoăn cả, con nhất định sẽ là một người mẹ tốt, giống như mẹ như vậy.” Cô ôm mẹ làm nũng. “Miếng con thật là ngọt, ép con cũng không được, vậy để mẹ khuyên cha con.” “Cám ơn mẹ, con biết mẹ tốt nhất!” Có mẹ vững chãi như núi để dựa vào, vậy cô không cần lo lắng nữa rồi. Tại phòng bếp đã đạt thành hiệp định, không khí hết sức vui vẻ. Trong phòng khách còi báo động vẫn chưa tắt, hết sức căng thẳng. Hai đứa nhỏ đảm nhiệm chức sứ giả hòa bình, một tiếng ông, hai tiếng ông là cho Nhạc Phú cười không ngừng, tạm thời gác lại chuyện quan trọng, từ từ thích ứng với đám cháu tương lai của mình. “Cha, mẹ, con đã về, anh rể tương lai ở đâu. . . . Đây không phải là Dịch nhị ca sao? Wait! Anh rể tương lai chính là Dịch nhị ca sao?” Nhạc Dương vừa để ba lô xuống, miệng đã nói không ngừng. “Khoan đã, sao lại có thêm hai đứa nhỏ vậy?” Dịch Cần ngoan ngoãn gọi một tiếng cậu, Dịch Tuyên cũng ngoan ngoãn gọi theo. “Ba con dẫn bọn con đến!” Dịch Tuyên cười ngọt ngào, giống như là một miếng bánh ngọt vậy. “Trời ạ, mua một được khuyến mãi hai, chị hai, chị thật sự tìm được à! Hai bảo bối, mau lại với cậu này!” Cậu ta dang rộng hai tay chờ đón. Nhạc Phú nhìn không nổi, cho cậu một cái gõ. “Con đừng có dọa bọn nhỏ khóc.” Nhạc Dương sờ sờ đầu của mình, hơi ủy khuất: “Ba, sao lại như vậy, con cũng muốn bày tỏ tình cảm mà.” Vừa nghe thấy việc chị hai dẫn bạn trai về, cậu đã lập tức bỏ rơi đám bạn, trở về nhìn ông anh rể tương lai, không ngờ lại có thêm được hai đứa cháu. “Con để đồng tình cảm lại cho đám học trò của con đi!” Nói chuyện việc nhà xong, Nhạc Dương quay đầu, chào Dịch Mạc Lặc. “Dịch nhị ca, đã lâu không gặp!” “Đã lâu không gặp. Anh nghe tiểu Phi nói bây giờ em là thầy giáo thực tập?” “Nếu thuận lợi thì sang năm có thể quay về Đài Trung dạy rồi. Không ngờ lúc trước. . . .” Á, cha trùng cậu. “Giờ anh có thể bình an xuất hiện ở nhà bọn em, quả nhiên là chúng ta rất có duyên.” Dịch Mạc Lặc thần nhiên cười. Anh từng nghĩ rằng sẽ chia tay với tiểu Phi, không ngờ cuối cùng vẫn gặp lại. “Có thể ăn cơm.” Trương Giai Lan ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người tự động đi đến bàn ăn. Bữa ăn này, tuy rằng không phải là Hồng Môn Yến, nhưng Dịch Mạc Lặc vẫn cẩn thận, dù sao anh cũng tới nhà người ta mang con gái bảo bối đi, tương lai khi Tuyên Tuyên trưởng thành, chắc là anh cũng sẽ làm vậy với con rể thôi. Sau khi ăn xong, hai đứa nhỏ lại đảm đương trọng trách gây sự chú ý với ba vị kia, Nhạc Phi vụng trộm mang Dịch Mạc Lặc vào phòng. Nhìn bộ dạng lên lút của cô, Dịch Mạc Lặc không cần đoán cũng biết cô đang có âm mưu là chuyện xấu. “Dẫn bọn nhỏ đến quả nhiên là chính xác, trẻ con luôn là tâm điểm của sự chú ý, có bọn nhóc, chúng ta có thể tranh thủ chút thời gian.” Thuận tiện làm vài chuyện xấu. “Phòng của em vẫn vậy.” So với cách trang trí trong trí nhớ anh vẫn luôn như thế, trên giường cô là một đồng búp bê vải, mỗi lần anh đến thăm là phải đứng xếp hàng trên mặt đất, giá sách chỉ có tăng hơn chứ không giảm, trên bàn để tấm hình hồi anh tốt nghiệp, anh không thích chụp ảnh, nên ảnh chụp cũng thật ít. “Em không thích thay đổi. Đáng lẽ là rất lộn xộn, nhưng trước khi rời đi có sửa sang lại đôi chút.” Nhạc Phi lờ anh ngồi xuống mép giường. “Đến bây giờ em còn nhớ rõ lúc anh ngủ cùng em, còn mơ mộng anh là bạn trai em, sẽ đối xử với em rất tốt, sẽ bên em cả đời.” “Rốt cuộc là vì sao em lại yêu anh?” Anh chưa bao giờ hỏi vấn đề này. “Bởi vì mặt của anh. . . . Ngay từ lần đầu gặp mặt anh em đã nhất kiến chung tình, sau đó lại càng thích anh vì có mấy tên con đồ muốn cướp tiền của em, là anh đã cứu em.” Khi đó Dịch Mạc Lặc thấy cô bản vô cùng, cũng không ghét bỏ im lặng lấy tay giúp cô chà vết bẩn đi, rồi vẫn im lặng đi cùng cô ra khỏi ngõ tối. Từ đó về sau, trong lòng cô có anh. Mặc dù đã mười năm, sự rung động lúc đó vẫn tồn tại như cũ, cảm giác lúc ban đầu cũng không thay đổi theo thời gian, cô vẫn thích Dịch Mạc Lặc, cho dù có rất nhiều người tốt hơn anh thì sao, đây là tình cảm của cô, cuộc sống của cô, nàng cô chỉ muốn lựa chọn những gì hợp với mình, chứ không phải thứ tốt nhất trong mắt người khác. Trong lòng của cô, Dịch Mạc Lặc là hoàn hảo nhất. Dịch Mạc Lặc cảm thấy rối rắm. “Anh cứu em lúc nào?” Anh không hề có ấn tượng, “Lần đầu tiên gặp mặt, nhưng đây không phải vấn đề quan trọng, quan trọng là từ khi bắt đầu, càng lúc em càng có ấn tượng tốt về anh, nhưng mà lần đầu tiên em tỏ tình, anh lại còn hỏi em là ai, hại em rất khổ sở, rõ ràng là em ở đối diện nhà anh hai năm rồi!” Khóc không ra nước mắt đó! “Thật có lỗi, anh thật sự không nhớ rõ.” Anh chưa bao giờ chào hỏi hàng xóm, thời gian đi về lại không nhất định, tất nhiên là không biết những người sống xung quanh rồi. “Không sao, dù sao cũng là chuyện quá khứ, đúng rồi, anh có thể hoàn thành giấc mộng của em được không?” Nhạc Phi nháy mắt, ra vẻ then thừng hỏi. “Mộng gì?” “Tại đây hôn em. . . . Đây là món quà mà năm mười tám tuổi em rất muốn, tuy rằng giờ anh đã là người của em, nhưng giấc mộng ban đầu đó còn chưa được thực hiện nên em cảm thấy không thực. . . .” Chưa kịp nói xong, chữ cuối cùng đã dừng trên môi Dịch Mạc Lặc —— bốn cánh môi kề nhau. Mộng đã được thực hiện. Nhạc Phi thờ dãi thật sâu, thỏa mãn tựa vào vai anh. “Mạc Lặc, rốt cục em cũng đợi được anh.” “Thật có lỗi. . . .” Dịch Mạc Lặc cầm tay cô, “Cám ơn em đã đợi anh lâu như vậy.” Cho dù là ở chỗ nào, đồng hồ sinh học luôn khiến Dịch Mạc Lặc tỉnh lại lúc năm giờ. Anh thay quần áo, đắp lại chăn cho hai đứa nhỏ, nhẹ nhàng rời khỏi phòng, đi ra trước sân bắt đầu làm âm cơ thể chuẩn bị luyện tập. Sau một lúc, có tiếng bước chân từ trong phòng đi ra, quay đầu lại, Dịch Mạc Lặc lập tức đứng lên, gọn gàng nhanh chóng. “Con chào chú.” “Ừ.” Nhạc Phú thấy anh, sắc mặt có hơi cứng lại. Tối hôm qua ngoan ngoãn nghe lời bà đại nhân giáo huấn, khiến cho ông có chút không vui khi phải nhìn thấy Dịch Mạc Lặc sáng sớm. Ông không hiểu, một đồng người có điều kiện tốt giới thiệu cho con bé, nó lại không chọn. Tuy rằng sớm biết con gái đã yêu đối phương từ lâu, nhưng một bảo vệ nho nhỏ thì có bao nhiêu tiền lương, có khả năng còn phải gặp nhiều chuyện khó khăn hơn nữa, con gái của ông có hơn trăm vạn tiền lương cơ mà. . . . Ai, thật ra không phải là ông để ý việc con rể tương lai kiếm nhiều hay ít, mà là khoảng cách giữa hai đứa quá xa, cho dù bọn họ không để ý, thì người bên ngoài cũng sẽ nói này nói nọ, chỉ sợ Dịch Mạc Lặc không thể chấp nhận chuyện vợ mình kiếm được nhiều tiền hơn, trái lại còn xảy ra tranh chấp thì làm sao bây giờ? Con gái đã yêu đến mê mụ đầu óc, vậy thì người làm cha như ông phải phòng ngừa chu đáo mới được. “Vây. . .

... Các thực lòng yêu tiểu Phi à?” “Con yêu cô ấy.” “Câu có để ý chuyện tiểu Phi kiểm tiền nhiều hơn hay không?” Đây thực sự là vấn đề lớn, nhất định phải hỏi cho rõ ràng. “Quan điểm của con là, con chỉ ra số tiền bao nhiêu, tiểu Phi cũng chỉ có thể chi ra số tiền y chang như vậy, còn lại thì là của cô ấy, con sẽ không hỏi đến, bởi vì đó là do tiểu Phi có bản lĩnh, con thực sự không bằng cô ấy.” “Tiểu Phi không coi trọng đời sống vật chất, chỉ cần cậu yêu con bé là đủ rồi.” “Chú yên tâm, cho dù sau này tiểu Phi không đi làm, con vẫn sẽ chăm sóc cho cô ấy cả đời, tuyệt đối sẽ không phụ cô ấy.” Từ nhỏ tiểu Phi đã rất cứng đầu, có khi sẽ không nhường người khác, người cậu phải chiều con bé một chút, đừng so đo với nó, dù sao nó cũng là con gái.” Nếu con gái đã chấp nhận người đàn ông này, nếu ông ngăn cản, có lẽ bọn họ sẽ thực sự chơi trò chạy trốn, không xuất hiện nữa. Dịch Mạc Lặc mỉm cười, nói: “Tiểu Phi có nói với con, bí kíp giữ vợ của chú là ‘đánh không hoàn thủ, mắng không trả miếng’ (Di: nghĩa là ko dc đánh lại và ko trả treo hay nói cách khác là cãi lại vợ -,-), con nhất định sẽ làm được.” Nhạc Phú gật gù đầu. “Chờ hai đứa đính hôn xong, đừng gọi tôi là nhạc phụ, trực gọi luôn là cha, biết chưa?” Tên của ông gọi là Nhạc Phú, nếu con rể tương lai gọi nhạc phụ có vẻ kỳ quái. Ông rất để ý điểm ấy. Đánh giáp lá cà, trận chiến này nhạc phụ và con rể hòa nhau. Về phần mẹ vợ, lại rất thích chàng rể này, không cần chiến đấu. Nhạc Phi đưa ra kế hoạch mang theo một nhai ba người Dịch Mạc Lặc đi tham quan rừng rậm, nhưng hai đứa nhỏ quyết định ở nhà cùng nhau chơi đùa, không chịu đi cùng bọn họ. Thậm chí Dịch Cận còn nói bọn họ chưa từng có một cuộc hẹn hò riêng, cho nên hy vọng bọn họ có thể nhân dịp này ở cùng nhau. Nếu bọn nhỏ đều nói như vậy, không thuận theo ý dân đường như không được tốt cho lắm. Vì thế Nhạc Phi và Dịch Mạc Lặc mang theo hành lý gọn nhẹ đi hai ngày một đêm. Mục đích của bọn họ là khám phá rừng rậm, lúc từ Đài Bắc xuống Đài Trung là do Dịch Mạc Lặc lái xe, Nhạc Phi sợ anh quá mệt mỏi, quyết định lần này tự mình lái, vệ tinh hướng dẫn cũng đã mở, nhưng vì sao bọn họ vẫn lạc đường. Lúc này, bọn họ đang ngồi trong xe nghiền cứu bản đồ, muốn tìm ra chỗ mình đã rẽ sai, tìm rồi lại tìm, rốt cuộc cũng tìm được —— “Thì ra là vừa chỗ lúc này em không quẹo trái.” Gấp bản đồ lại, Nhạc Phi xoay tay lái chuyển xe quay lại, rẽ lại chỗ lúc lại, lúc này đặt lại vệ tinh hướng dẫn một lần nữa, lại bắt đầu chỉ dẫn phương hướng. Vốn tưởng rằng sẽ rất thuận lợi, không ngờ bọn họ lại lạc đường, hoặc là cô lại lạc đường, bởi vì từ đầu tới đuôi Dịch Mạc Lặc đều chưa nói cái gì. “Tại sao vậy chứ?” Vệ tinh hướng dẫn chưa từng sai, sao hôm nay làm cho cô lạc đường một lần nữa. “Hỏi người qua đường đi.” Rốt cuộc Dịch Mạc Lặc cũng mở miệng cho ý kiến. Nhạc Phi quay đầu nhìn nhìn, không phát hiện ra ai cả. “Em có vệ tinh hướng dẫn, không thể nào đi sai đường.” Cô tiếp tục đặt lại vệ tinh hướng dẫn, tốt xấu gì thì đây cũng là xe của cô, không thể mất mặt được. Dịch Mạc Lặc nhìn qua kính chiếu hậu thấy xa xa có chiếc xe chậm rãi chạy qua, anh lập tức xuống xe ngoác. Người lái xe là một ông lão, tóc trắng xoá, sắc mặt lại rất tốt. Ông nghe xong thắc mắc của Dịch Mạc Lặc, cười vài tiếng. “Rất nhiều người lần đầu tiên tới nơi này đều sai giống hai người, hai người đi sai đường rồi, phải đi qua con đường phía trước kia cơ, giờ nơi này đã cách cánh rừng rậm đó rất xa rồi.” Dịch Mạc Lặc đem lời nói của ông lão thuật lại cho Nhạc Phi nghe. “Vậy phải làm sao bây giờ?” Cô vô tội hỏi. Thật ra là cô chột dạ, thì ra là do hướng dẫn hệ thống bị cài đặt sai, mà kẻ đầu sỏ gây nên chính là cô, hu hu hu. Ông lão chỉ dẫn cho bọn họ cách đi chính xác. “Hai người phải trở lại, nhưng mà bây giờ cho dù hai người có đi tiếp, thì cũng đã chạng vạng rồi, nếu không vội thì có thể đến nhà của tôi ăn một bữa cơm.” “Làm như thế sao được ạ?” Dịch Mạc Lặc khách khí nói. “Không đâu! Nhà của tôi rất ít khi có khách đến, hôm nay gặp gỡ cũng coi như có duyên, coi như làm việc thiện đến nói chuyện với hai người già chúng tôi.” Ông lão trông cũng hiền lành, thoát nhìn không giống như là người xấu, cho nên bọn họ đồng ý, dù sao cũng đã có duyên! Bọn họ đi theo ông lão, ước chừng mười phút sau, bọn họ rẽ phải, cuối đường có một căn nhà mái ngói, trong vườn trồng đủ loại cây cảnh, nhìn rất hài hòa. Nhạc Phi vừa nhìn đã thích nơi này, nếu như không lạc đường, chỉ sợ sẽ không phát hiện ra nơi đây. “Bà già, chúng ta có khách.” Ông lão gọi với vào trong nhà. Một bà lão đi ra, thấy bọn họ không có bất kỳ nghi vấn gì chỉ cười hoan nghênh. Thì ra ở nơi này hẻo lánh, ít có người qua lại, mỗi khi quay về ông lão sẽ gặp được người lạc đường nên luôn mời họ về nhà làm khách, cho nên bà lão đã quen. Vợ chồng họ đều rất hiếu khách, ông lão pha trà mời bọn họ, bà lão thì vào phòng bếp nấu nhanh vài món, sau đó bốn người vui vẻ nói chuyện trên trời dưới đất, bọn họ trông giống như là làm một cuộc hành trình giả tưởng vậy, cho dù nói gì đi đó bí mật cũng sẽ được giữ lại trong này, sẽ không bị tiết lộ ra ngoài. Thì ra cặp vợ chồng già này thích im lặng, vì thế rời xa nơi ồn ào, xây dựng một căn nhà làm chỗ về hưu, bọn họ không có con cái, nhưng mọi người xung quanh tốt lắm, thường xuyên có người tới thăm họ, xác nhận bọn họ bình an, đúng lúc tuần này đến phiên ông lão đi tuần tra, cho nên mới gặp được hai người. Thật là có duyên —— đây là kết luận cuối cùng của cả hai. “Không có con thì không thấy tiếc sao ạ?” Nhạc Phi tò mò hỏi. Ông lão cười hớ hớ vỗ vỗ tay vợ mình, dịu dàng nói: “Thân thể của bà ấy không thích hợp sinh con, cho nên đương nhiên là tôi cũng không thể để cho bà ấy mạo hiểm, huống chi có con hay không cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của chúng tôi, lúc đầu khi đã quyết định lấy bà ấy tôi đã xác định sẽ chăm sóc bà ấy cả đời, Cô Ngừ nói ‘chấp tử tay, cùng tử giai lão’, đây là hứa hẹn của chúng tôi.” Bà lão nhìn chồng mình, mỉm cười. Ánh mắt của bọn họ ngoại trừ sự tự tin khi đối mặt với tang thương của cuộc sống thì chỉ còn sự bao dung. Trong lòng Nhạc Phi cũng dậy lên những cảm xúc. Mặt trời sắp xuống núi, ông lão đề nghị bọn họ đi về phía sau một chút, nơi đó có cảnh hoàng hôn rất đẹp. “Em cảm thấy việc lạc đường hôm nay rất giá trị.” Nhạc Phi nói ra cảm giác từ đây lòng Dịch Mạc Lặc gật đầu, nắm chặt tay cô. “Anh rất hâm mộ bọn họ, được ở cạnh nhau là điều quan trọng nhất.” Ông lão chỉ nói vài điều đơn giản, nhưng anh lại hiểu được rất nhiều. Đối với tuổi của họ mà nói, thời đại đó không sinh được con là chuyện rất nghiêm trọng, ông lão vì bảo vệ vợ mình mà đấu tranh rất nhiều, thật sự đáng quý. “Nếu như anh thích, chờ hai đứa nhỏ lớn lên lớn, chúng ta cũng có thể lên núi ở, chỉ hai người chúng ta thôi.” “Được, chỉ hai người chúng ta.” “Sau này, anh ở đâu, em sẽ ở đâu.” Muốn đời không đổi. Mặt trời chiều ngả về tây sáng lạn loá mắt, đám mây nhuộm đỏ chân trời, như một bức tranh sơn thủy, đẹp không sao tả xiết, cảnh đẹp như thế mà đáng tiếc là chỉ có hai người bọn họ thưởng thức. Bọn họ nhìn nhau, mỉm cười, trăm miệng một lời: “Chúng ta về nhà đi!” Bọn họ đều lưu luyến gia đình, không có người thân sẽ trở thành kẻ vô gia cư, có người nhà chính là thiên đường. Thiên đường, gần trong gang tấc. Bọn họ chính thức ở chung. Nhạc Phi chuyển đến nhà dịch Mạc Lặc, bị anh dạy dỗ nghiêm khắc, bây giờ cô không dám bừa bộn như trước, dùng xong đều ngoan ngoãn để lại chỗ cũ. Hình thức bọn họ ở chung rất đơn giản, ngoại trừ việc Nhạc Phi phải để đồ đạc ngăn nắp ra, mọi thứ khác đều tự do, việc nhà hỗ trợ lẫn nhau, nhưng mà thường xuyên là do anh xuống bếp thay cô giải quyết hậu quả. Rõ ràng là tài nấu nướng của cô cũng tương đối khá, hai đứa nhỏ cũng thích đồ ăn do cô nấu, nhưng cô cũng không chịu xuống bếp thường xuyên, hỏi cô vì sao, Nhạc Phi cười sáng lạn: “Em thích nhìn anh xuống bếp, điều đó khiến cho em cảm thấy rất hạnh phúc.” Dịch Mạc Lặc rất cung chiều cô, cô cũng không yêu cầu quá đáng, bởi vậy nếu trong phạm vi năng lực của mình, anh sẽ cố hết sức thỏa mãn nhu cầu của cô, chỉ cần cô hạnh phúc. Sáng hôm nay, Dịch Mạc Lặc phải đi sớm, nên anh đưa Dịch Cận đến chỗ đi Trần, còn Nhạc Phi đưa tiểu Cận học. Kiểm tra túi sách, hộp cơm, bài tập, sách giáo khoa đều mang đủ, Nhạc Phi lái xe đưa Dịch Cận tới trường học, bởi vì trường học quy định không cho phép dùng xe cách trường hai mươi mét, cho nên cô dừng hơi xa một chút. “Hôm nay ba con sẽ tan tầm trễ, cho nên khi tan học đi sẽ đến đón con. Được rồi, nhanh đi học đi.” Dịch Cận nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Di, Di có thể đưa con đến trước cổng trường không?” “Sao vậy?” “Không có gì. Chỉ là. Thôi quên đi, không có việc gì.” Mỗi ngày trên đường đến trường hẳn đều thấy cha mẹ dẫn bạn học đến trước cửa trường nên rất hâm mộ, cũng muốn thử xem. Nhạc Phi thấy vẻ mặt của hân, đoán ra manh mối, vì thế xuống xe nắm tay hân. “Đi thôi, đi đưa con đến cửa trường học.” Dịch Cận ngại ngần nắm tay cô, cười vui vẻ. Gặp được bạn học cùng lớp, hân chủ động chào, có thể thấy được tâm tình rất tốt. “Dịch Cận, đi ấy là mẹ cậu sao?” “Ừ, đây là mẹ tớ.” Hân kiêu ngạo nói, đợi cho bạn học rời đi mới yếu ớt hỏi: “Di có tức giận không?” “Tức giận cái gì?” Học sinh kia còn khen cô xinh đẹp, nghe được cô còn đang rất vui! “Con nói đi là mẹ con.” “Tất nhiên là không. Có đứa con đáng yêu thông minh như thế, đi vui mừng còn không kịp! Được rồi, đã đến trường, tan học ở chỗ này chờ đi, không được chạy lung tung.” Dịch Cận kéo tay cô, nghiêm túc nói: “Di, chờ đi sinh em bé xong, không quan tâm là em trai hay em gái, con cũng sẽ làm một người anh tốt.” Nói xong, hân đỏ mặt chạy vào trường học. Nhạc Phi nghe xong, trong lòng có chút lo lắng. Nếu cô có con, vậy thì con trai phải giống tiểu Cận, luôn luôn ngoan ngoãn biết điều, con gái thì phải đáng yêu giống Tuyên Tuyên. Nhưng không sao, bây giờ cô đã có bọn nhỏ, đã rất thỏa mãn rồi, bọn họ đã là người nhà của cô. Cô nhìn bàn tay vừa mới bị Dịch Cận nắm —— bọn họ sẽ mãi bên nhau.

Chương 9

Tổng kết công trạng hàng năm của “Hạnh phúc nhân thọ” lại đến. Một khi được giải quán quân, nhân viên có thể tham gia du lịch miễn phí, năm nay là Osaka của Nhật Bản. Nhân viên nghiệp vụ của Vinh Khang vừa nhìn thấy công văn, người người nóng lòng muốn thử, chuẩn bị tiến công. Nhạc Phi cũng muốn liều mạng, bởi vì năm nay cô muốn mang theo một nhà ba người Dịch Mạc Lặc theo. Cô mới trở về từ tổng công ty, đại khái là Viên Viên đã nói cho Khâu Lực rồi, cho nên hôm nay anh ta cũng không đến nữa. “Tổng giám, có một vị họ Hứa chờ chị trong phòng khách.” Viên Viên thấy cô vội vàng đứng lên, vẻ mặt có chút khẩn trương. “Sao vậy, đối phương là khách hàng lớn à? Sao em lại sợ như vậy!” Phụ tá của cô luôn luôn cả lơ phất phơ, chưa từng phạm sai lầm lớn, cô cũng thường mất nhăm nhăm mở cho qua. “Bà ấy là nghị viên thành phố, đã đợi chị 10 phút rồi.” Viên Viên đưa danh thiếp cho Nhạc Phi. Đáng lẽ là không biết thân phận của đối phương, nhưng vừa nhìn danh thiếp, cô đã biết mình có mất như mù. Nhạc Phi nhìn thoáng qua, lập tức cười tươi. “Viên Viên, em pha một ly cà phê và một ly trà nóng mang đến phòng khách.” Viên Viên nghe lời đến phòng giải khát pha cà phê và trà nóng, sau đó đưa vào phòng khách. Sau khi Viên Viên lui ra, sự khách khí trong phòng biến thành sự thân mật trong gia đình. “Di, đã lâu không gặp, cảm ơn di đã bớt thời giờ đến gặp con.” Trước mặt là nghị viên Hứa Nhã Kỳ, cũng là Hứa Quế Phấn – mẹ của Dịch Mạc Lặc, cô phải tốn không ít công phu mới liên lạc được. “Di đã ly hôn rồi, không cần gọi như vậy nữa.” Hứa Nhã Kỳ cười cười mở miệng. Nhạc Phi sùng sốt một chút, Dịch Mạc Lặc cũng chưa từng nói chuyện này. “Mạc Lặc biết không ạ?” “Đã hơn mười năm không gặp, nên di cũng không rõ lắm.” Hứa Nhã Kỳ không có chút ý tứ quan tâm nào, chỉ hỏi thêm một câu: “Hiện giờ nó có sống tốt không?” “Cũng tạm được. Di Hứa, con biết con không tư cách nói những lời này, nhưng Mạc Lặc cũng là con của di, cho dù anh ấy có làm sai chuyện gì, hai người vẫn là quan hệ ruột thịt, anh ấy vẫn hy vọng có thể liên lạc với mọi người.” Cô không muốn tiểu Cần và Tuyên Tuyên không được ông bà nội yêu thương, dù sao huyết thống cũng không thể chối bỏ. Hứa Nhã Kỳ lạnh lùng cười, khóe miệng tràn đầy khinh miệt, ánh mắt càng thêm lạnh lùng. “Di chỉ có một đứa con trai đang ở Mi.” Nhạc Phi biến sắc, không rõ vì sao đột nhiên Hứa Nhã Kỳ nói ra những lời như thế. Hứa Nhã Kỳ mím môi, giải thích: “Mạc Lặc là do người đàn bà ngoại tình với chồng trước của di sinh ra, vốn không phải là con di. Nó và Thế Luân kém nhau chưa đến một tuổi, là do lúc ta mang bầu Thế Luân mà có, người đàn bà kia không cần đứa nhỏ, ông ta đành phải cầu xin di nhận Mạc Lặc. Con bảo di phải chấp nhận nó như thế nào? Làm sao di có thể tha thứ cho sự phản bội của cha nó? Ngay lúc di còn đang mang trong bụng đứa con của ông ta mà ông ta dám. Thật sự là buồn cười!” Nhạc Phi cứng cả người, hoàn toàn không ngờ mình có thể nghe được loại tin tức kinh hồn này. Mạc Lặc lại là con riêng? “Nhà của di đã tham gia chính trị qua nhiều thế hệ, di muốn ly hôn, nhưng trưởng bối không cho phép, nói là sẽ có ảnh hưởng đến sự nghiệp của di, lần đầu tiên di nhịn, nhưng lần thứ hai, thứ ba, còn vô số lần nữa, di đã không còn sức mà quản nữa, nên cũng chuyển chỗ ở, sau đó phân rõ giới tuyến với ông ta, Thế Luân ở với di, Mạc Lặc về với ông ta. Cũng vì như vậy, di đổi tên, quyết tâm chặt đứt tất cả mọi quan hệ, mọi việc trước kia di cũng quên hết.” Đường như Hứa Nhã Kỳ đang chịu đựng gì đó, gần xanh nhợt nhạt giữa trán hiện lên. Nhạc Phi không nói gì. Cô không ngờ sự thật lại như thế, trước kia chỉ đơn giản nghĩ rằng di Hứa không thích Dịch Mạc Lặc ưa gây chuyện, không ngờ lại là nguyên nhân này. “Mạc Lặc biết chuyện này không ạ?” “Di và ông ta từng có quy ước: vĩnh viễn sẽ không nói chuyện này cho nó biết.” “Trong lòng Mạc Lặc, di vĩnh viễn là mẹ của anh ấy.” “Di không thể xem nó là con của mình, chỉ cần nghĩ tới việc ông ta ăn vụng bên ngoài. Di không thể tha thứ!” Hứa Nhã Kỳ phẫn nộ, ánh mắt cũng tràn đầy lửa giận. Nhạc Phi kinh hoàng. Đối với một người vợ mà nói, người chồng nhân lúc người vợ mang thai mà ngoại tình là trường hợp khò tha thứ nhất, cô không ngờ chú Dịch lại là người như thế. “Cho nên di không muốn gặp lại anh ấy sao?” “Nó không phải là con của di, gặp lại thì sao? Di chỉ sợ không cẩn thận sẽ nói ra sự thật này, nó là bằng chứng chứng minh sự phản bội của ông ta. Hôm nay di có thể tự mình đến đây là muốn giải thích rõ chuyện này, tiểu Phi, con là một cô gái tốt bụng, nhưng có một số việc không phải con có thể giải quyết tốt, di cũng hiểu là nó vô tội, nhưng ở phương diện tình cảm, di thật sự không thể tha thứ dễ dàng. Hi vọng chuyện này ngừng tại đây, tạm biệt.” Hứa Nhã Kỳ nói xong, đứng dậy đi ra khỏi phòng khách. Nhạc Phi ngồi yên lặng, không thể hoàn hồn. Nước ấm từ vòi hoa sen chảy ra, chảy vào lòng ngực rộng lớn của Dịch Mạc Lặc. Hôm nay đi làm về trễ, lúc anh về nhà đã là 12 giờ rưỡi. Bỗng nhiên, xoạt một tiếng, tấm màn bị kéo ra, Nhạc Phi bước vào bốn tám ôm lấy anh. Dịch Mạc Lặc lau nước trên kính ngạc hỏi: “Sao vậy? Có phải là anh làm em thức giấc hay không?” Cô chôn mặt trong ngực anh lắc đầu. “Nói, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Anh hiểu rõ có, sẽ không vô duyên vô cớ mà hành động như vậy, nhất định là có chuyện. “Nếu em, không nói, anh sẽ lo lắng.” “Thật sự không có chuyện gì.” Nếu anh không biết, vậy đây vĩnh viễn là bí mật, không cần phải làm tổn thương anh. “Chỉ là đột nhiên nhớ anh, hôm nay anh trở về trễ.” “Anh xin lỗi, có một đồng nghiệp bị thương, anh đưa anh ta đi bệnh viện. Sau này em đừng chờ anh, ban ngày em còn muốn đi làm, ngủ quá muộn sẽ không tốt.” Quần áo của cô đều ướt nên bị anh cởi sạch. “Nhưng mà em muốn chờ anh.” Cơ thể quắn quít, chậm rãi bốc cháy. Anh cần môi cô, hai tay vuốt ve tấm lưng trắng nõn, Nhạc Phi bị kích thích, hơi nước vờn quanh thân, bọn họ tham luyến thân thể nhau, anh chậm rãi ngồi xổm xuống, hôn lên thân thể xinh đẹp mềm mại của cô, mắt thấy lửa sẽ cháy lan ra đồng cỏ. “Ba ba, con muốn đi vệ sinh?” Dịch Cần lên tiếng cắt ngang hành động của hai người. “Ừ.” Dịch Mạc Lặc cố gắng nhịn dục hòa trong người mình. Sau tám màn che, hai người ôm nhau thật chặt, không dám cử động, Dịch Cần đi tới, bắt đầu hành động, động tác từ từ chậm rãi như thể không có ý định đi ra sớm. “Ba ba, con.” “Chuyện gì?” Sao cả hai người này đều muốn nói lại thôi như thế? “Chừng nào thì ba ba sẽ kết hôn với di tiểu Phi?” “Sao đột nhiên lại hỏi ba vấn đề này?” “Ngày hôm qua bà Trương ở dưới lầu hỏi con di tiểu Phi là ai, con không biết trả lời thế nào.” Vấn đề này khiến nó đau đầu quá. Quả thật, một người cha độc thân qua lại gặp gỡ một cô gái như vậy, nên giới thiệu như thế nào cũng là cả một vấn đề, nhất là đối với đứa nhỏ nhạy cảm như tiểu Cần, nói là bạn bè bình thường thì nhất định là nói dối, nói là bạn gái. lại có vẻ là lạ. “Hôm nay di Phương lầu trên cũng hỏi con. Ba cũng biết là di Phương thích ba mà.” Nhạc Phi không nói gì lạnh lùng nhìn về mặt oan uổng của Dịch Mạc Lặc. Dịch Mạc Lặc vội vàng cắt ngang lời nói của con trai, sợ rằng sẽ khiến Nhạc Phi nổi lửa. “Con hi vọng ba ba trả lời thế nào?” “Con muốn trả lời di tiểu Phi là mẹ của con, nhưng mà, hai người còn chưa kết hôn.” Nó cũng cảm thấy khó xử. Nhạc Phi nhìn Dịch Mạc Lặc, vẻ mặt cảm động. “Con hi vọng ba ba cưới di tiểu Phi?” “Đương nhiên! Ba ba, nếu ba bỏ qua di tiểu Phi, nhất định sẽ hối hận cả đời, thừa dịp hiện tại di tiểu Phi còn rất thích ba thì kết hôn đi, về sau sẽ không sợ di ấy chạy mất.” Mưu kế này của nó thật là tuyệt vời. “Giá trị thị trường của ba kém vậy sao?” “So với di tiểu Phi thì kém một chút. Con hi vọng đại hội thể dục thể thao của trường vào năm sau, ba ba và di tiểu Phi có thể đến.” Dịch Cần nói xong đi ra khỏi phòng tắm. Một lát sau, đằng sau tám màn tuôn ra tiếng cười. “Ha ha. Trong mắt tiểu Cần, giá trị trường của em còn hơn anh đó! Thi ra tiểu thư lầu trên thích anh, hèn chi mỗi lần thấy em cô ấy đều liếc mắt, còn tưởng em đặc tội gì với cô ấy, anh thật không đơn giản, chỗ nào cũng phóng điện bừa bãi được.” Dịch Mạc Lặc khóa chặt cô vào lòng mình, vội vàng kêu oan: “Anh không có, là cô ấy đơn phương thích anh, ngay từ đầu anh đã từ chối rồi.” “Chẳng lẽ không phải là do anh đối xử với người ta quá tốt, nên làm cho cô ấy sinh lòng yêu mến sao?” “Mỗi ngày anh đều đi sớm về trễ, ở đâu ra thời gian ‘hòa thuận với hàng xóm láng giềng’ chứ?” Lúc này nếu anh không an ủi cô thật tốt, nhất định sẽ chết rất khó coi. Nhạc Phi dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên người Dịch Mạc

Lặc, giọng nói tràn đầy hoài nghi.”Thật vậy sao? Nhưng mà em thấy bên ngoài anh cũng rất có duyên với phụ nữ, trợ lý của em đã tình qua giúp anh, tổng cộng có hai mươi sáu người công khai thích anh, còn những người giấu mặt thì không đếm xuể.” Dịch Mạc Lặc thờ dài, hai tay giờ cao đầu hàng.”Anh chỉ yêu một mình em.” Nhạc Phi hài lòng ôm lấy anh, đột nhiên hỏi: “Anh đã có kế hoạch sinh con chưa?” “Kế hoạch lớn nhất của anh chỉ là chờ sau khi hai đứa nhỏ lớn lên, có thể tự tập được, chúng ta sẽ đi du sơn ngoạn thủy.” Quả nhiên là y chang tính cách tùy hứng của Dịch Mạc Lặc. “Không rõ ràng rồi, em lại có ế hoạch đầy đủ: ba mươi đến ba mươi lăm tuổi, em sẽ kết hôn, sinh hai đứa, nhất định phải là một nam một nữ; bốn mươi lăm tuổi về hưu, đi vòng quanh thế giới; năm mươi tuổi em sẽ gia nhập vào hàng ngũ đi làm từ thiện, theo bước mẹ em, làm một người già thích chiều lòng người khác.” Dịch Mạc Lặc vừa găm cắn khắp người Nhạc Phi vừa nói: “Nhưng là mà lúc này em cũng nghe.” “Nghe. Cái gì?” Nụ hôn của anh từ từ chầm lên dục vọng trong cô. “Tiểu Cần hi vọng sang năm. Chúng ta có thể cùng nhau tham gia. Đại hội thể dục thể thao, chẳng lẽ em không định hoàn thành ước muốn đó của nó sao?” Anh thay đổi tư thế, để Nhạc Phi dựa lưng vào tường, nâng một bên chân của cô lên. “Sang năm. Đại hội thể dục thể thao?” Lúc này hỏi cô vấn đề như vậy, cô thật sự không thể nghe cũng không thể trả lời được, đột nhiên, anh động phần eo một cái, tiến vào trong cơ thể cô. Nhạc Phi vòng tay ôm vai anh, nhắc nốt chân còn lại quấn vào người anh, cắn môi kiềm chế tiếng động của tình dục. Anh tiến vào rất nhanh, cô chỉ có thể bắt lực theo tiết tấu cảm thụ dục vọng của anh. Khi cô lấy lại tinh thần, hai người đã nằm ở trên giường, cô như chìm nhỏ nép vào trong lòng anh, hô hấp dồn dập. “Lấy anh nhé?” Anh đột nhiên nói. Nhạc Phi ngửa mặt lên chăm chú nhìn anh — khuôn mặt mà cô đã quen thuộc, qua năm tháng, khỏe mặt trở nên nhiều đường văn nhỏ hơn, ngoại trừ hình xăm ở lưng, dường như anh không có thay đổi gì quá, a. Có, về ngoài bắt cần đòi của anh đã biến mất, lột xác thành một người đàn ông có chiều sâu, so với mười năm trước càng hấp dẫn cô hơn. Cô yêu anh, yêu ngàn lần không đủ. Phản chiếu trong mắt Dịch Mạc Lặc là một Nhạc Phi thành thực trưởng thành — năm đó cô ngọt ngào đáng yêu tràn ngập hơi thở thanh xuân, làm lòng anh phải rung động, nay cô càng xinh đẹp hơn, người theo đuổi đêm không xuể, sự chung tình của cô làm anh vừa mừng vừa sợ, nhưng mà điều không thay đổi là cá tính, cô có thể mạnh mẽ cũng có thể nhu nhược, lại là người hiểu rõ anh nhất, anh chưa từng nghĩ tới ai khác ngoài cô — người có thể ở bên cạnh anh cả đời. Anh yêu cô, muốn ngừng mà không được. “Anh thật sự muốn kết hôn với em chứ?” “Cả đời này anh chỉ muốn kết hôn với em” Nhạc Phi cười, hai gò má ửng hồng, càng quyến rũ hơn. “Vây. Anh nói em nghe xem, gả cho anh có gì tốt không?” “Cái này. Về sau thân thể tùy em chà đạp, em cảm thấy thế nào?” Thật sự là rất hợp ý nhau! “Em có thể.” Nhạc Phi ghé vào cạnh tai anh, thấp giọng thì thầm, khuôn mặt càng lúc càng hồng hơn. Dịch Mạc Lặc nghe xong, nhìn chăm chú vào cô, cổ gồng gắt đầu. Ha ha. Quả nhiên là hai người đều sắc, rất hợp nhau đúng không? Bởi vì Dịch Mạc Lặc phải đi làm cả ngày, bởi vậy xe của Nhạc Phi cũng để anh đi, dù sao cô cũng không thích lái xe, chỉ là phương tiện để đi làm thôi. Bây giờ thì tốt rồi, cô rất hưởng thụ sự an nhàn hiện giờ. Có lẽ không ngừng cố gắng hướng về phía trước, có thể đạt được mục tiêu là phương châm của cô, nhưng mỗi ngày lúc dự đồ hai đứa nhỏ đi ngủ, cô lại tự hỏi: kiếm nhiều tiền như vậy có chỗ lợi gì? Ở trong nghề bảo hiểm nhiều năm, cô đã thấy nhiều đồng nghiệp vì kiếm tiền mà không ngừng gây sự cướp bóc lẫn nhau, cuối cùng kiếm được tiền thì sao? Không phải là cúng cho bệnh viện hay là vào những thực phẩm dinh dưỡng à? Cho nên cô từ bỏ việc theo đuổi mục tiêu cao cả, nếu phải dùng quá nhiều thời giờ kiếm tiền, cô thà lấy thời gian đó làm bạn với hai đứa trẻ ngoan ngoãn này. Lúc này hai đứa nhỏ cần nhất là có người lớn quan tâm yêu thương, mới có thể giúp cho tính cách của bọn chúng phát triển hoàn toàn, cô thà chơi đoán số với tiểu Cần, tuy rằng bọn ta chơi rất tệ, đến bây giờ tiểu Cần vẫn còn chưa phát hiện sau lưng cậu nhóc có một cái gương sẽ tiết lộ hết những gì cậu nhóc muốn ra. Tuyên Tuyên cũng luôn quấn quýt cô đòi nghe kể chuyện cổ tích, bởi vì toàn là truyện quen thuộc cho nên đều bị cô sửa lại kết thúc — công chúa ngủ trong rừng bật dậy đánh rồng giải cứu hoàng tử, cô bé quàng khăn đỏ thì cùng sói hợp tác cứu khu rừng khỏi hỏa hoạn, về phần công chúa Bạch Tuyết thì thân thiết với mẹ kế, tất cả đều vui vẻ. Từ đó về sau, Tuyên Tuyên càng thích ăn quả táo. Cuộc sống bình thân như vậy chẳng phải rất tốt hay sao? “Xong chưa?” Điện thoại trên bàn vang lên, khiến Nhạc Phi thoát khỏi suy nghĩ của mình, là Dịch Mạc Lặc gọi đến. “Em còn phải làm việc thêm một thời gian, chắc khoảng mười giờ mới có thể về, anh đi đón tiểu Cần trước đi, đừng làm nó chờ lâu lắm.” Vì công việc mà tăng ca, loay hoay muốn trụ vững ở công ty, cô cũng tận tụy như thế chưa đủ sao? “Anh sẽ để xe lại cho em” “Không cần, lát em đi tàu điện ngầm cũng được, nếu không nữa thì cũng có tắc xi, không cần lo lắng cho em.” Tuy rằng cô cũng rất muốn cùng bạn trai về nhà, nhưng lại không được như mong muốn. “Được rồi.” Dịch Mạc Lặc cũng không ép nữa. “Khi nào em xong thì gọi điện, anh sẽ tới đón em” “Được.” Cô không thể gọi điện cho anh đến đón được, vì cô không yên tâm để hai đứa nhỏ ở nhà một mình. Cúp điện thoại, Nhạc Phi lấy bánh mua lúc chiều ra ăn rồi tiếp tục tăng ca, lần này có mấy hợp đồng khá tốt, nếu muốn giành hạng nhất, cô càng phải cố gắng. Cùng lúc, vài vị quản lý, trợ lý giám đốc cũng đang cố gắng làm thêm để tăng công trạng, duy chỉ có Phó Từ Kỳ là tắt máy vì tính chuẩn bị tan tầm. Nhạc Phi càng lúc càng hối hận vì đã không đem một vài khách hàng đưa cho anh ta, bằng không hiện tại người tan tầm sẽ là cô. Phó Từ Kỳ đi tới gõ cửa phòng cô. “Bạn gái của anh hỏi em có muốn ăn gì hay không?” May mắn là trong mắt Viên Viên còn có thù trưởng là cô. “Không cần.” “Vây anh đây đi trước, bái bai!” Nhạc Phi nhìn bóng lưng của anh ta, thờ dài một tiếng tiếp tục cố gắng vui đầu làm việc. Chín giờ, người trong văn phòng đã về hết, chỉ còn lại một mình cô, vốn đang cảm thấy không có gì, dù sao cửa ngoài cũng đã khóa, nhưng khi cô nghe thấy tiếng gõ cửa, lòng tự bắt đầu dựng đứng. Bình tĩnh một chút, đột nhiên vang lên tiếng chuông khiến cô sợ tới mức nhảy dựng lên. Cô nom nóp lo sợ bước tới, thật vất vả mới tìm được đường ra khỏi văn phòng chiếu sáng tay cầm, mở chốt, chiếu đèn ra ngoài mới nhìn rõ người đang đứng ở ngoài cửa, lúc này rốt cục cũng thở phào. “Sao ba người lại tới đây?” Ngoài cửa ba người nhà họ Dịch. “Bọn nhỏ nói muốn gặp em, nên anh dẫn luôn bọn chúng đến đón em” Dịch Mạc Lặc giải thích, nâng tay lên, một hương thơm xông vào mũi. “Anh nhớ là em rất thích ăn cơm chiên gân chó nhà trợ cũ.” “Di tiểu Phi, con mang theo bảo bối đến tăng ca với đi.” Dịch Tuyên với văng cảm Tiểu Hùng trên tay nhét vào trong lòng cô. Dịch Cần không được tự nhiên nói: “Con có thể chuẩn bị bài ở đâu cũng được.” Vì thế, ba người nhà họ Dịch ở lại văn phòng cùng cô tăng ca. Ấm áp và hạnh phúc. Cô hy vọng sớm trở thành người nhà họ Dịch, về phần kế hoạch của người của cô. Đã hoàn thành trước thời gian rồi, đúng không? Sau khi kết thúc lần treo thưởng này của công ty, cô sẽ không tiếp tục liều mạng như vậy. Cô phải trở thành một con người mới! Mỗi thứ Ba, thứ Tư, sau khi tan tầm Dịch Mạc Lặc sẽ đến Hằng vũ quán. Gần đây Giang lão cha thường xuyên kêu đau thắt lưng, hy vọng có thể nhờ anh giúp quản lý Hằng vũ quán, anh cảm thấy khó xử, không phải anh không muốn giúp Giang lão cha, mà là chỉ dựa vào tiền lương ở Hằng vũ quán, anh khó có thể nuôi được bốn miệng ăn. Hôm nay là thứ Năm, như thường lệ Dịch Mạc Lặc đi đến Hằng vũ quán, ước chừng hơn mười hai giờ mới về đến nhà, Nhạc Phi vẫn ngồi ở phòng khách. “Tiểu Phi, không phải là anh đã nói em đừng chờ anh sao?” Anh đi đến sofa, ngồi phịch xuống, cho thấy anh mệt cỡ nào. Nhạc Phi không mở miệng, giúp anh mát xa, sau đó chuẩn bị nước tắm, chủ động thay anh cởi quần áo. Dịch Mạc Lặc im lặng để cô tùy ý làm. Cô chà xát thân thể thật tốt rồi để anh ngồi ở trong bồn tắm, cô ngồi ở bên cạnh bồn tắm, dùng ngón cái mát xa huyết Thái Dương cho anh. Cô biết rõ lý do anh liều mạng như vậy, một là vì báo đáp Giang lão cha, hai là muốn cho bọn họ có cuộc sống tốt hơn. Dịch Mạc Lặc là đàn ông, không nể hà trốn tránh trách nhiệm. Tiền lương của bọn họ chênh lệch quá nhiều, áp lực của anh cũng lớn hơn, điều đó cô biết rõ, cho nên cũng cố gắng tự hỏi nên làm như thế nào mới không làm tổn thương sự tự ái của anh, và để cho anh hiểu cô cũng là một thành viên trong gia đình. “Em có chuyện muốn nói với anh phải không?” Đợi mà không thấy cô mở miệng, anh đành phải hỏi trước. Tất nhiên là cô có việc muốn nói, nhưng không biết mở miệng như thế nào. “Tiểu Phi, có chuyện gì thì nói thẳng. Nếu như ngay cả anh cũng không thể làm cho em thoải mái, vậy làm sao chúng ta ở chung cả đời?” Nhìn vẻ mặt trầm trọng của cô, anh đại khái là đã đoán ra được cô định nói gì. Nhất định là vấn đề thực tế nhất — tiền. Được rồi, nếu muốn cô đi thẳng vào vấn đề, vậy cô sẽ nói, dù sao sớm hay muộn cũng đều phải đối mặt. “Chúng ta nhất định sẽ kết hôn, đúng không?” “Đương nhiên.” “Tuy rằng bây giờ chúng ta chưa kết hôn, nhưng em cũng được coi là một thành viên của nhà họ Dịch, cho nên em cảm thấy có một số việc có thể không cần so đo, không cần chia rẽ rõ ràng như vậy, bằng không sẽ không phải là người một nhà, anh thấy em nói đúng không?” Chắc chắn, người phụ nữ của anh lại bắt đầu bố trí cạm bẫy. “Năm đó, lúc ba mẹ em vừa kết hôn, ba em còn không có tiền, tiền bạc đều do mẹ em kiếm được từ công việc làm bảo mẫu ở vườn trẻ, mẹ em hi vọng để cho cha em có thể chuyên tâm thì làm nhân viên công vụ, bọn họ cũng cũng không phân biệt rạch ròi, đối với

bọn họ mà nói, đối phương chính là một phần của mình, em cũng hi vọng chúng ta có thể giống bọn họ vậy. Tiền lương của bảo vệ tất nhiên là cũng khá được, nhưng cũng rất nguy hiểm, ngược lại làm Lão sư ở Hằng vũ quán tương đối an toàn. Lần trước không phải anh nói Giang lão cha cố ý giao Hằng vũ quán cho anh quản lý sao, em cảm thấy nếu anh giúp sức, thứ nhất có thể làm cho Giang lão cha yên tâm về hưu, thứ hai cũng có thể để cho em an tâm. Đợi chút! Anh hãy nghe em nói hết. Em biết mình không có tư cách can thiệp vào quyết định của anh, em chỉ ích kỷ hi vọng anh có thể mỗi ngày bình an trở về bên cạnh bọn em, để cho mỗi đêm em đều có thể ngủ yên ổn, cho dù anh nói không có việc gì, em vẫn cảm thấy lo lắng đề phòng. . . . Anh không muốn dùng tiền của em, chỉ cần chúng ta ăn mặc tiết kiệm lại, cũng không phải là không thể. Em biết anh sẽ cảm thấy em đụng chạm tự ái của anh, nhưng mà. Không phải chúng ta là người một nhà sao? Trách nhiệm mà anh gánh trên vai cũng là trách nhiệm của em.” Dịch Mạc Lạc ngửa đầu, mỉm cười nhìn chăm chú về mặt lo lắng của cô, tự hỏi mình đã tích lũy bao nhiêu âm đức, mới có được một người phụ nữ lo chu toàn cho mình như thế. Cô nói vòng vòng chỉ có một mục đích —— cô rất muốn gắn bó cùng anh và căn nhà này. “Ngay từ đầu anh cũng đã nói, anh không thêm đề ý em kiếm được nhiều hơn anh bao nhiêu, bởi vì em là em, anh là anh, em kiếm được nhiều là bởi vì em rất cố gắng, anh không thể vì sự tự tôn của mình mà bắt em phải trả giá. Nhưng em cũng không nói sai, anh là đàn ông nên phải gánh vác trách nhiệm, anh cũng đã đồng ý với cha em, sẽ chăm sóc em thật tốt, nếu như ngay cả việc cơ bản như để cho em có một cuộc sống an no mà anh cũng làm không được, sao anh có thể đòi cưới em? Nhưng nếu đây là hi vọng của em, anh sẽ tôn trọng. Công việc này thật ra cũng có chút nguy hiểm, ngược lại võ quán có thể giúp anh phát huy, anh sẽ nghe theo ý kiến của em, còn về vấn đề tiền lương. Anh thật sự không thêm đề ý, dù sao về sau cái nhà này cũng là do em giúp anh xử lý, toàn bộ tiền lương của anh đều giao cho em, em muốn như sử dụng như thế nào, anh cũng sẽ không có ý kiến.” Tất cả vấn đề được giải quyết một cách dễ dàng. Nhạc Phi nở nụ cười, cúi người cho anh một cái hôn dài. “Về sau còn phải làm phiền em nhiều. Lão bà.” Anh chăm chú nhìn cô. Trời ạ, sao cô lại yêu người đàn ông này đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miếng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Dịch Mạc Lạc là nhân viên công ty bảo an, địa điểm công tác thường xuyên thay đổi, lần trước anh phụ trách an toàn cho triển lãm đồng hồ của một công ty, lần này anh phải bảo vệ một nhân vật nổi tiếng. Bởi vì nội dung công tác liên lụy đến an toàn của người được bảo vệ, cùng với danh dự của công ty, nên mặc dù Dịch Mạc Lạc không nói nhiều, Nhạc Phi cũng không truy hỏi, đối với cô mà nói, mỗi ngày Dịch Mạc Lạc có thể về nhà cùng cô ăn tối và ngủ là được rồi. “Di tiểu Phi.” Dịch Tuyên ngồi trên bàn cơm, nhìn Nhạc Phi chạy đông chạy tây trong phòng bếp. “Chuyện gì?” Lần công tác khá đặc biệt, cho nên ngày nghỉ Dịch Mạc Lạc cũng phải đi làm, tất nhiên là Nhạc Phi sẽ nhận trọng trách chăm sóc cho hai anh em nhà này. “Di tiểu Phi sẽ kết hôn với ba ba à?” Nhạc Phi ngây ngốc một chút, quay đầu nhìn cô bé. “Vì sao con lại hỏi như vậy?” “Di Trần nói chỉ có ba ba và mẹ mới có thể ngủ cùng nhau, ngày nào di tiểu Phi cũng ngủ cùng với ba ba, nên hai người sẽ kết hôn phải không à?” Dịch Tuyên lại sử dụng động tác quen thuộc của mình —— nghiêng đầu. Nhạc Phi để đồ xuống, đi đến đối diện ngồi xuống. “Tuyên Tuyên không thích việc đi và ba ba của con kết hôn à?” Tiểu Cần đồng ý, nên đương nhiên là cô cũng phải tôn trọng ý của Tuyên Tuyên. Dịch Tuyên dùng sức lắc đầu. “Không có đâu, con muốn đi là mẹ của con, bởi vì di tiểu Phi rất dịu dàng, lại rất tốt với con, hơn nữa đi lại rất xinh đẹp!” Nhạc Phi sờ sờ đầu cô bé, cười nói: “Tuyên Tuyên cũng rất đáng yêu, di tiểu Phi thích con nhất!” “Thích con hơn ba ba phải không à?” Cô bé mở to mắt chớp chớp. “.” Vấn đề này đã làm khó cô rồi. “Sau này đi có thể ngủ cùng con nữa không?” “Đương nhiên là được chứ!” “Con nhìn thấy ba ba!” Dịch Cần đang ngồi ở phòng khách xem tivi đột nhiên mở miệng. Ngay lập tức Dịch Tuyên nhảy xuống ghế vọt vào phòng khách, quả thực ở trên TV thấy bóng dáng cao lớn lại đẹp trai của ba mình. Nhạc Phi chậm rãi đi từng bước đi đến sofa, nhìn chăm chăm vào người xuất hiện ở trong TV. Thì ra lần này anh bảo vệ nhân vật trong giới chính trị, hơn nữa còn là Hứa Nhã Kỳ. Cô nhũ mây, trong lòng cô dự cảm không tốt. “Lúc anh đến mới biết được thì ra lần này người cần được bảo vệ là bà ấy. Bà ấy muốn tranh cử, nhưng mà hình tượng thanh liêm chính trực đối với hắc đạo mà nói rất chướng mắt, một đồng thư đe dọa làm cho bà ấy cũng khốn đốn, định xin chính phủ hỗ trợ, nhưng người nhà của bà ấy lo lắng, bởi vậy lên mời bọn anh bảo vệ.” Dịch Mạc Lạc giải thích ngắn gọn. “Vậy anh có nói chuyện với bà ấy không?” Anh vừa thay quần áo vừa nói: “Không, bên cạnh bà ấy luôn có trợ lý, anh cũng không nên thân mật quá.” Nhớ lại chuyện lúc thấy mình, dường như mẹ anh cũng ngày càng già người. “Anh không muốn nói chuyện với bà ấy sao?” Nhạc Phi lại hỏi. Anh thờ dãi, nhắc tới thân phận của mình thì cười chua xót. “Bà ấy không có ý định nói chuyện với anh, anh cần gì phải đi quấy rầy, bà ấy đã ly hôn với cha anh rồi, sự xuất hiện của anh chỉ ảnh hưởng tâm tình, cần gì phải miễn cưỡng?” “Mạc Lạc, có phải là anh.” “Sao?” “Không. Không có gì.” Nếu anh không biết chuyện này thì cũng không cần phải làm cho anh nghi ngờ, có một số việc không nói còn tốt hơn, hãy để cho cho bí mật này cả đời đều là bí mật đi. “Nếu bà ấy là mục tiêu, anh phải cẩn thận một chút, đừng để em lo lắng.” “Anh đã nộp đơn từ chức rồi, lần này là nhiệm vụ cuối cùng, sau này sẽ không làm cho em phải lo lắng nữa đâu.” Nhạc Phi cầm tay anh, nhẹ nhàng nói cảm ơn. “Đứa ngốc, người nên cảm ơn là anh mới phải, cảm ơn em đã yêu anh, để cho anh biết cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới, để cho anh thêm quý trọng tính mạng của mình.” “Chán ghét!” Nhạc Phi quay mặt đi. Gần đây, cô đặc biệt thích khóc. Đến hôm công khai kiểm phiếu, tất cả mọi người đều quan tâm đến kết quả, Hứa Nhã Kỳ đến, Dịch Mạc Lạc đứng đầu đoàn tiếp đón. “Đã lâu không gặp.” Dịch Mạc Lạc định gọi mẹ, lại ngại thân phận của mình nên đành thôi, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu. “Con rất may mắn, gặp một người phụ nữ rất tốt với mình, nhớ rõ là phải đối xử với con bé thật tốt, đừng giống như cha của con.” Chồng của bà là nỗi đau khắc sâu vĩnh viễn trong lòng. “Con sẽ. . .” Hứa Nhã Kỳ nhìn anh thêm vài lần, sau đó xoay người rời đi. “Mẹ.” Cuối cùng Dịch Mạc Lạc vẫn không khống chế được thốt ra, tiếng kêu này khiến Hứa Nhã Kỳ dừng lại. “Cảm ơn mẹ đã chăm sóc con.” Hứa Nhã Kỳ không nói, bước tiếp. Sau nghi thức kiểm phiếu, Hứa Nhã Kỳ được kết quả cao nhất nên trúng tuyển, không khí ở hiện trường càng thêm nóng, ngay lúc Hứa Nhã Kỳ đi ra ngoài phát biểu cảm ơn những người đã ủng hộ mình, vài người mặc đồ đen chậm rãi tới gần, lập tức tiến lên chặn lại. Dịch Mạc Lạc cảm thấy khác thường, vội vàng tiến lên, trong nháy mắt, một tiếng súng vang lên khiến cho hiện trường xôn xao. Tiếng súng thứ hai vang lên, Dịch Mạc Lạc đẩy Hứa Nhã Kỳ ngã xuống. Mọi người bị giật mình, theo phản xạ cũng vội vàng gục xuống không dám động đậy, nhất thời, hiện trường hỗn loạn. Phóng viên lập tức bắt đầu đưa tin tình hình hiện trường. “Vừa rồi ngay lúc Hứa nghị viên đi ra phát biểu cảm ơn, có vài người mặc đồ đen đến gần, đội cận vệ lập tức phân tán tình huống, ngay sau đó hai tiếng súng vang lên, không biết mấy tên mặc đồ đen đó có liên quan đến tiếng súng hay không? Bây giờ chúng ta chỉ biết là Hứa nghị viên bình an vô sự, có một bảo vệ vô danh bị bắn ngã xuống đất. Phóng viên sẽ liên tục cập nhật tình hình ở đây.” Xem TV xong, Nhạc Phi cảm thấy đồ mờ hơi lạnh. May mắn là, tiểu Cần đang làm bài tập ở trong phòng, Tuyên Tuyên còn nhỏ xem chưa hiểu tin tức. Cô gọi điện thoại cho Dịch Mạc Lạc mà không có ai bắt máy, gấp đến mức như kiến bò trên chảo nóng, không biết anh có bình an vô sự hay không. Phóng viên nói anh trúng đạn. Cô rất sợ, cảm thấy rất rối rắm, chỉ sợ nếu như. Mạc Lạc, anh đã nói sẽ ở bên cạnh em đến già, đều nghe theo em cả đời, sẽ cùng nhau đi du lịch khắp thế giới, chúng ta còn phải đi làm từ thiện, anh

không được nuốt lời! Giờ phút này, điều duy nhất cô có thể làm là tiếp tục gọi điện thoại cho anh, cuối cùng, rốt cục cũng có người mất máy, nhưng không phải anh, người nghe điện thoại là Hứa Nhã Kỳ. “Nó ở bệnh viện, con mau tới đây.” Bà nói. Nhạc Phi đưa tiểu Cần và Tuyên Tuyên đến nhà đi Trần trước, sau đó lái xe đến bệnh viện. Cô vừa nhìn thấy Hứa Nhã Kỳ, vội vàng hỏi: “Anh ấy sao rồi ạ?” “Viên đạn bắn trúng vai trái của nó, lúc đưa đến bệnh viện vẫn còn tỉnh táo, bác sĩ đang mổ lấy viên đạn ra. Di xin lỗi.” Không ngờ thực sự có người muốn đẩy bà vào chỗ chết, nếu không phải đúng lúc đưa con trai này kịp thời đẩy ngã xuống, chỉ sợ bây giờ người nằm bên trong chính là bà. “Di Hứa, ở trong lòng Mạc Lạc, di vĩnh viễn là mẹ của anh ấy, di không cần đối xử với anh ấy như vậy.” Tuy rằng Mạc Lạc chưa từng nói, nhưng nhìn cách anh đối xử với tiểu Cần và Tuyên Tuyên như vậy, cô đoán có lẽ anh đã biết thân thế của mình. Hứa Nhã Kỳ không nói một câu. “Chuyện này con không nên nói, nhưng Mạc Lạc đã chịu quá đủ rồi, anh ấy không đáng bị như vậy. Hai đứa nhỏ của anh ấy —— tiểu Cần và Tuyên Tuyên, thật ra là con của Dịch đại ca, là anh ấy không cần con của mình, sau khi Mạc Lạc biết, thì đã đưa bọn nhỏ về nhà mình, tự chăm sóc. Di Hứa, di nói Mạc Lạc không biết thân thế của mình, bản thân con thấy có lẽ anh ấy đã biết rồi, cho nên đặc biệt cảm động, mới có thể bảo vệ hai đứa nhỏ.” Hứa Nhã Kỳ nghe vậy, giật mình đến sững sờ. “Nếu di còn một chút tình cảm với Mạc Lạc, di làm ơn đối xử tốt với anh ấy hơn một chút, cho dù không thể con như mình sinh ra, nhưng dù sao hai người cũng đã ở chung mười mấy năm rồi, không phải sao? Chỉ cần di xem ay ấy như vãn bối là được rồi. Anh ấy vô tội, không muốn nói ra việc này, không thể vì mình tìm sự đồng cảm, biết rất rõ vì mình mà không khí trong nhà không tốt, cho nên mới rời đi, nếu không phải là vì mọi người, anh ấy không cần phải lăn lộn nhiều năm chịu khổ như vậy?” Nhạc Phi nói xong, nước mắt đã thấm ướt cả khuôn mặt. Hứa Nhã Kỳ cũng rung rung, bỗng dưng nhớ tới câu nói trước đây mà Dịch Mạc Lạc đã hỏi mình—— Mẹ, có phải con quá khác người nên mẹ ghét con không? Nếu lúc ấy nói tất cả mọi chuyện cho anh biết, bà có thể hợp lý hóa mà bắt hòa với anh, anh cũng không cần phải cố gắng lấy lòng bà, nhưng mà bà lại không làm. Ngoài mặt là ký hiệp ước với chồng mình, nhưng thật ra là có ý xem nhẹ anh, để trả thù chồng, để bù lại sự đau đớn của mình, chưa từng lo lắng xem anh sẽ nghĩ như thế nào, bà đúng là một người mẹ thất bại. Hứa Nhã Kỳ dùng hai tay che mặt. Lúc này, đèn phòng cấp cứu tắt, bác sĩ đi ra. “Xin hỏi ai là người nhà của bệnh nhân Dịch Mạc Lạc?” “Tôi là vợ của anh ấy.” Bác sĩ mỉm cười với Nhạc Phi, “Dịch phu nhân, viên đạn trên vai trái đã được lấy ra, không có nguy hiểm đến tính mạng, hiện tại chỉ cần chờ thuốc tê hết tác dụng là được.” “Cám ơn bác sĩ.” Xin lỗi! Di không phải là người mẹ tốt, nên khiến con phải chịu khổ nhiều như vậy, mới bị thương như vậy, tất cả đều do mẹ không tốt, nếu chọn đồng ý tha thứ cho mẹ, lần sau gặp mặt, hãy gọi mẹ một tiếng mẹ nhé. Dịch Mạc Lạc đọc xong bức thư ngắn gọn, nhanh chóng gấp lại. Trong lúc anh nằm bệnh viện, Hứa Nhã Kỳ có tới thăm vài lần, nhưng mỗi lần truyền thông cũng đi theo, vì để cho anh có thể nghỉ ngơi thật tốt, sau này bà không đến nữa, chỉ phải trợ lý lại giúp đỡ anh; bà cũng nhận phòng vẫn tỏ vẻ quyết không cúi đầu trước thế lực tàn ác, càng không thông đồng làm bậy. “Anh luôn nhớ rõ, lần đầu tiên bà ôm anh, bảo gọi bà là mẹ. Anh vẫn cho là là anh không ngoan nên mới khiến bà ghét anh, cho nên anh rất biết điều, làm mọi chuyện vì muốn được bà khen ngợi, nhưng trong mắt bà vĩnh viễn chỉ nhìn thấy anh trai anh, sau khi anh buông xuôi, đi sai đường, càng lười càng cách xa bọn họ hơn. Ở lòng anh, bà luôn là mẹ anh, vĩnh viễn là. như thế” Nhạc Phi nắm chặt tay anh, “Tìm thời gian, chúng ta cùng đi thăm bà ấy.” “Cám ơn em.” “Ngu ngốc, em là lão bà của anh, cám ơn gì chứ!” Sau đó, Dịch Mạc Lạc xuất viện, nghỉ ngơi một tháng rồi mới chính thức tiếp nhận Hằng võ quán. Bởi vì chuyện anh từng liều mình bảo vệ Hứa nghị viên truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, nên đệ tử của Hằng võ quán lập tức tăng gấp năm lần, Giang lão cha rất vui. Dịch Mạc Lạc đem nhiệm vụ đối mặt truyền thông này giao cho Giang lão cha rất thích thể hiện, còn mình thì lui vào trong. Bọn họ thật sự kết hôn. Nhạc Phi lãng phí mất mười năm, nhưng sự chờ đợi này rất đáng giá, bởi vì mua một lớn lại được hai nhỏ, rất lời. Có lẽ là trước kia bọn họ đã từng quen biết, cho nên tình cảm giữa hai người không giống người yêu bình thường, bỏ qua tuần trăng mật kỳ trực tiếp tiến vào cuộc sống hôn nhân với củi gạo muối tương. Ngay từ đầu Nhạc Phi đã chiếm giữ cái nhà này, nghiêm nhiên trở thành nữ chủ nhân, vì cả bốn miệng ăn nhà bọn họ khỏe mạnh mà suy nghĩ, 5 giờ đã rời giường, làm bữa sáng cho cả nhà và cơm trưa của tiểu Cần, lúc trước khi Dịch Mạc Lạc còn làm tại công ty bảo an, thời gian đi rất sớm, nên chỉ cần phụ trách đưa con gái đến bảo mẫu. Sau này thứ Ba cùng thứ Năm, Dịch Mạc Lạc sẽ đi Hằng võ quán, về nhà đều trước mười hai giờ, bởi vì mỗi ngày cô đều dậy từ sáng sớm, nên chỉ hơn mười một giờ đã bắt đầu bất tỉnh nhân sự, bởi vậy lúc Dịch Mạc Lạc về đến nhà, phải thật cẩn thận đem người trên sofa chuyển qua giường. Hiện tại anh chỉ phụ trách Hằng võ quán, không cần đảm nhiệm công việc bảo vệ nữa cho nên cô không cần phải lo lắng hoảng sợ, mỗi đêm bọn họ có thể ôm nhau an tâm đi vào giấc ngủ, thỉnh thoảng hai người còn có thể vận động kích thích một chút. Trong nhà có hai đứa trẻ, bọn họ thân là trưởng bối tự nhiên cũng phải ra vẻ, dạy bằng lời không bằng giáo dục con bằng hành động gương mẫu, nhưng mà có khi bọn họ cũng muốn lén lút, phải dỗ cho hai đứa nhỏ ngủ trước, mới có thể chạm vào nhau một phen, thỉnh thoảng vẫn cảm thấy áy náy—— Phịch một tiếng, Dịch tuyên ôm gối ngủ khóc xông vào. “Hu hu hu.” Cô bé khóc lóc thê thảm. Bọn họ quần áo xốc xếch, vẫn cố ra vẻ đứng đắn. Nhạc Phi đẩy chồng mình ra trước, núp ở phía sau mặc quần áo, dù sao thói quen ngủ trần của anh cũng không phải bí mật. “Tuyên tuyên, làm sao vậy?” “Ba ba, con gặp ác mộng.” Dịch Tuyên một tay dụi mắt, một tay ôm Tiểu Hùng bò lên giường, nằm ở giữa bọn họ. “Con có thể ngủ với ba ba và mẹ được không ạ?” Hai người lớn nhìn nhau không nói gì, chỉ có thể cười khổ. “Đương nhiên có thể.” Nhạc Phi trả lời. “Con cũng muốn!” Dịch Cần cũng ôm gối chạy vào. Bọn họ đồng thời thở dài. May mắn là giường khá lớn, hai người lớn và hai đứa nhỏ, kỳ thật. Không tồi. “Mẹ, ngày mai chúng ta đi thăm bà nội ạ?” “Ừ.” Nhạc Phi vỗ nhẹ lưng Dịch Tuyên. “Bà nội sẽ thích con sao?” Dịch Tuyên hỏi. “Đương nhiên rồi, Tuyên Tuyên đáng yêu như thế.” “Bà nội.” “Ngủ!” Dịch Cần chịu không nổi mà ra lệnh. Lúc này, rốt cục bọn họ có thể bình yên đi vào giấc ngủ—— phi thường hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miệng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Phiên ngoại 1: Chân tướng vụ anh hùng cứu mỹ nhân

“Em gái, cho mượn ít tiền để xài đi!” Nhạc Phi hai tay ôm túi sách ngã dưới đất, cả người ướt sũng. Bởi vì lo nghĩ ngợi lung tung, kết quả là đi lạc, trời tối đen, trong ngõ tối chỉ có cô cùng ba gã nam sinh trường khác, cô rất sợ, ai tới cứu cô đây? “Trên người của tôi chỉ có hai ngàn.” Đó là tiền tiêu vặt tháng này của cô. Hu hu, sớm biết vậy hôm nay sẽ không đem tất cả theo, nhưng cô cần mua thật nhiều truyện tranh mà. “Lấy thêm đi!” Đối phương hung ác gần giọng, “Không lấy thêm được nữa thì. Hắc hắc!” Nhạc Phi run run, hai tay run run định lấy ví trong túi ra, nói thì chậm, khi đó thì nhanh, tên nam sinh đứng sau cùng bị một quyền đánh bại, nằm trên mặt đất khóc thét không thôi. Hai người khác thấy thế lập tức xoay người, không nói hai lời liền quay đánh nhau. Nhạc Phi trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, cô nhận ra người cứu mình đây là người hàng xóm cô ái mộ đã lâu, nhất thời cô quên mất sợ hãi, lòng tràn đầy ngọt ngào, ngoan ngoãn đứng nguyên tại chỗ nhìn anh làm anh hùng cứu. Được rồi, trên người chật vật không chịu nổi, trên mặt cũng một đồng vết bẩn cho nên không thể xem là xinh đẹp được. Đối với cô mà nói, rất xa xôi. Dịch Mạc Lạc chỉ cần hai ba cái đã đánh cho

ba người kia chạy trốn chết, nhìn thoáng qua Nhạc Phi, xác định cô không có việc gì xong, xoay người rời đi. Nhạc Phi vội vàng kêu lên: “Xin chờ một chút! Có thể giúp tôi ra khỏi hẻm này hay không?” Cô sợ, không dám đi một mình. Dịch Mạc Lặc im lặng không lên tiếng, đứng bước lại, nhìn cô bé kia đi đến trước mặt mình, mới phát hiện trên mặt bàn vô cùng nếu đi ra ngoài như vậy, không bị người khác hiểu lầm chính mình khi để cô mới là lạ, vì thế vươn tay lau mặt cho cô, sau đó đưa cô ra khỏi hẻm tối. Bọn họ một trái một phải đi ra, Nhạc Phi vội vàng mở miệng nói: “Thật sự cảm ơn anh!” Kỳ thật ba người kia vừa mới đụng vào anh không xin lỗi, anh chỉ xả giận thôi. Dịch Mạc Lặc lắc đầu, xoay người hỏi cô một câu: “Cho tôi mượn hai ngàn được không?” “.” Hai ngàn này, thật lâu thật lâu về sau, Dịch Mạc Lặc mới nhớ tới chuyện này. Có vay phải có trả, xem ra ứng nghiệm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miệng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phiên ngoại 2

Thật là —— đẹp quá! Nước miếng chảy ra, cô không ngờ Dịch Mạc Lặc lại cởi áo nằm trên giường mình. Chắc chắn. Như một bức họa, khiến cho cô muốn phun máu mũi. Không được, cô rụt rè, không thể xằng bậy, bằng không thanh danh một đời sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cô tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối [tính lược một ngàn chữ “tuyệt đối”] —— không thể làm loạn! Nhạc Phi thờ dài, rốt cục ổn định tâm tình của mình, tim cũng từ từ đập chậm lại. Rất kích thích, chẳng lẽ về sau mỗi lần tới đây anh đều như vậy? Còn nếu không? Nếu không. Ngược lại người chịu thiệt chính là cô, không bằng chụp một tấm hình để làm kỷ niệm. Nhạc Phi lập tức đi xuống dưới lầu mấy chụp ảnh lỗi thời, bên trong còn có phim, cô không thêm nhìn, chụp lia lịa đến khi hết phim trong máy mới thôi. Chẳng qua này cuộn phim này không thể công khai, bằng không hai người bọn họ sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, cho nên chỉ có thể lưu luyến, bỏ lại chỗ cũ. Lúc Nhạc Phi lên Đài Bắc, cũng không mang đi cuộn phim này, sau đó không cẩn thận bị cha cô phát hiện, sau đó tuyệt chiêu “Sư tử rống” lại tái xuất giang hồ lần nữa, truyền tới đầu đường cuối ngõ —— Tại Đài Bắc vợ chồng nhà kia rừng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miệng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Phiên ngoại 3

“Dịch phu nhân, chúc mừng cô, cô đã mang thai bảy tuần.” Bác sĩ cười híp mắt tuyên bố, khiến Nhạc Phi sững sốt. Cô, cô —— mang thai? Nằm mơ sao? Nhạc Phi dùng sức nhéo bắp đùi của mình —— Á! Đau quá! Cho nên không phải là đang nằm mơ, cô thật sự, thật sự mang thai! Đã từng không dám ôm bất cứ hy vọng nào, không ngờ lại có kỳ tích, nàng tay cô run run khẽ xoa bụng mình, nơi này đã có một sinh mạng nhỏ tồn tại. Thật là kỳ tích. Sau khi bác sĩ dặn dò xong vài chuyện, Nhạc Phi rời khỏi khoa phụ sản, có chút mờ mịt. Lúc trước khi bác sĩ tuyên bố cô không thể làm mẹ, cô thiếu chút nữa tuyệt vọng, giờ nhìn lại tâm tình của mình lúc này, sự ám áp thay đổi rất nhanh làm cô không dám tin. Cô thật sự mang thai sao? Thật sự không phải là nằm mơ sao? Cô xoay người nhìn phía sau, lại nhìn sờ tay mang thai trên tay, quả thật không phải nằm mơ, lập tức đón tắc xi về nhà, lúc này Dịch Mạc Lặc đang ở trong nhà chuẩn bị bữa tối. Vừa về tới nhà, cô vội vàng tìm chồng. “Mạc Lặc! Mạc Lặc!” Dịch Mạc Lặc ló đầu ra từ phòng bếp, hỏi: “Tiểu Phi, làm sao vậy?” “Mạc Lặc, em,” Lời thề son sắt nói mình sẽ không mang thai, nay lại . . . , cô có chút khó có thể mở miệng. Dịch Mạc Lặc đi ra ngoài, khẩn trương hỏi: “Em về vào giờ này là vì có chuyện xảy ra phải không?” Nhạc Phi ngẩng đầu, nhủ thầm: “Cái đó. Em, em Mang thai.” Kỳ thật cũng không có gì phải lo lắng, Mạc Lặc cũng thích trẻ con, trong nhà có thêm một đứa nhỏ nữa chắc cũng là việc vui, cho nên không cần khẩn trương. Dịch Mạc Lặc kinh ngạc không thôi, nhìn cô, nửa ngày nói không ra lời. Hà? Sao lại không phải vui mừng, ngược lại giống như bị dọa? Sao lại thế này? Chẳng lẽ Mạc Lặc không thích trẻ con sao? “Không. Không vui sao?” Dịch Mạc Lặc đang cứng đờ khi nghe thấy vấn đề của cô vội vàng nói: “Không, không phải là anh không thích trẻ con nhưng mà Không phải lúc trước chúng ta đã đồng ý với tiểu Cần là sẽ không sinh con sao? Chúng ta muốn đem tất cả yêu thương dành cho bọn nhỏ, anh lo lắng đứa trẻ này sẽ khiến cho tiểu Cần không vui.” Nhạc Phi ngây người, hoàn toàn không ngờ anh sẽ nói ra lời như thế. “Nhưng mà, nhưng mà. Bác sĩ nói em không dễ dàng mang thai, thật vất vả mới có được, nếu bỏ qua nhất định sẽ không có lần sau, em.” “Bác sĩ nói em không thể có con, kết quả em vẫn mang thai, cho nên cần gì lo lắng? Chờ thêm vài năm nữa, tiểu Cần, Tuyên Tuyên lên đại học rồi, chúng ta sẽ sinh được không? Anh cảm thấy khi đó là tốt.” “Không.” Cô không hiểu vì sao Dịch Mạc Lặc có thể nói những lời như thế, so với người khác rõ ràng là anh phải hiểu cô muốn có con tới mức nào, sao lại còn. “Không, em sẽ không, thật vất vả em mới có thể làm mẹ.” “Tiểu Cần, Tuyên Tuyên cũng là con của em, chẳng lẽ em không lo cho bọn nhỏ?” “Nhưng mà, nhưng mà.” Dịch Mạc Lặc nhắm mắt lại, nói: “Bây giờ hãy bỏ đi, sau này rồi có cũng không muộn.” Nhạc Phi run sợ lùi lại mấy bước, nước mắt đã lăn xuống má. Cô không ngờ kết quả như thế, cô nghĩ đáng lẽ Mạc Lặc sẽ vui vẻ giống mình, nhưng bây giờ muốn cô tự tay bóp chết con của mình? Làm sao cô có thể làm được. “Không cần, Mạc Lặc, em không thể bỏ đứa nhỏ, em vất vả mới có thai.” “Tiểu Phi, vì anh, vì tiểu Cần cùng Tuyên Tuyên, em có thể bỏ đứa nhỏ được không?” Dịch Mạc Lặc nắm chặt vai cô, cầu xin. Không —— Nhạc Phi sợ tới mức nhом dậy, cả người mồ hôi. Cô nhìn bốn phía, phát hiện thì ra mình ngủ trên ghế sa lon. Đang ở phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, Dịch Mạc Lặc vội vàng đi ra. “Tiểu Phi, sao vậy?” Sáng hôm nay lão bà không thoải mái lại buồn nôn, gần đây cũng không thích ăn, nhìn thấy món ăn có mỡ là lại buồn nôn, anh muốn đưa cô đi bệnh viện. “Em, em.” Thì ra là cô nằm mơ, nhưng đó chỉ là mơ thật sao? Vậy sao lại thật như thế? “Làm sao vậy?” Dịch Mạc Lặc khẩn trương: “Có phải không thoải mái hay không?” Cô lắc đầu, thần nhiên nói: “Em. Mang thai.” Nói xong chờ xem phản ứng của chồng mình. Dịch Mạc Lặc sững sốt, sau đó cao hứng nhìn bụng của cô, vui sướng hỏi: “Thật sao? Em có thai sao? Nhưng mà không phải là bác sĩ nói em. cơ hội cực kỳ bé nhỏ, nhưng vẫn có cơ hội, cho nên. Anh, anh sẽ được là cha sao?” Thì ra không phải lão bà bị bệnh mà là mang thai. Phản ứng của anh khác hoàn toàn trong mộng, khiến Nhạc Phi thờ phào. “Tiểu Phi, anh rất vui, rốt cục thì em cũng có thể làm mẹ.” Đột nhiên, Dịch Mạc Lặc thấy dường như vợ mình không vui lắm. “Sao vậy, không phải là em vẫn luôn muốn làm mẹ sao? Sao bây giờ lại như vậy?” “Còn tiểu Cần, Tuyên Tuyên thì phải làm sao bây giờ?”

Lúc này Dịch Mạc Lạc mới phát hiện ra cái cô đang lo lắng.”Bọn nhỏ vẫn đều muốn có một em trai hoặc em gái, biết em mang thai, nhất định là mừng không kịp, hơn nữa em cũng xem bọn nhỏ như con ruột của mình, có khác gì đâu? Chờ bọn nhỏ tan học, chúng ta sẽ nói cho chúng biết tin tốt lành này, chắc chắn là vui muốn chết!” Xong đời, chồng mình đã biến thành bộ dạng này, khiến Nhạc Phi chột dạ. “Cái kia. Kỳ thật. Em không có mang thai.” Nhất thời, Dịch Mạc Lạc giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, không nói gì nhìn cô. Cô lúng túng giải thích, “Em vừa mới gặp ác mộng, trong mộng em mang thai, nhưng mà anh không quan tâm đến em và con, cho nên.” Dịch Mạc Lạc cũng không tức giận, chỉ là thất vọng, ngồi xổm xuống ôm lấy cô, “Đưa ngốc, làm sao anh có thể không cần con của chúng ta, đó là con của chúng ta, không chỉ là của em. Cho dù không mang thai cũng không sao, đừng quá khổ sở, biết không?” “Mạc Lạc, thật có lỗi.” “Đưa ngốc, vĩnh viễn đừng nói có lỗi với anh. Được rồi, đi thay đồ đi, anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra.” “À, được.” Nhạc Phi nhìn ngoài cửa sổ, ngây ngốc mà nghĩ đến kết quả ngày hôm qua, dù sao bác sĩ cũng nói là cơ hội cực kỳ bé nhỏ. Ài, kết hôn hơn hai năm rồi, cô muốn có thai. Nên đi khám ở khoa nào đây. Hay là đi khoa dạ dày vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Miếng Ăn Dịch Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.